

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

Au fost chemați noi membri
ai Celor Șaptezeci, o nouă
Președinție generală a Tinerilor
Băieți și o nouă consilieră
în Președinția generală
a Societății Primare

Au fost anunțate trei temple noi

Drumul către Emaus, de Greg Olsen

*„În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus...
Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei...
Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o.
Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor.
Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum,
și ne deschidea Scripturile?» (Luca 24:13, 15, 30–32).*

Sesiunea Generală a Femeilor

- 8 **Să ne umplem căminele cu lumină și adevăr**
Cheryl A. Esplin
- 11 **Dumnezeu ne-a dat o familie**
Carole M. Stephens
- 14 **Apărătoare ale declarației oficiale**
Bonnie L. Oscarson
- 17 **Mângâietorul**
Președintele Henry B. Eyring

Sesiunea de sâmbătă dimineață

- 22 **„Iată postul plăcut Mie”**
Președintele Henry B. Eyring
- 26 **Planul fericirii**
Președintele Boyd K. Packer
- 29 **Vom progresa împreună**
Linda K. Burton
- 32 **Pilda semănătorului**
Vârstnicul Dallin H. Oaks
- 36 **Alegeți să credeți**
Vârstnicul L. Whitney Clayton
- 39 **Motive pentru care căsătoria și familia sunt importante – pretutindeni în lume**
Vârstnicul L. Tom Perry

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

- 43 **Susținerea oficanților Bisericii**
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2014**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Raport statistic, 2014**
Brook P. Hales
- 46 **De aceea, și-au alungat frica**
Vârstnicul David A. Bednar
- 50 **De ce căsătoria, de ce familia**
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 54 **Muzica Evangheliei**
Vârstnicul Wilford W. Andersen
- 56 **Sfinții din zilele din urmă continuă să încerce**
Vârstnicul Dale G. Renlund
- 59 **Cu adevărat buni și fără vicleșug**
Vârstnicul Michael T. Ringwood
- 62 **Domnul mi-e lumina**
Vârstnicul Quentin L. Cook

Sesiunea generală a preoției

- 67 **Cea mai minunată generație de tineri adulți**
Vârstnicul M. Russell Ballard
- 70 **Da, putem să câștigăm și o vom face!**
Vârstnicul Ulisses Soares
- 77 **Calitatea de tată – destinul nostru etern**
Larry M. Gibson
- 80 **Despre a fi sinceri**
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 84 **Preoția și rugăciunea personală**
Președintele Henry B. Eyring
- 88 **Preoția – un dar sacru**
Președintele Thomas S. Monson

Sesiunea de duminică dimineață

- 91 **Binecuvântările asociate templului**
Președintele Thomas S. Monson
- 93 **Să ne întărim credința**
Rosemary M. Wixom
- 96 **Să-L căutăm pe Domnul**
Vârstnicul José A. Teixeira
- 98 **Este încă minunată pentru voi?**
Episcopul Gérald Caussé
- 101 **Să-l așteptăm pe fiul risipitor**
Vârstnicul Brent H. Nielson
- 104 **Măreț e planul lui Dumnezeu**
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 107 **Darul harului**
Președintele Dieter F. Uchtdorf

Sesiunea de duminică după-amiază

- 111 **Păstrarea libertății de a alege și protejarea libertății religioase**
Vârstnicul Robert D. Hales
- 114 **Stați în preajma pomului**
Vârstnicul Kevin W. Pearson

- 117 **Perspectiva eternă a Evangheliei**
Vârstnicul Rafael E. Pino
- 119 **Vie împărăția Ta**
Vârstnicul Neil L. Andersen
- 123 **Dacă vei fi responsabil**
Vârstnicul Jorge F. Zeballos
- 126 **Creșteți, înmulțiți-vă și supuneți pământul**
Vârstnicul Joseph W. Sitati
- 129 **Ziua de sabbat este o desfătare**
Vârstnicul Russell M. Nelson
- 72 **Autorități generale și oficanți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă**
- 133 **Indexul relațiilor din timpul conferinței**
- 134 **Ei ne-au vorbit – să facem din conferință o parte din viețile noastre**
- 136 **Știrile Bisericii**

A 185-a Conferință Generală Bianuală

Sesiunea Generală a Femeilor de sâmbătă seară, 28 martie 2015

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: Linda K. Burton.
Rugăciunea de deschidere: Beverly Tingey.
Rugăciunea de încheiere: Reyna I. Aburto.
Muzica a fost interpretată de un cor al Societății Primare, Tinerelor Fete și Societății de Alinare din Țăruși din Salt Lake, Murray, Kamas și Park City, Utah; dirijoare Erin Pike Tall; organistă Linda Margetts. S-a interpretat: „Ce trainică temelie”, *Imnuri*, nr. 47; prezentare muzicală, „The Family Is of God”, Neeley, aranjament Zabriskie, nepublicat; „From Homes of Saints Glad Songs Arise”, *Imnuri*, nr. 297, aranjament Wilberg, nepublicat; pot-puriu: „Dragoste în casă”, *Imnuri*, nr. 187; „Să folosim cuvinte frumoase”, *Imnuri*, nr. 149; „Dragostea Salvatorului nostru”, *Imnuri*, nr. 71, aranjament Tall/Margetts, nepublicat.

Sesiunea generală de sâmbătă dimineață, 4 aprilie 2015

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Timothy J. Dyches. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Larry J. Echo Hawk. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului Mormon; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organști Andrew Unsworth și Clay Christiansen. S-a interpretat: „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46; „Slavă lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 38; „Am făcut eu un bine?”, *Imnuri*, nr. 140, aranjament Zabriskie © HolySheetMusic.com; „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4; „Veniți la Isus”, *Imnuri*, nr. 75, aranjament Murphy, nepublicat; „Eu cred în Hristos”, *Imnuri*, nr. 84, aranjament Wilberg, publicat de Jackman.

Sesiunea generală de sâmbătă după-amiază, 4 aprilie 2015

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: Jean A. Stevens.
Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Randy D. Funk. Muzica a fost interpretată de un cor al tinerilor adulți necăsătoriți din ținuturile Davis și Weber, Utah; dirijoare Sonja Sperling; organiste Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat: „Slavă Domnului Atotputernic”, *Imnuri*, nr. 41, aranjament Wilberg, publicat de Oxford; „Eu mă minunez”, *Imnuri*, nr. 117, aranjament Murphy, nepublicat; „Mulțumim Ție, Dumnezeule nostru”, *Imnuri*, nr. 13; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156, aranjament Elliott, publicat de Jackman.

Sesiunea generală a preoției de sâmbătă seară, 4 aprilie 2015

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: David L. Beck.
Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Robert C. Gay. Muzica a fost interpretată de un cor al preoției format din studenți ai Universității Brigham Young; dirijor Ronald Staheli; organști Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Pentru a munților forță”, *Imnuri*, nr. 25, aranjament Tom Durham, publicat de Jackman; „Azi, în zi de bucurie”, *Imnuri*, nr. 35, aranjament Staheli, nepublicat; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168; „Doamne, furtuna vuitește”, *Imnuri*, nr. 65, aranjament Staheli, nepublicat.

Sesiunea generală de duminică dimineață, 5 aprilie 2015

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: Linda S. Reeves.
Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Kevin S. Hamilton. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului Mormon; dirijor Mack Wilberg; organști Clay Christiansen și Richard Elliott. S-a interpretat: „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Isus a înviat”, *Imnuri*, nr. 123, aranjament Wilberg, nepublicat; „Consider the Lilies”, Hoffman, aranjament Lyon, publicat de Jackman; „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Imnuri*, nr. 86; „Jesus Has Risen”, *Children's Songbook*, p. 70, aranjament Murphy, nepublicat; „Hristos astăzi a-nviat”, *Imnuri*, nr. 124, aranjament Wilberg, nepublicat.

Sesiunea generală de duminică după-amiază, 5 aprilie 2015

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul S. Gifford Nielsen. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Koichi Aoyagi. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului Mormon; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiste Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat: „Mântuitorul trăiește”, *Imnuri*, nr. 85, aranjament Wilberg, nepublicat; „He Sent His Son”, *Children's Songbook*, p. 34, aranjament Hofheins, nepublicat; „Vino, Rege al regilor”, *Imnuri*, nr. 31; „Tell Me the Stories of Jesus”, *Children's Songbook*, p. 57, aranjament Murphy, nepublicat; „Doamne, Îți voi urma calea”, *Imnuri*, nr. 138, aranjament Murphy, nepublicat.

Cuvântările din cadrul conferinței pe Internet

Pentru a asculta sau viziona pe Internet cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org și selectați o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Gospel Library (Biblioteca Evangheliei). În general, înregistrările audio și video în limba engleză sunt, de asemenea, disponibile, la centrele de distribuire, la șase săptămâni de la desfășurarea conferinței. Informații despre conferința generală în formate accesibile membrilor cu dizabilități sunt disponibile la disability.lds.org.

Mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare

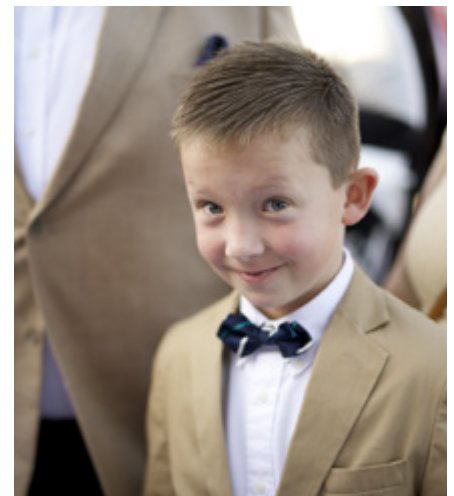
Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

Pe copertă

Față: fotografie de Cody Bell.
Spate: fotografie de Leslie Nilsson.

Fotografii din timpul conferinței

Fotografiile din orașul Salt Lake au fost realizate de Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Mark Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Brandon Flint, Ashlee Larsen, August Miller, Leslie Nilsson, Brad Slade și Christina Smith; fotografie cu floarea soarelui, prin amabilitatea familiei Quentin L. Cook; în avion, de Craig Marshall Jacobsen; în Woodbury, Minnesota, S.U.A., de Sandra Wahlquist; în McMinnville, Oregon, S.U.A., de Jade West; în Abidjan, Coasta de Fildeș, de Lucien și Agathe Affoue și de Philippe și Annelies Assard; în Perpignan, Franța, de Renee Castagno; în Helsinki, Finlanda, de Kukka Fristrom; în Johannesburg, Africa de Sud, prin amabilitatea familiei Christoffel Golden; în Vatican de Humanum; în Bangkok, Thailanda, de Sathit Kaivaivatana; în Mumbai, India, de Wendy Keeler; în Montreal, Quebec, Canada, de Laurent Lucuix; în Ciudad del Carmen, Campeche, Mexic, de Hector Manuel Hernandez Martinez; în San Martín de Los Andes, Neuquén, Argentina, de Colton Mondragon; Hong Kong, concursul de fotografie National Geographic, de Brian Yan; în Natal, Rio Grande do Norte, Brazilia, de Clebher Tex; și în Londra, Anglia, de Kami Weddick. Pagina 77: Ilustrație de Brian Call.

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Craig A. Cardon

Consultanți: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Director general: David T. Warner

Director Asistență familii și membri: Vincent A. Vaughn

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Asistent de producție: Lisa Carolina López

Colectiv de redactare și editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Gary H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Richard M. Romney, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală:

Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm

să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România

și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova

Trimiteti manuscrite și întrebări pe Internet accesând liahona

.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poșta la

adresa Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT

84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „indrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fiijană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshallieză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribat, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică.

Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2015 Vol. 18 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Andersen, Neil L., p. 119
Andersen, Wilford W., p. 54
Ballard, M. Russell, p. 67
Bednar, David A., p. 46
Burton, Linda K., p. 29
Causé, Gérald, p. 98
Christofferson, D. Todd, p. 50
Clayton, L. Whitney, p. 36
Cook, Quentin L., p. 62
Esplin, Cheryl A., p. 8
Eyring, Henry B., p. 17, 22, 84
Gibson, Larry M., p. 77
Hales, Brook P., p. 45
Hales, Robert D., p. 111
Holland, Jeffrey R., p. 104
Jergensen, Kevin R., p. 45
Monson, Thomas S., p. 88, 91
Nelson, Russell M., p. 129
Nielson, Brent H., p. 101
Oaks, Dallin H., p. 32
Oscarson, Bonnie L., p. 14
Packer, Boyd K., p. 26
Pearson, Kevin W., p. 114
Perry, L. Tom, p. 39
Pino, Rafael E., p. 117
Renlund, Dale G., p. 56
Ringwood, Michael T., p. 59
Sitati, Joseph W., p. 126
Soares, Ulisses, p. 70
Stephens, Carole M., p. 11
Teixeira, José A., p. 96
Uchtdorf, Dieter F., p. 43, 80, 107
Wixom, Rosemary M., p. 93
Zeballos, Jorge F., p. 123

Index tematic

Activare, p. 93, 101
Adam și Eva, p. 26, 46, 50, 104, 117
Adevăr, p. 8
A Doua Venire, p. 119
Adversitate, p. 11, 17, 36, 62, 91, 96, 117, 119
Binecuvântări, p. 22, 36, 88, 91
Bucurie, p. 26, 93, 96
Bunătațe, p. 29
Calitatea de mamă, p. 14
Calitatea de părinte, p. 14, 39, 50, 54, 126, 129
Calitatea de tată, p. 14, 29, 77
Cartea lui Mormon, p. 8, 114
Cămin, p. 8, 14, 54, 62
Căsătorie, p. 14, 26, 29, 39, 50, 67, 126
Chemări în cadrul Bisericii, p. 59, 88
Compașiune, p. 11, 17
Convertire, p. 32, 56, 93
Credință, p. 36, 46, 62, 84, 93, 98, 101, 114
Creșterea Bisericii, p. 45, 119
Dragoste, p. 11, 26, 29, 50, 62, 80, 96, 101, 104
Duhul Sfânt, p. 8, 17, 54, 84, 98, 111
Dumnezeu Tatăl, p. 11, 77
Familie, p. 8, 11, 14, 26, 39, 50, 62, 101, 126, 129
Har, p. 36, 46, 50, 59, 80, 104, 107
Ieșitul la întâlniri, p. 67
Institut, p. 67
Ispășire, p. 17, 46, 50, 56, 62, 70, 96, 104, 107, 123
Ispită, p. 70
Istoria familiei, p. 129
Isus Hristos, p. 17, 36, 46, 50, 62, 67, 77, 80, 91, 93, 96, 101, 104, 107, 111, 114, 119
Îndatorire, p. 88, 123
Îndoială, p. 36, 93, 101
Îndurare, p. 114
Înfrățire, p. 93
Învățământ de acasă, p. 84
Înviere, p. 104, 107
Joseph Smith, p. 8, 111
Legăminte, p. 11, 17, 29, 46, 59, 114, 129
Libertate de a alege, p. 36, 70, 111, 123
Libertate religioasă, p. 111
Lumină, p. 8, 36
Mărturie, p. 36, 67, 70, 80, 93, 101
Miracole, p. 98, 119
Moralitate, p. 26
Muncă misionară, p. 91, 111, 126
Natura divină, p. 11, 126
Pace, p. 17, 46, 91
Paște, p. 91, 104, 107
Perspectivă, p. 117, 119
Planul salvării, p. 14, 26, 50, 111, 117, 126
Pocăință, p. 26, 56, 107
Pornografie, p. 67, 70
Post, p. 22, 67, 84, 129
Preoție, p. 77, 84, 88
Priorități, p. 32
Răbdare, p. 54, 101, 129
Revelație, p. 84
Rugăciune, p. 22, 84, 91, 114
Seminar, p. 67
Slujire, p. 22, 59, 80, 84, 129
Speranță, p. 36, 101, 117
Studiul scripturilor, p. 98, 129
Teamă, p. 46
Tehnologie, p. 67, 96
Temple, p. 26, 91
Tineri adulți, p. 67
Toleranță, p. 111
Ucenicie, p. 32, 59, 67, 80, 114, 123
Umilință, p. 59, 84
Unitate, p. 11, 62
Viață eternă, p. 114, 117
Ziua de saba, p. 36, 62, 67, 129

Selecțiuni din cea de A 185-a Conferință Generală BIANUALĂ a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Temele pentru conferința generală sunt alese – nu de persoane muritoare cu autoritate, ci cu ajutorul îndemnurilor Spiritului”, a explicat vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli (pagina 32). În cadrul unei conferințe generale înălțătoare care a început cu sesiunea generală a femeilor și s-a încheiat în duminica de Paște, vorbitorii au predicat, printre multe alte principii ale Evangheliei, despre familie, post, munca din templu, ucenicie, ziua de sabbat și ispășirea Salvatorului (vezi pagina 3).

Iată câteva selecțiuni:

- președintele Thomas S. Monson a anunțat temple noi care urmează să fie construite în Abidjan, Coasta de Fildeș; în Port-au-Prince, Haiti; și în Bangkok, Thailanda. Despre acestea, dânsul a spus: „Ce binecuvântări minunate îi așteaptă pe membrii noștri credincioși din aceste zone, precum și din toate locurile din lume în care există temple” (pagina 91);
- membrii Bisericii au susținut cinci membri noi ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci, o nouă președinție generală a Tinerilor Băieți și o nouă consilieră în cadrul președinției generale a Societății Primare;
- raportul statistic anual a indicat 15,3 milioane de membri ai Bisericii în 3.114 țări și 561 de districte. Trei temple noi au fost dedicate anul

trecut, numărul total al templelor în funcțiune ajungând la 144;

- conferința a fost tradusă în 95 de limbi. Urmând modelul inițiat în luna octombrie a anului trecut, trei dintre vorbitori și-au rostit cuvântările în alte limbi decât limba engleză.
- Vorbind în sfârșitul de săptămână în care s-a sărbătorit Paștele, mai mulți vorbitori au depus mărturie despre învierea Salvatorului. „El este Fiul lui Dumnezeu”, a depus mărturie președintele Thomas S. Monson. „El este Cel care S-a ridicat din mormânt în prima dimineață de Paște, aducând cu El darul vieții eterne pentru toți copiii lui Dumnezeu.” (pagina 93) ■

Cheryl A. Esplin

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Să ne umplem căminele cu lumină și adevăr

Pentru a ne opune presiunii exercitate de lume, noi și familiile noastre trebuie să fim plini de lumina și adevărul Evangheliei.

Spiritul mi-a umplut inima în timp ce am ascultat aceste familii propovăduind acest adevăr sacru: „Dumnezeu ne-a dat o familie”¹. Muzica inspirată este doar unul dintre multele mijloace prin care putem simți Spiritul șoptindu-ne, umplându-ne cu lumină și adevăr.

Noțiunea de a fi plini de lumină și adevăr a devenit deosebit de importantă pentru mine datorită unei experiențe pe care am avut-o cu mulți ani în urmă. Am participat la o adunare în care membrele Comitetului General al Tinerelor Fete țineau o lecție despre întemeierea de familii și cămine puternice din punct de vedere spiritual. Pentru a demonstra vizual acest lucru, o conducătoare a Tinerelor Fete a ridicat două cutii de apă minerală. Într-o mână ținea o cutie goală și în cealaltă una nedeschisă, plină cu apă minerală. Întâi, a strâns cutia goală; care a început să se îndoie și, apoi, s-a deformat complet din cauza presiunii. După aceea, cu cealaltă mână, ea a strâns cutia nedeschisă. Aceasta și-a menținut forma. Nu s-a îndoit și nici nu s-a deformat așa cum se întâmplase cu cealaltă cutie goală – deoarece era plină.

Noi asemuim elementele acestei demonstrații cu viețile noastre individuale și cu familiile și căminele noastre. Când suntem plini de Spirit și de adevărul Evangheliei, noi avem puterea de a ne opune forțelor lumii din afară, care ne înconjoară și acționează împotriva noastră. Cu toate acestea, dacă noi nu suntem plini din punct de vedere spiritual, noi nu avem tăria interioară de a rezista presiunilor din afară și putem să ne prăbușim atunci când forțele acționează împotriva noastră.

Satana știe că, pentru a ne opune presiunii exercitate de lume, noi și familiile noastre trebuie să fim plini de lumina și adevărul Evangheliei. De aceea, el face tot ce stă în puterea lui pentru a diminua importanța adevărului Evangheliei, a-l denatura și a-l distruge și a ne ține departe de acest adevăr.

Multe dintre noi am fost botezate și am primit darul Duhului Sfânt, al Căruia rol este acela de a revela și a ne învăța adevărul tuturor lucrurilor.² Odată cu privilegiul acestui dar, vine și responsabilitatea de a căuta adevărul, de a trăi potrivit adevărului pe care-l cunoaștem și de a împărtăși și a apăra adevărul.

Căminele noastre sunt locurile în care putem căuta, cel mai bine, să fim plini de lumină și adevăr. Cuvintele refrenului cântecului pe care l-am ascultat ne amintesc că „o familie Dumnezeu ne-a dat pentru a ne ajuta”³. Familiile sunt atelierul Domnului pe pământ, pentru a ne ajuta să învățăm Evanghelia și să trăim conform principiilor ei. Venim în familiile noastre cu îndatorirea sacră de a ne ajuta să ne întărim una pe alta.

Familiile eterne puternice și căminele pline de Spirit nu apar din senin, fără să se muncească pentru ele. Ele necesită efort deosebit, timp și cer ca fiecare membru al familiei să-și facă partea. Fiecare cămin este diferit, dar fiecare cămin în care există chiar o

singură persoană care caută adevărul poate aduce o schimbare.

Noi suntem sfătuiți permanent să dezvoltăm cunoștințele noastre spirituale prin rugăciune, prin studiu și meditația asupra scripturilor și cuvintelor profetilor în viață. Președintele Dieter F. Uchtdorf, în cuvântarea dânsului de la conferința generală, vorbind despre obținerea unei mărturii despre lumină și adevăr a spus:

„Dumnezeul Nepieritor și Atotputernic... le va vorbi celor care se apropie de El cu inimă sinceră și cu intenție adevărată.

El le va vorbi prin intermediul viselor, viziunilor, gândurilor și sentimentelor”.

Președintele Uchtdorf a continuat: „Lui Dumnezeu Îi pasă de dumneavoastră. El vă va asculta întrebările personale și vă va răspunde la ele. Răspunsurile la rugăciunile dumneavoastră vor veni în felul Lui și la timpul ales de El și, astfel, dumneavoastră trebuie să învățați să dați ascultare glasului Său”⁴.

O poveste scurtă despre istoria unei familii ilustrează acest sfat.

Cu câteva luni în urmă, am citit mărturia surorii străbunicului meu, Elizabeth Staheli Walker. Când era copil, Elizabeth a emigrat din Elveția în America împreună cu familia ei.

După ce Elizabeth s-a căsătorit, ea, soțul ei și copiii locuiau în Utah, lângă granița cu statul Nevada, unde

administrau un oficiu poștal. Căminul lor era un loc de popas pentru călători. Toată ziua și toată noaptea ei trebuiau să fie pregătiți pentru a găti și servi mâncare pentru călători. Era o muncă grea, epuizantă și ei aveau puțin timp de odihnă. Dar cel mai important lucru care o preocupa pe Elizabeth era conversația cu oamenii.

Elizabeth a spus că, până în acel moment, ea crezuse totdeauna despre Cartea lui Mormon că era adevărată, că profetul Joseph Smith fusese împunător de Dumnezeu să facă ceea ce a făcut și că mesajul său era planul vieții și al salvării. Dar viața pe care o ducea nu era una care să întărească o asemenea credință.

Unii dintre călătorii care poposeau erau instruiți, educați, oameni inteligenți și întotdeauna discuția în jurul mesei ei era despre faptul că Joseph Smith a fost „un impostor viclean” care scrisese el însuși Cartea lui Mormon și, apoi, a distribuit-o pentru a face bani. Ei se comportau ca și cum a gândi orice altceva era absurd, pretinzând „că mormonismul era o nebunie și o minciună”.

Toate aceste discuții o făceau pe Elizabeth să se simtă izolată și singură. Nu era nimeni cu care să discute, nu avea timp nici să-și spună rugăciunile – deși ea se ruga în timp ce muncea. Era prea speriată să spună ceva celor care ridicau religia ei. Ea spunea că trebuia să admită că ei spuneau adevărul și simțea că nu ar fi putut să-și apere credința dacă ar fi încercat.

Mai târziu, Elizabeth și familia ei s-au mutat. Elizabeth a spus că avea mai mult timp să se gândească și că atenția ei nu mai era atât de distrasă tot timpul. Deseori, mergea jos în pivniță și se ruga Tatălui Ceresc cu privire la lucrurile care o tulburau – cu privire la povestirile pe care acei oameni, aparent inteligenți, le spusese despre Evanghelie, pe care ei o considerau a fi o minciună, și despre Joseph Smith și Cartea lui Mormon.

Într-o noapte, Elizabeth a avut un vis. Ea a spus: „Părea că stăteam lângă un drum îngust de căruțe, care ducea la baza unui deal; în sus, la jumătatea

dealului, am văzut un om privind în jos care vorbea sau părea că vorbește unui tânăr care stătea îngenunchat și era aplecat deasupra unei gropi în pământ. Brațele tânărului erau întinse și părea că voia să ajungă la ceva ce era în groapă. Am văzut capacul de piatră care părea că fusese înlăturat de pe groapa asupra căreia băiatul era aplecat. Pe drum, erau mulți oameni, dar niciunul dintre ei nu părea să fie vreun pic interesat de cei doi oameni de pe deal. În acest vis, era ceva care m-a impresionat într-un mod atât de neobișnuit, încât m-am trezit imediat... Nu puteam povesti visul nimănui, dar mă simțeam mulțumită deoarece însemna că îngerul Moroni îl instruia pe băiatul Joseph în momentul în care primea plăcile”.

În primăvara anului 1893, Elizabeth s-a dus în orașul Salt Lake, la dedicarea templului. Ea a descris experiența sa: „Acolo, înăuntru, am văzut aceeași imagine [pe care] o văzusem în visul meu; cred că era [un] vitraliu. Am fost sigură că, dacă vedeam chiar dealul Cumora, acesta nu ar fi arătat mai real. Mă simt mulțumită deoarece mi-a fost arătată în vis imaginea îngerului Moroni care-i dădea plăcile de aur lui Joseph Smith”.

Mulți ani după ce a avut acest vis și cu câteva luni înainte de a muri, la vârsta de aproape 88 de ani, Elizabeth a avut un gând care i-a produs o impresie puternică. Ea a spus: „Gândul mi-a venit tot atât de clar... ca și când

cineva îmi spusese... «Nu-ți îngropa mărturia în pământ»⁵.

După multe generații, urmașii lui Elizabeth continuă să fie întăriți de mărturia ei. La fel ca Elizabeth, noi trăim într-o lume în care există multe îndoieli și critici care ridiculează și se opun adevărilor pe care le prețuim. Putem auzi povești care derutează și mesaje contradictorii. La fel ca Elizabeth, va trebui să facem tot ce este posibil pentru a menține, în special în momente grele, lumina și adevărul pe care le avem în prezent. Răspunsurile la rugăciunile noastre poate nu vor veni într-un mod spectaculos, dar trebuie să găsim momente de liniște pentru a căuta mai multă lumină și mai mult adevăr. Și, când le vom primi, avem responsabilitatea de a trăi conform principiilor acestora, de a le împărtăși și de a le apăra.

Vă depun mărturie că știu că, atunci când ne umplem inimile și căminele cu lumina și adevărul Salvatorului, vom avea tăria interioară de a rezista în toate situațiile. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Notă. În data de 4 aprilie 2015, sora Esplin a fost eliberată din chemarea de a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare și susținută în chemarea de primă consilieră în cadrul aceleiași președinții.

NOTE

1. „Dumnezeu ne-a dat o familie”, în *Familiiile sunt veșnice: Planul pe anul 2014 pentru timpul petrecut împreună* (2013), p. 28–29.
2. Vezi Moroni 10:5.
3. „Dumnezeu ne-a dat o familie”.
4. Dieter F. Uchtdorf, „Să primim o mărturie despre lumină și adevăr”, *Liahona*, nov. 2014, p. 21.
5. Vezi, Elizabeth Staheli Walker, „My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone (Mărturia mea, scrisă pentru a rămâne copiilor mei și copiilor lor după ce voi muri)”, 1939, p. 22–26, Universitatea Nevada, Las Vegas, Colecție specială; punctuația, scrierea cu majuscule și ortografia au fost standardizate.

Carole M. Stephens

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Dumnezeu ne-a dat o familie

Noi aparținem familiei lui Dumnezeu și această familie are nevoie de noi.

Este oare ceva mai frumos și mai profund decât adevărurile simple și pure ale Evangheliei care sunt predate într-un cântec al Societății Primare? Toate fetele de la Societatea Primară care sunt astă-seară aici cunosc acest cântec despre care am să vorbesc. L-ați învățat pentru prezentarea realizată anul trecut de către copii în cadrul adunării de împărțășanie.

Cuvintele cântecului „Dumnezeu ne-a dat o familie”¹ – interpretat mai devreme în această adunare – ne amintesc de doctrina pură. Învățăm, nu doar că Dumnezeu ne-a dat o familie ci, de asemenea, că fiecare dintre noi face parte din familia lui Dumnezeu.

Primul vers al cântecului ne învață: **„Familia lui Dumnezeu sunt eu! Și voi și alții sunteți ai Săi copii”**. Din declarația despre familie, noi învățăm: „În existența lor premuritoare, fiii și fiicele de spirit L-au cunoscut și L-au preaslăvit pe Dumnezeu ca Tată al lor Etern”. În acea existență, am învățat despre identitatea noastră ca femei. Știam că, fiecare, eram „o fiică iubită... a unor părinți cerești”².

Călătoria noastră prin viața muritoare pe pământ nu a schimbat aceste adevăruri. Noi aparținem familiei

lui Dumnezeu și această familie are nevoie de noi. Fiecare familie de pe pământ este diferită. Și, în timp ce facem tot ce este posibil pentru a crea familii tradiționale puternice, calitatea de membru în familia lui Dumnezeu nu depinde de niciun alt fel de statut – stare civilă, statut de părinte, situație financiară, situație socială sau chiar statutul pe care îl postăm pe rețelele de socializare.

Facem parte din ea. „Noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc, care ne iubește și pe care Îl iubim.”³

Mesajul conținut în al doilea vers al imnului îl dezvoltă pe cel din primul. **„Pe pământ ne-a trimis pe noi, pe voi, familie aici s-avem”**.

În viața premuritoare, am învățat că vom avea nevoie să petrecem o perioadă în viață muritoare. Noi am „acceptat planul [Tatălui Ceresc] prin care copiii Lui puteau obține un trup fizic și dobândi experiență în viața de pe pământ pentru a progresa către perfecțiune și, în final, pentru a îndeplini destinul [nostru] divin ca moștenitori ai vieții eterne”⁴.

Vârstnicul Richard G. Scott a explicat că „am fost învățați că scopul venirii noastre aici este de a fi puși la probă, încercați și testați”⁵. Aceste testări sunt la fel de diferite și numeroase precum oamenii care sunt supuși lor. Eu nu a trebuit niciodată să trec printr-un divorț sau prin durerea și nesiguranța care vin când ești părăsită și nu am avut responsabilitatea unei mame care este singură. Nu am trăit experiența pierderii unui

copil, a imposibilității de a avea un copil sau a atracției față de persoane de același gen. Nu am avut de îndurat vreun abuz, boală cronică sau vreo dependență. Acestea nu au fost ocaziile mele de testare.

Pe bună dreptate, unele dintre dumneavoastră gândiți acum: „Bine, soră Stephens, dumneavoastră nu înțelegeți!”. Și vă răspund că poate aveți dreptate. Nu înțeleg complet încercările dumneavoastră. Dar prin testele și încercările *mele* – cele care *m-au* obligat să îngenunchez – am ajuns să-L cunosc pe Cel care înțelege – El care a fost „obișnuit cu suferința”⁶, care a trecut prin toate experiențele și care înțelege totul. De asemenea, am trecut prin toate testele vieții muritoare pe care tocmai le-am menționat din perspectiva unei fiice, mame, bunici, surori, mătuși și prietene.

În calitate de fiice ale lui Dumnezeu care țin legămintele, noi avem prilejul nu doar să învățăm din încercările noastre, ci și să ne unim în empatie și compasiune când sprijinim alți membri ai familiei lui Dumnezeu în încercările lor, precum ne-am angajat să o facem.

Când facem astfel, ajungem, de asemenea, să înțelegem și să avem încredere în faptul că Salvatorul cunoaște greutatea drumului și poate să ne îndrume prin orice suferință și dezamăgire am avea. El este caritate pură și dragostea Lui „răbdă în vecii vecilor”⁷ – în parte prin noi – când Îl urmăm.

Ca fiice ale lui Dumnezeu și ucenice ale lui Isus Hristos, atunci, noi „[acțiunăm] potrivit acelor sentimente pe care Dumnezeu le-a plantat în [inimile noastre]”⁸. Sfera noastră de influență nu este limitată la membrii familiei noastre.

Recent, am avut ocazia să o vizitez pe sora Yazzie din țărșul Chinle, Arizona, în locuința ei din bărne și lut. Când m-a întâmpinat în căminul ei, primul lucru pe care l-am observat au fost numeroasele fotografii înrămate, cu familia și misionarii, de pe pereții și mesele ei. Așa că am întrebat-o: „Dragă soră Yazzie, câți nepoți aveți?”

Surprinsă de întrebarea mea, a ridicat din umeri. Derutată de răspunsul ei, m-am uitat la fiica sa, sora Yellowhair, care a răspuns: „Nu știe câți nepoți are. Noi nu îi numărăm. Toți copiii o numesc «Bunica» – ea este bunică pentru toți”.

Sora Yazzie nu-și limitează dragostea și sentimentele ei la familia sa biologică. Ea înțelege ce înseamnă să-și extindă sfera de influență când umblă din loc în loc și face bine, binecuvântând, hrănind și apărând familia lui Dumnezeu. Ea înțelege că „ori de câte ori o femeie întărește credința unui copil, ea contribuie la întărirea unei familii – acum și în viitor”⁹.

Mai departe, refrenul cântecului explică scopul vieții noastre muritoare: „**O familie Dumnezeu ne-a dat pentru a ne ajuta**”. Salvatorul a predicat: „Fiți unul; și dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei”¹⁰. Declarația despre familie ne învață că, în calitate de fi și fiice iubite ai părinților cerești, noi avem o natură divină, o identitate eternă și un scop. Dumnezeu dorește ca noi să fim una. Dumnezeu are nevoie ca noi să fim una – fiice care țin legămintele, unite în diversitatea vieților noastre individuale¹¹, care doresc să învețe tot ce este necesar pentru a se întoarce în prezența Sa, pecetluite cu El ca parte a familiei Sale eterne.

„Rânduilele și legămintele sacre ce se fac în templele sfinte [ne] dau posibilitatea să [ne întoarcem] în prezența lui Dumnezeu, iar familiilor [noastre] să

fie unite pentru eternitate.”¹² Rându-ielile pe care le primim și legămintele pe care le facem la botez și în templele sfinte unesc familia lui Dumnezeu de ambele părți ale vălului – unindu-ne cu Tatăl prin intermediul Fiului Său, care S-a rugat: „Ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una cu noi”¹³.

Când ne folosim timpul în viața muritoare pentru a studia și a pune în practică învățăturile Salvatorului, noi devenim mai asemănători Lui. Ajungem să înțelegem că El este calea – singura cale – prin care putem învinge încercările din viața muritoare, putem fi vindecați și ne putem întoarce la casa noastră cerească.

Mesajul ultimului vers din refren este asemănător cu cel de la începutul cântecului: **„Ne iubește pe toți pentru că suntem familia Sa”**. Planul Tatălui pentru copiii Săi este un plan al dragostei. Este un plan care îi unește pe copiii Săi – familia Sa – cu El. Vârstnicul Russell M. Nelson a spus: „Tatăl Ceresc avea doar două dorințe pentru copiii Săi... nemurirea și viața eternă, «care înseamnă viață lângă El, înapoi acasă»”¹⁴ Acele dorințe pot fi realizate numai dacă noi, de asemenea, împărtășim dragostea pe care Tatăl Ceresc o are pentru familia Lui, ajutându-i pe alții și împărtășindu-le planul Său.

În urmă cu 20 de ani, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au dat o mână de ajutor întregii lumi când au publicat o declarație despre familie. De atunci, atacurile asupra familiei au crescut.

Dacă vrem să avem succes în responsabilitățile noastre sacre, în calitate de fiice ale lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem importanța eternă a planului Tatălui nostru Ceresc pentru familia Sa și responsabilitatea noastră individuală

de a preda adevărurile acestui plan. Președintele Howard W. Hunter a explicat:

„Este foarte necesar ca femeile din Biserică să stea alături de frați și să-i sprijine în stoparea creșterii răului care ne înconjoară și în înaintarea lucrării Salvatorului nostru...”

Vă rugăm stăruitor să sluiți, folosind influența dumneavoastră puternică de a face bine, în întărirea familiilor noastre, a bisericilor noastre și a comunităților noastre”¹⁵.

Dragi surori, noi aparținem familiilor. Noi suntem iubite. Este nevoie de noi. Avem un scop divin, o muncă divină, o poziție divină în Biserică și în împărăția lui Dumnezeu și în familia Sa eternă. Simțiți în adâncul inimii că Tatăl Ceresc vă iubește și dorește ca dumneavoastră și cei pe care-i iubiți să fiți lângă El? La fel cum „Tatăl Ceresc și Fiul Său, Isus Hristos, sunt perfecți... speranțele Lor pentru noi sunt perfecte”¹⁶. Planul Lor pentru noi este perfect și promisiunile Lor sunt sigure. Despre aceste adevăruri, depun mărturie cu recunoștință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi „Dumnezeu ne-a dat o familie”, în *Familile sunt veșnice: Planul pe anul 2014 pentru timpul petrecut împreună* (2013), p. 28–29.
2. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
3. „Crezul Tinerelor Fete”, în *Progresul personal al Tinerelor Fete* (broșură, 2009), p. 3.
4. „Familia: o declarație oficială către lume”.
5. Richard G. Scott, „Faceți din exercitarea credinței prioritatea dumneavoastră principală”, *Liahona*, nov. 2014, p. 92.
6. Isaia 53:3.
7. Moroni 7:47.
8. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 16.
9. *Daughters in My Kingdom*, p. 159.
10. Doctrină și legăminte 38:27.
11. Vezi Patricia T. Holland, „One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ”, *Ensign*, oct. 1987, p. 26–33.
12. „Familia: o declarație oficială către lume”.
13. Ioan 17:21.
14. R. Scott Lloyd, „God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches”, secțiunea Church News de pe LDS.org, 28 ian. 2014, lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches.
15. Howard W. Hunter, în *Daughters in My Kingdom*, p. 157; vezi, de asemenea, „To the Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1992, p. 96.
16. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight”, (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 20 aug. 2013); speeches.byu.edu.

Bonnie L. Oscarson
președinta generală a Tinerelor Fete

Apărătoare ale declarației oficiale

Să ajutăm la clădirea împărăției lui Dumnezeu ridicându-ne cu îndrăzneală și fiind apărătoare ale căsătoriei, calității de părinte și căminului.

Ce privilegiu și câtă bucurie să participăm la această minunată adunare a fetelor și femeilor! Când suntem de binecuvântate noi, ca femei, să fim împreună în această seară în unitate și dragoste!

Am citit recent povestirea lui Marie Madeleine Cardon care, împreună cu familia ei, a primit mesajul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos de la primii misionari chemați să slujească, în Italia, în anul 1850. Era o tânără în vârstă de

17-18 ani când ea și familia ei au fost botezați. Într-o duminică, în timp ce țineau o adunare de preaslăvire în casa lor, aflată în Alpii din nordul Italiei, o gloată formată din bărbați furioși, inclusiv unii clerici locali, s-a adunat în jurul casei și a început să strige, să țipe și să ceară ca misionarii să fie scoși afară. Nu cred că erau nerăbdători să li se propovăduiască Evanghelia – voiau să le facă rău fizic. Tânăra Marie a ieșit din casă pentru a înfrunta gloata.

Bărbații au continuat să-și strige injuriile și să ceară ca misionarii să fie aduși afară. Marie și-a ridicat Biblia în mână și le-a poruncit să plece. Le-a spus că vârstnicii se aflau sub protecția ei și că ei nu se puteau atinge de nici măcar un fir de păr de pe capul lor. Ascultați cuvintele ei: „Toți au încremenit... Dumnezeu a fost cu mine. El mi-a pus acele cuvinte în gură, altfel nu le-aș fi putut rosti. Totul s-a calmat pe loc. Acel grup încrâncenat, puternic de bărbați a stat neajutorat în fața unei fete slabe, care tremura, dar era neînfricată”. Clericii au cerut gloatei să plece, ceea ce a făcut în liniște și având sentimente de rușine, teamă și remușcare. Mica turmă și-a încheiat adunarea în pace.¹

Vi-o puteți imagina pe acea tânără curajoasă, având vârsta multora dintre dumneavoastră, înfruntând gloata și apărându-și, cu mult curaj și convingere, crezurile de curând descoperite?

Dragi surori, puține dintre noi vor fi nevoite vreodată să înfrunte o gloată furioasă, dar, în această lume, are loc un război în care sunt atacate cele mai de preț și mai fundamentale doctrine ale noastre. Mă refer în special la doctrina cu privire la familie. Sfințenia căminului și scopurile esențiale ale familiei sunt puse la îndoială, criticate și atacate în toate felurile posibile.

În urmă cu 20 de ani, când președintele Gordon B. Hinckley a citit, prima oară, „Familia: o declarație oficială către lume”, am fost recunoscători și am prețuit claritatea, simplitatea și adevărul acestui document inspirat. Atunci am înțeles foarte puțin cât de mult ne erau necesare, în lumea de azi, aceste declarații fundamentale pe baza cărora puteam judeca fiecare nouă învățătură a dogmei lumesti prezentată nouă prin mass-media, Internet, erudiți, programe TV și filme și chiar legislatori. Declarația oficială despre familie

a devenit etalonul nostru pentru judecarea filosofiilor lumii și eu depun mărturie că principiile enunțate în această declarație sunt la fel de adevărate astăzi cum au fost când ne-au fost prezentate de un profet al lui Dumnezeu cu 20 de ani în urmă.

Îmi permiteți să subliniez ceva evident? Viața se derulează rareori exact planului pe care ni-l stabilim și știm foarte bine că nu toate femeile au parte în viața lor de ceea ce descrie declarația. Este important totuși să înțelegem și să propovăduim modelul Domnului și să ne străduim să punem în practică acel model cât putem mai bine.

Fiecare dintre noi are un rol de jucat în plan și fiecare dintre noi este în egală măsură de preț în ochii Domnului. Trebuie să ne aducem aminte că Tatăl Ceresc iubitor ne cunoaște dorințele neprihănite și Își va onora promisiunile care spun că nimic nu va fi refuzat aceluia care își ține cu credință legămintele. Tatăl Ceresc are o misiune și un plan pentru fiecare dintre noi, dar El are, de asemenea, propriul orar. Una dintre cele mai grele încercări din această viață este să avem credință în timpul stabilit

de Domnul. Este o idee bună să avem un plan alternativ în minte, care să ne ajute să fim femei care, ținând legămintele, fiind caritabile și neprihănite, clădesc împărăția lui Dumnezeu indiferent de direcția în care se îndreaptă viața noastră. Trebuie să le învățăm pe fiicele noastre să aibă ca țel idealul, dar să-și facă un plan pentru evenimente neprevăzute.

În acest an în care se aniversază 20 de ani de la emiterea declarației privind familia, doresc să lansez un apel către toate femeile din Biserică de a fi apărătoare ale declarației „Familia: o declarație oficială către lume”. Așa cum Marie Madeline Cardon a apărut curajoasă pe misionari și crezurile ei, noi trebuie să apărăm cu îndrăzneală doctrinele revelate ale Domnului cu privire la căsătorie, familii, rolurile divine ale bărbaților și femeilor și importanța căminelor ca locuri sacre – chiar și atunci când lumea ne strigă în urechi că aceste principii sunt depășite, îngreditoare și nu mai au relevanță. Fiecare dintre noi, indiferent de starea civilă și numărul de copii, poate fi apărătoare a planului Domnului descris în declarația

oficială privind familia. Dacă acesta este planul Domnului, ar trebui să fie și planul nostru!

Există trei principii propovăduite în declarație care, cred eu, au nevoie să fie apărate cu fermitate. Primul este căsătoria dintre bărbat și femeie. Învățăm din scripturi: „Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie”². Pentru ca cineva să dobândească plenitudinea binecuvântărilor preoției, este necesar ca soțul și soția să fie pecetluiți în casa Domnului, lucrând împreună în neprihănire și rămânând fideli legămintelor făcute. Acesta este planul Domnului pentru copiii Săi și discuțiile sau criticile publice, oricât de numeroase ar fi, nu vor schimba ceea ce a declarat Domnul. Trebuie să continuăm să fim exemple de căsătorii neprihănite, să căutăm această binecuvântare în viețile noastre și să ne păstrăm credința dacă întârzie să vină. Să fim apărătoare ale căsătoriei așa cum a rânduit-o Domnul, dar să continuăm să arătăm dragoste și compasiune aceluia care au păreri diferite.

Următorul principiu în a cărui apărare este nevoie să ne ridicăm glasurile

este cinstirea rolurilor divine de mame și tați. Noi îi învățăm insistent pe copiii noștri să țintească sus în viață. Noi dorim să ne asigurăm că fiicele noastre știu că au potențialul de a realiza și a fi orice își pot imagina. Sperăm că le va plăcea să învețe, că vor fi educate, talentate și că, poate, vor deveni următoarea Marie Curie sau Eliza R. Snow.

Îi învățăm noi, de asemenea, pe fiii și pe fiicele noastre că nu există onoare mai mare, titluri mai înalte și roluri mai importante în viață decât acelea de a fi mamă și tată? Sper că, atunci când ne încurajăm copiii să tindă spre cei mai bun în această viață, îi învățăm, de asemenea, să cinstească și să prețuiască rolurile pe care mamele și tații îl joacă în planul Tatălui nostru Ceresc.

Fiica noastră cea mai mică, Abby, a înțeles că are o ocazie unică de a apăra rolul de mamă. Într-o zi, a primit un bilețel de la școala la care învățau copiii ei prin care era anunțată că urma să fie organizată la școală Ziua Carierei. Părinții erau invitați să trimită cereri de înscriere în cazul în care doreau să vină și să predea copiilor lucruri despre profesiile lor și Abby a simțit că trebuia să trimită o cerere oferindu-se să predea copiilor despre ce însemna să fii mamă. Nu a primit un răspuns din partea școlii și, când Ziua Carierei era aproape, a sunat la școală crezând că cererea ei de înscriere se pierduse. Organizatorii au găsit cu greu două învățătoare care au fost de acord ca Abby să vină și să vorbească în clasele lor la sfârșitul Zilei Carierei.

În prezentarea ei foarte veselă, Abby le-a spus copiilor, printre altele, că în calitatea ei de mamă ea trebuie să fie un fel de expert în medicină, psihologie, religie, predare, muzică, literatură, artă, finanțe, decorațiuni, aranjarea părului, șofat, sport, artă culinară și multe altele. Copiii au fost impresionați. Ea a

încheiat rugându-i pe copii să-și aducă aminte de mamele lor și să le scrie un bilețel de mulțumire în care să-și exprime recunoștința pentru numeroasele acte de slujire plină de dragoste făcute zilnic pentru ei. Abby a simțit că acei copii și-au văzut mamele într-o lumină complet nouă și că au înțeles că era important să fii mamă sau tată. Ea s-a înscris și în acest an la acest eveniment și a fost invitată să-și expună prezentarea în șase clase.

Abby a spus următoarele despre experiența ei: „Simt că ar putea fi ușor ca, în această lume, un copil să ajungă la concluzia că a fi părinte este o îndatorire lipsită de importanță sau, uneori, chiar un lucru neplăcut și inutil. Doresc ca fiecare copil să simtă că el este cea mai importantă prioritate pentru

părinții săi și, poate, dacă îi spun cât este de important pentru mine să fiu părinte, îl ajut să înțeleagă tot ce fac părinții lui pentru el și de ce”.

Preaiubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson, este un exemplu minunat de cinstire a femeilor și mamelor, în special a mamei dânsului. Referitor la mamele noastre pămâtenene, dânsul a spus: „Fie ca fiecare dintre noi să prețuiască acest adevăr: Nu poți să-ți uiți mama și să-ți aduci aminte de Dumnezeu. Nu poți să-ți aduci aminte de mamă și să-L uiți pe Dumnezeu. De ce? Pentru că aceste două persoane sacre, Dumnezeu și mamele noastre [pămâtenene], parteneri în creație, în dragoste, în sacrificiu, în slujire, sunt una”³.

Ultimul principiu pe care trebuie să ne ridicăm și să-l apărăm este

sfințenia căminului. Trebuie să luăm un cuvânt care este rostit uneori cu dispreț și să-i acordăm importanța cuvenită. Este vorba de cuvântul *casnică*. Noi toți – copii, tineri, femei și bărbați, necăsătoriți și căsătoriți – putem deveni casnici. Noi trebuie să facem din „căminele noastre” locuri de refugiu, de sfințenie și protecție. Căminele noastre trebuie să fie locuri în care Spiritul Domnului să poată fi simțit din abundență și în care scripturile și Evanghelia să fie studiate, propovăduite și trăite. Ce schimbare s-ar produce în lume dacă toți oamenii ar fi creatori de cămine neprihănite! Să apărăm căminul ca loc pe care numai templul îl întrece în sfințenie.

Dragi surori, sunt recunoscătoare să fiu femeie în aceste zile din urmă. Avem prilejuri și posibilități pe care nicio altă generație de femei nu le-a avut în această lume. Să ajutăm la clădirea împărăției lui Dumnezeu ridicându-ne cu îndrăzneală și fiind apărătoare ale căsătoriei, calității de părinte și căminului. Domnul are nevoie ca noi să fim luptătoare curajoase, ferme și neclintite, care să apere planul Său și să propovăduiască generațiilor viitoare adevărurile Sale.

Depun mărturie că Tatăl Ceresc trăiește și ne iubește pe fiecare. Fiul Său, Isus Hristos, este Salvatorul și Mântuitorul nostru. Vă depun această mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Marie Madeline Cardon Guild: „Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography”, cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; vezi, de asemenea, autobiografia lui Marie C. Guild, aproximativ 1909, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake, Utah.
2. 1 Corinteni 11:11.
3. Thomas S. Monson, „Behold Thy Mother”, *Ensign*, ian. 1974, p. 32.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Mângâietorul

Îmi depun mărturia că Hristos cel Viu Îl trimite pe Duhul Sfânt aceloră pe care am făcut legământ să-L ajutăm să-i mângâie.

Dragile mele surori, este o bucurie pentru mine să mă aflu alături de dumneavoastră. Mă gândesc la mama mea, la soția mea, la fiicele și nurorile mele, la bunicile mele – unele dintre ele se află aici. Acest program minunat mă face să le apreciez mai mult. Știu că o astfel de familie și o viață de familie atât de minunată sunt rezultatul faptului că membrii familiei L-au pus pe Salvator în centrul vieții lor. În această seară, noi am vorbit despre El în muzică, în rugăciuni și în cuvântări inspirate. Una dintre însușirile pe

care le apreciem atât de mult la Salvator este infinita Sa compasiune.

În această seară, dumneavoastră ați simțit că El vă cunoaște și vă iubește. Ați simțit dragostea Sa pentru acelea care stau în jurul dumneavoastră. Dănele sunt surorile dumneavoastră, fiice de spirit ale Tatălui Ceresc. El se îngrijește de dănele cum se îngrijește de dumneavoastră. El le înțelege tristețile. El dorește să le mângâie.

Mesajul meu din această seară este că puteți și trebuie să aveți un rol important în mângâierea pe care

El o aduce acelor care au nevoie de mângâiere. Puteți să vă îndepliniți mai bine rolul dacă veți cunoaște mai multe despre modul în care El răspunde rugăciunilor prin care se cere ajutor.

Mulți se roagă Tatălui Ceresc pentru a fi mângâiați, pentru a fi ajutați să-și poarte poverile durerii, singurătății și temii. Tatăl Ceresc aude acele rugăciuni și le înțelege nevoile. El și Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos înviat, au promis ajutor.

Isus Hristos a făcut această promisiune:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară”¹.

Poverile pe care slujitorii Săi credincioși trebuie să le poarte în viață devin mai ușoare datorită ispășirii Sale. Povara păcatului poate fi îndepărtată, dar încercările din viața muritoare de care au parte oamenii buni pot fi poveri grele.

Ați văzut astfel de teste în viețile oamenilor buni pe care îi iubiți. Ați simțit dorința de a-i ajuta. Există un motiv pentru care aveți compasiune față de ei.

Sunteți membre de legământ ale Bisericii lui Isus Hristos. Când ați venit în Biserică, în inima dumneavoastră a început o mare schimbare. Ați făcut un legământ și ați primit o promisiune care a început să vă schimbe felul de a fi.

Prin cuvintele rostite la apele lui Mormon, Alma a descris ce ați promis la botez și ce va însemna aceasta pentru dumneavoastră și toți cei din

jurul dumneavoastră – în special familia dumneavoastră. El vorbea acelor care erau pe cale să facă legămintele pe care le-ați făcut dumneavoastră iar ei, de asemenea, au primit promisiunea pe care Domnul v-a făcut-o dumneavoastră:

„Iată, aici sunt apele lui Mormon (căci așa erau ele numite) și acum, după cum sunteți dornici să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui și sunteți dornici să purtați greutatea unul altuia, pentru ca ele să fie ușoare;

Da, și sunteți dornici să jeliți împreună cu cei care jelesc; da, și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să fiți martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să vă aflați, chiar până la moarte, ca să puteți fi mântuiți de Dumnezeu și să vă numărați printre aceia de la învierea dintâi, pentru ca să puteți avea viață veșnică”².

Acesta este motivul pentru care simțiți că doriți să ajutați o persoană care se străduiește să meargă înainte deși se află sub greutatea suferinței și necazurilor. Dumneavoastră ați promis că Îl veți ajuta pe Domnul să le facă poverile mai ușoare și să fie mângâiați. Vi s-a dat puterea să-L ajutați pe Domnul să ușureze aceste poveri atunci când ați primit darul Duhului Sfânt.

Înainte de a fi răstignit, Salvatorul a descris modul în care El ajută la ușurarea poverilor și în care dă tărie pentru a fi purtate. El a știut că ucenicii Săi aveau să fie îndurerați. El a știut că ei aveau să se teamă pentru viitorul lor. El a știut că ei se vor îndoii de capacitatea lor de a merge mai departe.

De aceea El le-a făcut următoarea promisiune, pe care ne-o face nouă și tuturor ucenicilor Săi adevărați:

vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”⁴.

Chiar în ultimele câteva săptămâni, am văzut împlinirea acestei promisiuni în viața mea și în viețile acelor care s-au rugat ca poverile lor să fie ușurate. Miracolul ușurării poverilor s-a produs

Mumbai, India

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;

și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămîne cu voi, și va fi în voi”³.

Apoi, El a promis:

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu

în modul promis de Domnul. El și Tatăl Ceresc L-au trimis ucenicilor Săi pe Duhul Sfânt ca Mângâietor.

De curând, trei generații din cadrul unei familii plâneau moartea unui băiețel de cinci ani. El a murit într-un accident în timp ce se afla în vacanță cu familia sa. Mi s-a oferit ocazia de a vedea din nou cum îi binecuvântează Domnul pe cei credincioși cu alinare și tărie de a îndura.

Am văzut modul în care Domnul a făcut ca poverile lor grele să fie mai ușoare. Mă aflam alături de ei în calitate de slujitor de legământ al Domnului – așa cum dumneavoastră veți fi deseori

în viață – „dornici să jeliți împreună cu cei care jelesc... și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați”⁵.

Pentru că știam că era adevărat, mi-a făcut plăcere și am fost liniștit când bunicii m-au invitat să mă întâlnesc cu ei și cu părinții băiețelului înainte de funeralii.

M-am rugat pentru a ști cum puteam să-L ajut pe Domnul să-i mângâie. Au stat împreună cu mine în sufrageria noastră. În acea seară friguroasă, am încălzit camera cu un mic foc în cămin.

M-am simțit îndrumat să le spun că îi iubeam. Le-am spus că simțisem dragostea Domnului pentru ei. În numai câteva cuvinte, am încercat să le spun că jeleam pentru ei, lucru pe care numai Domnul îl știa, și că am putut să simt perfect durerea și întristarea lor.

După ce am spus acele cuvinte, am simțit îndrumarea de a-i asculta cu dragoste în timp ce ei vorbeau despre sentimentele lor.

În ora în care am fost împreună, ei au vorbit mult mai mult decât mine. Am putut simți în glasurile lor și vedea în ochii lor că Duhul Sfânt le atinsese inimile. Ei au vorbit despre ce se întâmplase și ce au simțit în cuvintele unei mărturii simple. Duhul Sfânt le adusese deja pacea pe care o dă speranța în viața eternă, când fiul lor, care murise fără păcat, putea fi al lor veșnic.

Când am dat fiecăruia dintre ei o binecuvântare a preoției, am mulțumit pentru influența Duhului Sfânt care S-a aflat acolo. Mângâietorul venise aducându-ne tuturor speranță, curaj și tărie sporită.

În acea seară, am văzut cum lucrează Domnul cu noi pentru a ușura poverile poporului Său. Vă aduceți aminte, în Cartea lui Mormon, când poporul Său a fost aproape zdrobit de poverile puse asupra lui de supraveghetori fioroși.

Oamenii s-au rugat pentru a fi mângâiați, așa cum fac mulți dintre cei pe care îi iubim și cărora le slujim. Iată consemnarea despre care știu că este adevărată:

„Și Eu, de asemenea, voi ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre, chiar când sunteți în sclavie; și aceasta o voi face Eu pentru ca voi să fiți martori pentru Mine de acum încolo și pentru ca voi să știți cu siguranță că Eu, Domnul Dumnezeu, vizitez poporul Meu în suferințele lui.

Și acum, s-a întâmplat că poverile care erau puse asupra lui Alma și a fraților lui s-au făcut ușoare; da, Domnul i-a întărit pe ei pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului”⁶.

Am văzut acest miracol de nenumărate ori. Noi ușurăm cel mai bine poverile altora ajutându-L pe Domnul să-i întărească. De aceea Domnul a inclus în responsabilitatea noastră de a-i alina pe alții porunca de a fi martorii Săi în toate timpurile și în toate locurile.

În acea seară în sufrageria mea, tatăl și mama acelui băiețel au depus mărturie despre Salvator. Duhul Sfânt a venit și noi toți am fost mângâiați. Părinții au fost întăriți. Povara durerii nu a dispărut, dar ei au primit puterea de a suporta tristețea. Credința lor a crescut. Tăria lor va continua să crească

pe măsură ce ei o cer și trăiesc astfel încât s-o primească.

Aceeași mărturie a Spiritului despre ispășire, pe care am simțit-o în acea seară, a fost ceea ce l-a întărit pe Iov să-și ducă povara:

„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu”⁷.

Această mărturie a Spiritului i-a dat tărie să îndure. El a acceptat să treacă prin durere și prin lipsa mângâierii din partea oamenilor din jurul său pentru a vedea bucuria pe care o pot avea cei credincioși după ce au trecut cu credință prin încercările lor.

A fost adevărat în cazul lui Iov. El a avut binecuvântări în această viață. Povestea lui Iov se încheie cu acest miracol:

„În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi... .

În toată țara nu erau femei așa de frumoase ca fetele lui Iov. Tatăl lor le-a dat o parte de moștenire printre frații lor.

Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani, și a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi până la al patrulea neam.

Și Iov a murit bătrân și sătul de zile”⁸.

Mărturia Spiritului despre ispășirea ce avea să aibă loc a fost aceea care l-a

ajutat pe Iov să treacă prin încercările pe care viața este menită să le includă. Aceasta face parte din marele plan al fericirii pe care Tatăl l-a întocmit pentru noi. El a permis Fiului Său să ne dea, prin sacrificiul Său ispășitor pentru noi, speranța care ne mângâie oricât de greu ar fi drumul spre casă, spre El.

Tatăl și Fiul au trimis Duhul Sfânt să-i mângâie și să-i întărească, în această viață, pe ucenicii Învățătorului.

Eu am văzut acest miracol al mângâierii când am ajuns la capela la care aveau loc funeraliile băiețelului. Am fost oprit de o tânără pe care nu o cunoșteam. Mi-a spus că venise la funeralii pentru a jeli și a oferi mângâiere dacă putea.

Mi-a spus că venise la funeralii în parte pentru a se alina pe ea însăși. Mi-a spus că primul ei copil murise de curând. Purta în brațe o fetiță drăgălașă. M-am apropiat pentru a vedea fața zămbitoare a fetiței. Am întrebat-o pe mamă: „Cum o cheamă”. A răspuns repede și cu plăcere: „Numele ei este Joy (Bucurie). Bucuria vine întotdeauna după tristețe”.

Ea și-a depus mărturia în fața mea. Am putut vedea că avea parte de pace și mângâiere de la singura sursă sigură. Numai Dumnezeu cunoaște inimile și, ca urmare, numai El poate spune cu adevărat: „Știu ce simți”. Eu îmi pot imagina doar bucuria și tristețea ei, dar Domnul, care o iubește, știe.

Eu pot ști numai în parte cât de mult se bucură El de fiecare dată când dumneavoastră, ucenicii Săi, Îl ajutați să aducă o clipă de pace și bucurie unui copil al Tatălui nostru Ceresc.

Depun mărturie că Domnul a cerut fiecăruia dintre noi, ucenicii Săi, să ne purtăm unul altuia poverile. Noi am promis că vom face acest lucru. Îmi depun mărturia că Domnul, prin

ispășirea și învierea Sa, a biruit puterea morții. Îmi depun mărturia că Hristos cel Viu Îl trimite pe Duhul Sfânt aceluia pe care am făcut legământ să-L ajutăm să-i mângâie.

Ca și mine, dumneavoastră toate sunteți martore ale adevărului înscris pe broșa pe care mama a purtat-o timp de peste 20 de ani, în calitate de membră a Comitetului General al Societății de Alinare. „Caritatea niciodată nu pierie.”⁹ Încă nu cunosc înțelesul complet al acestor cuvinte. Dar mi-am făcut o idee văzând-o întinzând o mână de ajutor aceluia care aveau nevoie. Scripturile ne spun acest adevăr: „Caritatea este dragostea pură a lui Hristos”¹⁰.

Dragostea Sa niciodată nu pierie și noi nu vom înceta vreodată să simțim în inimile noastre îndemnul de a „[jeli] împreună cu cei care jelesc... și [a-i mângâia] pe aceia care au nevoie să fie mângâiați”¹¹. Nici pacea pe care El o promite nu ne va părăsi atât timp cât vom sluji altora în numele Său.

Ca martor al Său, sunt recunoscător pentru ceea ce faceți atât de bine în a-I ajuta pe Domnul Isus Hristos cel Viu și pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, să întărească genunchii care se clatină și să înalțe mâinile obosite¹². Sunt recunoscător din toată inima pentru femeile din viața mea, care m-au ajutat și m-au binecuvântat ca adevărate ucenice ale lui Isus Hristos. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE.

1. Matei 11:28–30.
2. Mosia 18:8–9.
3. Ioan 14:16–17.
4. Ioan 14:26–27.
5. Mosia 18:9.
6. Mosia 24:14–15.
7. Iov 19:25–26.
8. Iov 42:12, 15–17.
9. 1 Corinteni 13:8.
10. Moroni 7:47.
11. Mosia 18:9.
12. Vezi Doctrină și legăminte 81:5.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

„Iată postul plăcut Mie”

Donația dumneavoastră de post va face mai mult decât să ajute la hrănirea și îmbrăcarea oamenilor. Va tămădui inimi și va duce la schimbări în ele.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt bucuros să îmi exprim dragostea față de dumneavoastră în cadrul acestei conferințe generale a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Această bucurie rezultă din mărturia Spiritului că dragostea Salvatorului este oferită fiecăruia dintre dumneavoastră și tuturor copiilor Tatălui Ceresc. Tatăl nostru Ceresc dorește să-i binecuvânteze pe copiii Săi spiritual și temporal. El înțelege fiecare dintre nevoile, durerile și speranțele lor.

Când oferim ajutor cuiva, Salvatorul simte ca și cum ne-am fi oferit să-L ajutăm.

El ne-a spus că este adevărată descrierea pe care El a făcut-o despre momentul din viitor în care cu toții Îl vom vedea, după ce viața noastră în această lume se va fi încheiat. În mintea mea, imaginea acelei zile a devenit mai limpede în zilele în care m-am rugat și am postit pentru a ști ce să spun în această dimineață. Descrierea pe care Domnul a făcut-o aceluia viitor interviu a fost oferită ucenicilor Săi și ea relatează ceea ce ne dorim din inimă să fie valabil și pentru noi:

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți

binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.

Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine».

Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut?

Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat?

Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?».

Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut»¹.

Dumneavoastră și cu mine ne dorim acea întâmplare călduroasă din partea Salvatorului. Dar cum putem ajunge s-o merităm? Sunt mult mai mulți copii ai Tatălui Ceresc flămânzi, fără adăpost și singuri decât putem noi ajuta, ca persoane individuale. Și numărul lor continuă să crească.

Prin urmare, Domnul ne-a dat ceva ce poate fi făcut de fiecare dintre noi. Este vorba de o poruncă atât de simplă, încât și un copil o poate înțelege. Este o poruncă ce conține o promisiune minunată adresată atât celor nevoiași, cât și nouă.

Este vorba despre legea postului. Cuvintele din cartea lui Isaia reprezintă descrierea pe care Domnul a făcut-o poruncii și binecuvântării puse la dispoziția noastră, cei care facem parte din Biserica Sa:

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug;

împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău.

Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.

Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!». Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară,

dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare!

Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”².

Așadar, Domnul ne-a dat o poruncă simplă care este însoțită de o promisiune minunată. Astăzi, în cadrul Bisericii, ni se oferă ocazia de a posti o dată pe lună și de a oferi o donație de post generoasă, prin intermediul episcopului sau președintelui nostru de ramură, spre folosul celor săraci și nevoiași. O parte din banii pe care-i donați vor fi folosiți pentru a-i ajuta pe cei din jurul dumneavoastră, poate chiar pe cineva din familia dumneavoastră. Slujitorii Domnului se vor ruga și vor posti pentru a primi revelația prin care vor ști pe cine să ajute și ce fel de ajutor să ofere. Ceea ce nu este necesar pentru a ajuta oamenii din unitatea dumneavoastră locală a Bisericii va fi oferit pentru a binecuvânta alți membri ai Bisericii, din întreaga lume, care au nevoie de ajutor.

Porunca de a posti pentru cei săraci este însoțită de multe binecuvântări. Președintele Spencer W. Kimball a numit eșecul de a urma acea lege un păcat al omiterii care are o consecință gravă. El a scris: „Mari promisiuni le sunt făcute de către Domnul celor care postesc și îi ajută pe cei nevoiași... Inspirație și îndrumare spirituală vor rezulta ca urmare a neprihănirii și apropierii de Tatăl nostru Ceresc. Omiterea acestui gest neprihănit de a posti ne va priva de aceste binecuvântări”³.

Am primit una dintre aceste binecuvântări în urmă cu doar câteva săptămâni. Având în vedere că, de obicei, conferința generală se desfășoară într-un sfârșit de săptămână în care, în mod normal, ar avea loc adunarea de post și mărturii, am postit și m-am rugat pentru a ști cum trebuia să mă supun totuși acestei porunci de a mă îngriji de cei nevoiași.

Într-o sâmbătă, în timp ce posteam, m-am trezit la ora 6:00 dimineața și m-am rugat din nou. Am simțit îndemnul de a citi știri din lume. Am citit următorul raport:

Cicloul tropical Pam a distrus multe case când a lovit direct orașul Port Vila,

capitala statului Vanuatu. A ucis cel puțin șase oameni în Vanuatu, primele decese raportate în mod oficial provocate de cea mai puternică furtună care a avut vreodată contact cu pământul.

„Abia dacă a mai rămas vreun copac netrântit la pământ [după ce cicloul] s-a abătut” asupra acelei insule din Pacific.⁴

Echipa de evaluare a organizației World Vision a planificat să vadă pagubele după liniștirea furtunii.

I-au sfătuit pe rezidenți să se adăpostească în clădiri rezistente, precum universități și școli.

Și, apoi, scria: „Cele mai rezistente clădiri pe care le au sunt bisericile din beton”, a spus Inga Mepham, membră a organizației CARE International... «Unii dintre ei nu au acces la o astfel de clădire. Este greu să găsești o clădire care să reziste unei furtuni de categorie 5»⁵.

Când am citit acel articol, mi-am adus aminte de vizitele făcute în case din Vanuatu. Mi-am putut imagina oamenii ghemuiți în case în timp ce acestea erau distruse de vânt. Apoi, mi-am adus aminte de primirea călduroasă pe care mi-au făcut-o oamenii din Vanuatu. Mi-i imaginam fugind, alături

de vecinii lor, spre siguranța oferită de capela noastră din beton.

Apoi, mi i-am imaginat pe episcop și pe președinta Societății de Alinare mergând printre ei, alinându-i și oferindu-le pături, hrană și apă. Mi i-am putut imagina pe copiii înspăimântați ghemuiți împreună.

Deși erau atât de departe de casa în care am citit acel raport, știam ce avea Domnul să facă prin intermediul slujitorilor Săi. Știam că ceea ce le permitea să-i ajute pe acei copii ai Tatălui Ceresc erau donațiile de post, oferite de bunăvoie de ucenicii Domnului care, deși erau departe de ei, erau aproape de Domnul.

Prin urmare, nu am așteptat până duminică. I-am dus episcopului meu donația de post chiar în acea dimineață. Știu că este posibil ca acea donație să fi fost folosită de episcop și de președinta Societății de Alinare pentru a ajuta pe cineva din cartierul meu. Poate că donația mea mică nu este necesară acolo unde familia mea și cu mine locuim, dar surplusul local poate ajunge chiar și până în Vanuatu.

Alte furtuni și tragedii se vor abate asupra lumii și a oamenilor pe care Domnul îi iubește și ale căror tristeți El le simte. O parte din donațiile de post pe care dumneavoastră și cu mine le-am făcut luna aceasta vor fi folosite pentru a ajuta pe cineva, undeva, a cărui alinare Domnul o va simți ca și cum ar fi a Lui.

Donația dumneavoastră de post va face mai mult decât să ajute la hrănirea și îmbrăcarea oamenilor. Va tămădui inimi și va duce la schimbări în ele. Rodul unei donații făcută de bunăvoie poate fi dorința inimii destinatarului de a oferi ajutor altor nevoiași. Acest lucru se întâmplă în întreaga lume.

S-a întâmplat în viața surorii Abie Turay, care trăiește în Sierra Leone.

În anul 1991, a izbucnit un război civil. Acesta a devastat țara timp de mulți ani. Sierra Leone era oricum una dintre cele mai sărace țări din lume. „În timpul războiului, nu era clar cine [controla] țara – băncile... erau închise, oficiile guvernamentale își trăsese războiele, forțele polițienești [erau ineficiente în fața forțelor rebele]... și pretutindeni erau haos, moarte și tristețe. Zeci de mii de oameni și-au pierdut viața și peste două milioane de persoane au trebuit să-și abandoneze casele pentru a nu fi ucise.”⁶

Chiar și în astfel de vremuri, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din urmă a crescut.

Una dintre primele ramuri a fost organizată în orașul în care locuia sora Turay. Soțul dânzei a fost primul președinte de ramură. Dânsul a slujit în calitate de președinte de district în timpul războiului civil.

„Acum, când casa surorii Turay este vizitată de oaspeți, dânzei îi place să le arate două [obiecte prețioase] de pe vremea războiului: o cămașă cu dungi albe și albastre pe care a luat-o dintr-o grămadă de haine folosite [donate de membri ai Bisericii] și o pătură, care este acum uzată și plină de găuri.”⁷

Dânsa a spus: „Această cămașă este primul... articol de îmbrăcăminte pe care l-am primit... Obișnuiam s-o port când mă duceam la muncă – era atât de plăcut. [Mă făcea să mă simt atât de frumoasă.] Nu aveam alte haine.

În timpul războiului, această pătură ne-a ținut de cald, mie și copiilor mei.

Când rebelii [veneau] să ne atace, ea era singurul lucru pe care îl [puteam] lua cu noi [când fugeam să ne ascundem în tufișuri]. Așadar, [luam] pătura cu noi. Ne ținea de cald și ne proteja de țânțari”⁸.

„Sora Turay vorbește despre recunoștința pe care o are față de un președinte de misiune care a intrat în acea țară măcinată de război având la el [bani].” Acele fonduri, rezultate din donațiile de post făcute de oameni asemenea dumneavoastră, le-au permis sfinților să cumpere alimente pe care cei mai mulți locuitori din Sierra Leone nu și le puteau permite.⁹

Sora Turay, vorbind despre cei care au fost suficient de generoși încât să facă donații pentru ca ei să supraviețuiască, a spus: „Când mă gândesc la oamenii care au făcut aceasta... simt că [au fost] trimiși de Dumnezeu, căci oameni obișnuiți au făcut acest act de bunătate pentru noi”¹⁰.

Un vizitator din Statele Unite s-a întâlnit cu Abie nu cu mult timp în urmă. În timpul petrecut cu dânsa, ochii „i-au fost atrași de un set de scripturi aflat pe masă”. Și-a putut da seama că scripturile erau o comoară, căci erau „bine marcate cu însemnări în coloane. Paginile erau uzate; unele erau rupte. Coperta era dezlipită de carte”.

El a luat scripturile „în mână și a început să-i răsfoiască paginile cu grijă. În timp ce făcea aceasta, a găsit exemplarul galben al unei chitanțe de zeciuială. A văzut că, într-o țară în care dolarul avea valoarea greutății sale în aur, Abie Turay plătise un dolar drept zeciuială, un dolar pentru fondul pentru misionari, un dolar drept donație de post pentru cei care, citând-o, erau «cu adevărat săraci»”.

Vizitatorul a închis scripturile surorii Turay și și-a dat seama, în timp ce stătea alături de această mamă

africană credincioasă, că se afla pe pământ sacru.¹¹

Așa cum primirea binecuvântării reprezentată de donația dumneavoastră de post și de a mea poate duce la schimbări în inimă, tot așa face și postul ținut pentru binele altuia. Chiar și un copil poată să simtă acest lucru.

Mulți copii și unii adulți consideră, din motive personale, că postul ținut timp de 24 de ore este un lucru dificil. Pot chiar să simtă, așa cum a spus Isaia, că postul „[le chinuie sufletul]”. Părinții înțelepți recunosc acea posibilitate și, prin urmare, au grijă să urmeze sfatul președintelui Joseph F. Smith: „Este mai bine să-i înveți principiul și să-l lași să-l pună în practică atunci când sunt suficient de mari, astfel încât să aleagă în mod inteligent”¹².

Am văzut recent binecuvântarea asociată aceluia sfat. Unul dintre nepoții mei considera, la un moment dat, că postul de 24 de ore era peste puterile lui. Însă, părinții lui înțelepți au continuat să-i sădească principiul în inimă. Unul dintre prietenii lui de la școală și-a pierdut, recent, un văr tânăr într-un accident. Nepotul meu și-a întrebat mama, în ziua de post, cam

în momentul în care el simțea mereu că îi era prea greu să-și continue postul, dacă prietenul său îndurerat s-ar fi simțit mai bine dacă el își continua postul.

Întrebarea lui a fost confirmarea sfatului președintelui Joseph F. Smith. Nepotul meu a ajuns la stadiul în care nu doar că înțelesese principiul postului, dar acesta prinsese, de asemenea, rădăcini în inima lui. El a ajuns să simtă că postul și rugăciunile sale aveau să aducă o binecuvântare a lui Dumnezeu cuiva care avea nevoie. Dacă va trăi potrivit acestui principiu suficient de des, acest lucru va avea, în viața lui, efecte minunate, așa cum a promis Domnul. El va avea binecuvântarea spirituală asociată puterii de a primi inspirație și capacitatea sporită de a se împotrivi ispitei.

Nu cunoaștem toate motivele pentru care Isus Hristos S-a dus în pustiu pentru a posti și a Se ruga. Dar cunoaștem cel puțin unul dintre efecte: Salvatorul S-a împotrivit în totalitate ispitelor lui Satana de a-Și folosi în mod necorespunzător puterea divină.

Scurtul timp pentru care postim în fiecare lună și suma mică pe care o oferim pentru cei săraci ne pot face să

ne schimbăm doar puțin în ceea ce privește dorința noastră de a nu mai face rău. Dar există o promisiune minunată, dacă facem tot ce ne stă în putință pentru a ne ruga, a posti și a face donații pentru cei nevoiași:

„Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.

Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»¹³.

Mă rog ca noi să facem tot ce putem pentru a primi acele binecuvântări minunate pentru noi înșine și pentru familiile noastre.

Îmi depun mărturia că Isus este Hristosul, că în Biserica Lui suntem invitați să-L ajutăm având grijă de cei săraci în felul Său, precum și că El promite că binecuvântări nepieritoare vor rezulta din ajutorul pe care I-l oferim. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 25:34–40.
2. Isaia 58:6–11.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), p. 98.
4. Vezi Steve Almasy, Ben Brumfield și Laura Smith-Spark, „Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands”, 14 mart. 2015, edition.cnn.com.
5. Vezi Sean Morris, Steve Almasy și Laura Smith-Spark, „Unbelievable Destruction Reported in Tropical Cyclone Pam's Wake”, 14 mart. 2015, edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story”, manuscris nepublicat.
7. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story”.
8. Abie Turay, citată în Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story”.
9. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story”.
10. Abie Turay, citată în Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story”.
11. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay's Story”; o prezentare video despre sora Turay, „We Did Not Stand Alone”, este disponibilă la lds.org/media-library.
12. Joseph F. Smith, „Editor's Table”, *Improvement Era*, dec. 1903, p. 149.
13. Isaia 58:8–9.

Președintele Boyd K. Packer
președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Planul fericirii

Scopul întregii activități în Biserică este acela de a vedea că un bărbat și o femeie și copiii lor sunt fericiți acasă, pecetluiți pentru timp și toată eternitatea.

Cu mulți ani în urmă, după cel de-al Doilea Război Mondial, eram înscris la colegiu. Acolo, am întâlnit-o pe Donna Smith. În acea perioadă am înțeles că, pentru o căsnicie reușită, sunt esențiale două elemente: o prăjitură și o sărutare. Gândeam că era o combinație bună.

Mergeam la colegiu dimineața și, apoi, mă întorceam să lucrez după-amiaza în garajul de reparații auto al tatălui meu, în Brigham City. Ultima oră a Donnei din timpul claselor de dimineață era cea de economia căminului. Mă opream la clasa ei înainte de a pleca. Ușa avea o fereastră din geam mat, dar dacă stăteam aproape de geam, ea putea să vadă umbra mea afară. Ea ieșea tiptil cu o prăjitură și o sărutare. Ceea ce a urmat este ușor de ghicit. Am fost căsătoriți în Templul Logan și așa a început marea aventură a vieților noastre.

De-a lungul anilor, am predat frecvent un principiu important: scopul întregii activități în Biserică este acela de a vedea că un bărbat și o femeie și copiii lor sunt fericiți acasă, pecetluit pentru timp și toată eternitatea.

La început:

„Dumnezeii au coborât pentru a-l organiza pe om după chipul Lor, pentru

a-l forma după chipul Dumnezeilor, pentru a forma bărbatul și femeia.

Și Dumnezeii au spus: Îi vom binecuvânta. Și Dumnezeii au spus: Îi vom face să crească și să se înmulțească, să umple pământul, și să-l supună” (Avraam 4:27–28).

Și astfel, ciclul vieții umane a început pe acest pământ și „Adam și-a cunoscut nevasta și ea i-a dat fii și fiice și ei au început să se înmulțească pentru a umple pământul.

Și... fiii și fiicele lui Adam au început să se separe doi câte doi în țară și să lucreze pământul... și ei, de asemenea, au dat naștere la fii și fiice” (Moise 5:2–3).

Porunca de a se înmulți și de a umple pământul nu a fost niciodată anulată. Ea este esențială pentru planul mântuirii și este sursa fericirii umane. Prin exercitarea în mod drept a acestei puteri, ne putem apropia de Tatăl nostru din Cer și avea parte de o plenitudine a bucuriei, chiar de Dumnezeire. Puterea procreării nu este o parte secundară a planului fericirii; ea este planul fericirii; ea este cheia fericirii.

Dorința oamenilor de a forma un cuplu este constantă și foarte puternică. Fericirea în viața muritoare, bucuria și exaltarea noastră depind de modul în care răspundem acestor dorințe fizice persistente și irezistibile. În timp ce puterea procreării se dezvoltă la începutul perioadei de maturizare a bărbaților și femeilor, apar sentimente foarte personale într-un mod natural, diferit de oricare altă experiență fizică.

În mod ideal, formarea cuplurilor începe printr-o idilă. Cu toate că tradițiile pot fi diferite, ea înflorește cu toate sentimentele romantice de emoție și speranță, uneori chiar de respingere. Sunt plimbări sub clar de lună și tandafiri, scrisori de dragoste, cântece de dragoste, poezii, ținerea de mâini și alte expresii de afecțiune dintre un tânăr și o tânără. În jurul cuplului, lumea dispare și ei trăiesc sentimente de bucurie.

Și, dacă presupuneți că maximumul de fericire este atins în dragostea romantică a tinerilor și că aceasta reprezintă suma totală a posibilităților care izvorăsc din fântâna vieții, înseamnă că nu ați trăit încă suficient pentru a vedea devotamentul și confortul specifice dragostei dintr-o căsătorie de durată. Cuplurile căsătorite sunt încercate de

ispite, neînțelegeri, probleme financiare, de crize în familie, de boli și în timpul tuturor acestor experiențe dragostea crește mai puternică. Dragostea dintr-o căsătorie de durată oferă o fericire neimaginabilă pentru tinerii căsătoriți.

Adevărata dragoste necesită amânarea până după căsătorie a împărtășirii acelei afecțiuni care eliberează puterile sacre din acea fântână a vieții. Înseamnă evitarea situațiilor în care dorința fizică ar putea prelua controlul. Dragostea pură presupune că aceste puteri de procreare sunt autorizate de Dumnezeu ca expresie deplină a dragostei numai după promisiunea unei fidelități eterne, o ceremonie oficială și potrivit legii, și în mod ideal, după rânduiala de pecetluire desfășurată în templu. Ele trebuie să fie împărtășite exclusiv și doar cu partenerul tău etern.

Când dăm dovadă de demnitate, acest proces combină cele mai superbe și exaltate sentimente fizice, sufletești și spirituale asociate cuvântului *dragoste*. Acea parte a vieții nu are egal, nu are echivalent, de-a lungul întregii experiențe umane. Ea va dura etern când se fac legăminte și ele sunt ținute, „deoarece, în ea sunt rânduite cheile sfintei preoții, astfel încât să primiți onoare și slavă” (D&L 124:34), „slavă care va fi o plenitudine și o continuare a seminției în vecii vecilor” (D&L 132:19).

Dar dragostea romantică este incompletă; ea este un preludiv. Dragostea este hrănită prin venirea copiilor, care izvorăsc din acea fântână a vieții care le este încredințată cuplurilor în timpul căsătoriei. Procrearea are loc în cadrul îmbrățișării în cadrul căsătoriei dintre soț și soție. Un trup micuț începe să se formeze după modelul unei complexități magnifice. Un copil apare prin miracolul nașterii, creat după chipul tatălui și al mamei pământeni. În trupul lui muritor este un spirit capabil să simtă și să perceapă lucrurile spirituale. În acel trup muritor al acestui copil este încă nedezvoltată puterea de a da naștere urmașilor după chipul său.

„Spiritul și trupul sunt sufletul omului” (D&L 88:15) și sunt legi spirituale și fizice care trebuie respectate dacă vrem să fim fericiți. Există legi eterne, inclusiv legi cu privire la această lege de a da viață, „irevocabil hotărâtă în cer dinainte de crearea acestei lumi, pe care se bazează toate binecuvântările” (D&L 130:20). Acestea sunt legi spirituale care definesc standardele morale ale omenirii (vezi Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Romani 7:14–15; 2 Nefi 2:5; D&L 29:34; 134:6). Există legăminte care unesc, pecetluiesc, apără și oferă promisiunea binecuvântărilor eterne.

Alma l-a avertizat pe fiul său, Șiblon: „Vezi să-ți pui frâu tuturor pasiunilor tale pentru ca să fii plin de dragoste”

(Alma 38:12). Pentru a arăta calea, a conduce și a frâna se folosește un frâu. Pasiunea noastră trebuie controlată. Când este folosită în mod legal, puterea procreării va binecuvânta și sanctifica (vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph F. Smith* [1998], p. 158).

Ispitele sunt totdeauna prezente. Deoarece dușmanul nu poate crea viață, el este gelos pe toți cei care au această putere cerească. El și cei care îl urmează au fost alungați și li s-a luat dreptul de a avea un trup muritor. „El caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el” (2 Nefi 2:27). El va ispiti, dacă poate, pentru a degrada, a corupe și, dacă este posibil, a distruge darul prin care noi putem, dacă suntem demni, să avem creștere eternă (vezi D&L 132:28–31).

Dacă noi poluăm fântânile vieții sau îi conducem pe alții spre păcat, vor fi pedepse mai „cumplite” și mai „greu de suportat” (D&L 19:15) decât ar putea merita vreodată toate plăcerile fizice.

Alma a spus fiului său Corianton: „Nu știi tu, fiul meu, că aceste lucruri sunt urâciune în ochii Domnului; da, mai odioase decât orice alte păcate, în afară de vărsarea de sânge nevinovat sau de tăgăduirea Duhului Sfânt?” (Alma 39:5). Noi nu putem scăpa de consecințe când păcătuim.

Singura formă legitimă și autorizată a puterii procreării este cea care are loc

între soț și soție, un bărbat și o femeie, care au fost căsătoriți oficial și potrivit legii. Orice altceva decât aceasta încalcă poruncile lui Dumnezeu. Nu cedați ispitelor mizerabile ale dușmanului, pentru că fiecare datorie pe care o faceți prin păcat trebuie plătită „până [la] cel din urmă bănuț” (Matei 5:26).

Niciunde nu este manifestată mai mult generozitatea și mila lui Dumnezeu decât în pocăință.

Trupurile noastre fizice, când sunt rănite, pot fi reparate, uneori, cu ajutorul medicilor. Dacă rănilor sunt prea mari, deseori, va rămâne o cicatrice care ne va aminti leziunea.

Lucrurile stau diferit cu trupurile noastre spirituale. Spiritele noastre sunt deteriorate când facem greșeli și comitem păcate. Dar, spre deosebire de trupurile noastre fizice, când procesul pocăinței este complet, datorită ispășirii lui Isus Hristos, nicio cicatrice nu rămâne. Promisiunea este următoarea: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele” (D&L 58:42).

Când vorbim de căsătorie și viața de familie, inevitabil ne vine în minte întrebarea: „Dar ce facem cu excepțiile?”. Unele persoane sunt născute cu anumite capacități limitate și nu pot avea copii. Unele persoane deși sunt nevinovate au parte de căsătorii distruse din cauza infidelității soțului sau soției. Altele nu se căsătoresc și trăiesc singure o viață demnă.

Deocamdată, ofer această consolare: Dumnezeu este Tatăl nostru! Toată dragostea și generozitatea care există în tatăl pământean ideal sunt amplificate în El care este Tatăl și Dumnezeul nostru, mai presus de capacitatea de înțelegere pe care o are mintea unui om muritor. Judecățile Sale sunt drepte; mila Sa nu are limite; puterea Sa de a compensa depășește orice comparație pământeană. „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii” (1 Corinteni 15:19).

Cu reverență, folosesc acum cuvântul *templu*. Îmi imaginez o cameră de pecetluire și un altar cu un cuplu tânăr care îngenunchează acolo. Această rânduială sacră efectuată în templu este mult mai mult decât o nuntă, pentru că această căsătorie poate fi pecetluită de către Spiritul Sfânt al făgăduinței și scripturile spun că noi „[vom] moșteni tronuri, împărății, principate și puteri, stăpâniri” (D&L 132:19). Eu văd bucuria care îi așteaptă pe cei care acceptă acest dar ceresc și îl folosesc în mod demn.

Sora Donna Smith Packer și cu mine am fost unul lângă altul în timpul căsătoriei de aproape 70 de ani. Când este vorba de soția mea, mama copiilor noștri, nu am cuvinte să-mi exprim sentimentele. Sentimentul este atât de profund și recunoștința atât de puternică încât rămân aproape fără cuvinte. Cea mai mare răsplată pe care o primim în această viață și în viața care va veni

sunt copiii noștri și nepoții noștri. Spre încheierea, împreună, a zilelor din viața noastră muritoare, sunt recunoscător pentru fiecare moment în care suntem împreună și pentru promisiunea pe care ne-a dat-o Domnul că nu va exista niciun sfârșit.

Depun mărturie că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu. Isus Hristos stă în fruntea Bisericii. Prin ispășirea Sa și prin puterea preoției, familiile care se formează în viața muritoare pot fi împreună în eternitate. Ispășirea, pe care o poate cere fiecare dintre noi, nu lasă cicatrici. Această înseamnă că, indiferent de ceea ce am făcut sau unde am fost sau modul în care s-a întâmplat ceva, dacă ne pocăim, cu adevărat, El ne-a promis că El va ispăși. Și când El ispășește, s-a aranjat problema. Mulți dintre noi se simt învinși, cum ar fi, de sentimente de vinovăție, neștiind cum să se elibereze. Să știți că vă eliberați acceptând ispășirea lui Hristos și tot ce a fost durere se poate transforma în frumusețe, dragoste și eternitate.

Sunt recunoscător pentru binecuvântările Domnului Isus Hristos, pentru puterea procreării, pentru puterea mântuirii, pentru ispășire – ispășire care poate curăța orice pată, indiferent de cât este de dificilă, de câtă vreme există sau de câte ori s-a repetat. Ispășirea vă poate elibera pentru a merge înainte, curați și demni, pentru a continua pe acea cale pe care ați ales-o în viață.

Depun mărturie că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul, că ispășirea nu este un lucru general pentru întreaga Biserică. Ispășirea este individuală și dacă aveți ceva care vă supără – uneori de atât de mult timp încât cu greu vă amintiți – lăsați ispășirea să lucreze. Ea vă va curăța, și dumneavoastră, la fel ca El, nu vă veți mai aminti de păcate. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Linda K. Burton

președinta generală a Societății de Alinare

Vom progresa împreună

În calitatea noastră de femei și bărbați de legământ, trebuie să ne încurajăm unul pe altul și să ne ajutăm reciproc să devenim oamenii care Domnul dorește să devenim.

În afară de cuvântările care ne inspiră, de muzica și rugăciunile care ne ajung mereu la inimă în timpul conferinței generale, multe surori mi-au spus că ceea ce le place foarte mult este să-i vadă pe membrii Primei Președinții și pe cei ai Cvorumului celor Doisprezece cum pleacă de pe acest podium alături de soțiile dumnealor eterne. Și nu ne face nouă plăcere să-i auzim pe acești frați exprimându-și în mod tandru dragostea pe care le-o poartă?

Vorbind despre Donna, soția sa, președintele Boyd K. Packer a spus: „Datorită oficiului pe care-l dețin, am obligația solemnă de a spune adevărul: Ea este perfectă”¹.

„Ea este raza mea de soare”², a spus președintele Dieter F. Uchtdorf despre Harriet, soția dânsului.

Președintele Henry B. Eyring, vorbind despre Kathleen, soția dumnealui, a spus: „Ea este persoana care m-a făcut întotdeauna să-mi doresc să fiu cât mai bun cu putință”³.

Iar președintele Thomas S. Monson, vorbind despre preaiubita dânsului Frances, a spus: „Ea a fost dragostea vieții mele, confidenta mea de încredere și cea mai apropiată prietenă. Nu pot exprima în cuvinte cât de dor îmi este de ea”⁴.

Doresc și eu să-mi exprim dragostea pentru preaiubitul meu soț, Craig. El este darul meu prețios! Referindu-se la soțul meu, o frază sacră și dragă mie din binecuvântarea mea patriarhală promite că viața mea și viețile copiilor mei vor „fi în siguranță în grija lui”. Îmi este clar că Craig reprezintă îndeplinirea acelei promisiuni. Citând cuvintele lui Mark Twain, spun că „viața fără [Craig] nu ar fi viață”⁵. Îl iubesc total și absolut!

Roluri și responsabilități divine

Astăzi, doresc să cinstesc soții, tații, frații, fiii și unchii care știu cine sunt și

care fac tot ce le stă în putință pentru a-și îndeplini rolurile date de Dumnezeu descrise în declarația despre familie, inclusiv prezidarea în neprihănire, asigurarea celor necesare familiei lor și protejarea acestora. Vă rog să mă credeți că sunt foarte conștientă că subiectele precum calitatea de tată, calitatea de mamă și căsătoria pot fi incomode pentru mulți. Știu că unii membri ai Bisericii cred că propriile cămine nu vor ajunge niciodată să fie așa cum ei înțeleg că ar fi idealul. Mulți suferă din cauza neglijenței, abuzului, dependențelor și tradițiilor și culturii greșite. Nu trec cu vederea acțiunile bărbaților sau femeilor care au provocat cu bună știință, sau chiar fără să-și dea seama, durere, chin și deznădejde în căminele lor. Astăzi, însă, voi vorbi despre altceva.

Sunt convinsă că un soț nu este niciodată mai atractiv pentru soția lui ca atunci când slujește în rolurile pe care Dumnezeu i le-a dat, fiind un deținător demn al preoției – mai ales în cadrul căminului. Prețuiesc și cred următoarele cuvinte adresate de președintele Packer soților și taților demni: „Aveți puterea preoției direct de la Domnul, pentru a vă proteja căminele. Vor exista vremuri când tot ceea ce va sta ca o pavăză între familia dumneavoastră și ticăloșia dușmanului va fi acea putere”⁶.

Conducători și învățători spirituali în cadrul căminului

La începutul acestui an, am participat la funeraliile unui bărbat obișnuit extraordinar – Don, unchiul soțului meu. Unul dintre fiii unchiului Don a împărtășit o experiență pe care a avut-o când era copil, la scurt timp după ce părinții lui cumpăraseră prima lor casă. Pentru că în familie erau cinci copilași de hrănit și îmbrăcat, nu erau

suficienți bani pentru îngrădirea curții. Luându-și în serios unul dintre rolurile lui divine, acela de protector al familiei sale, unchiul Don a înfipt în pământ câțiva țaruși mici de lemn, a luat sfoară și a legat-o din țaruș în țaruș, îngrădind astfel curtea. Apoi, le-a cerut copiilor să vină la el. Le-a arătat țarușii și sfoara și le-a explicat că, dacă stăteau în interiorul gardului improvizat, aveau să fie în siguranță.

Într-o zi, învățătoarele vizitatoare se uitau neîncrezătoare în timp ce se apropiau de casă și au văzut cinci copilași stând ascultători lângă sfoară, uitându-se lung la mingea care sărise peste gard și ajunsese pe stradă. Unul dintre copilași s-a dus fuga la tati care, drept răspuns, a fugit și a recuperat mingea.

Ulterior, în cadrul funeraliilor, fiul cel mai mare a spus plângând că tot ce-și dorește în viață este să fie ca preaiubitul său tată.

Președintele Ezra Taft Benson a spus:

„O, soți și tați în Israel, dumneavoastră puteți să faceți atât de mult pentru salvarea și exaltarea familiilor dumneavoastră...”

Amintiți-vă de chemarea dumneavoastră sacră de tată în Israel – cea mai importantă chemare a dumneavoastră pentru timp și

eternitate – o chemare din care nu veți fi niciodată eliberați”.

„Trebuie să ajutați la crearea unui cămin în care Spiritul Domnului să poată sălășlui.”⁷

Cât de valabile sunt aceste cuvinte profetice în ziua de astăzi!

Bărbaților de legământ le este cel puțin dificil să trăiască într-o lume care nu doar că le înjosește rolurile și responsabilitățile divine, dar și trimite mesaje false despre ce înseamnă să fii un „bărbat adevărat”. Unul dintre mesajele false este: „Eu sunt cel care contează”. Mai există și mesajul degradant și batjocoritor că soții și tații nu mai sunt necesari. Vă rog să nu dați ascultare minciunilor lui Satana! El a renunțat la acel privilegiu sacru de a deveni vreodată soț sau tată. Deoarece este gelos pe cei care au rolurile sacre pe care el nu le va avea niciodată, este hotărât să-i facă pe „toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el”⁸!

Să ne încurajăm și să ne ajutăm în rolurile noastre complementare

Dragi frați și surori, avem nevoie unul de altul! În calitatea noastră de femei și bărbați de legământ, trebuie să ne încurajăm unul pe altul și să ne ajutăm reciproc să devenim oamenii care Domnul dorește să devenim. Și trebuie să conlucrăm pentru a-i încuraja pe

cei din generația care se ridică și să-i ajutăm să-și atingă potențialul divin de moștenitori ai vieții eterne. Putem să facem ceea ce au făcut vârstnicul Robert D. Hales și Mary, soția sa, și să urmăm proverbul: „Tu mă încurajezi și mă ajuți și eu te voi încuraja și te voi ajuta, iar astfel vom progresa împreună”⁹.

Știm din scripturi că „nu este bine ca omul să fie singur”. De aceea a făcut Tatăl nostru Ceresc „un ajutor potrivit pentru el”¹⁰. Expresia *ajutor potrivit* înseamnă „un ajutor făcut întocmai pentru el, demn de el sau corespunzător pentru el”¹¹. De exemplu, cele două mâini ale noastre sunt asemănătoare, dar nu perfect identice. De fapt, ele sunt exact opuse, dar se completează și sunt potrivite una pentru cealaltă. Lucrând împreună, ele sunt mai puternice.¹²

Într-un capitol despre familii, manualul Bisericii conține următoarea afirmație: „Natura spiritelor bărbatului și femeii este una care face ca ei să se completeze unul pe altul”¹³. Vă rog să remarcați că nu afirmă „concuerează unul cu altul”, ci „se [completează] unul pe altul”! Suntem aici pentru a ne ajuta unul pe altul, pentru a ne încuraja și pentru a ne bucura unul de altul în timp ce încercăm să devenim cât putem de buni. Sora Barbara B. Smith ne-a învățat dând dovadă de multă înțelepciune:

„Putem să fim și mai fericiți când ne putem bucura de succesele unuia altuia și nu doar de cele personale”¹⁴. Când căutăm să ne „completăm” și nu să „concurăm”, ne este mult mai ușor să ne încurajăm unul pe celălalt!

Când eram tânără mamă cu mai mulți copii, la sfârșitul zilelor în care schimbam aproape încontinuu scutece, spălăm vase și disciplinam, nimeni nu cânta mai plin de entuziasm ca mine cântecul de la Societatea Primară în care se spune: „Când acasă vine tata, ce bucurie!”¹⁵. Sunt tristă să recunosc că nu am fost mereu veselă când Craig intra vesel pe ușă după o zi grea de muncă. Ne saluta întotdeauna pe fiecare în parte cu o îmbrățișare și o sărutare și transforma multe dintre zilele dificile și, uneori, dezastruoase, în momente minunate petrecute cu tati. Îmi doresc să fi fost mai puțin preocupată de lista nesfârșită cu lucruri pe care încă mai trebuia să le fac și să mă fi concentrat în mod înțelept, așa cum a făcut el, asupra lucrurilor care contau cel mai mult. M-aș fi oprit mult mai des și m-aș fi bucurat de timpul sacru petrecut în familie și i-aș fi mulțumit mult mai des pentru că ne binecuvânta viața!

Să folosim cuvinte frumoase

Nu cu mult timp în urmă, o soră credincioasă din Biserică mi-a împărtășit o îngrijorare profundă în legătură cu care se rugase de ceva vreme. Îngrijorarea ei avea legătură cu unele surori din episcopia ei. Mi-a spus cât de tare o dorea inima să observe că, uneori, ele le vorbeau nepoliticos propriilor soți și vorbeau, de asemenea, nepoliticos despre ei chiar și în fața propriilor copii. Apoi, mi-a spus cât de mult și-a dorit și s-a rugat când era tânără fată să găsească și să se mărite cu un deținător demn al preoției și să întemeieze o familie fericită alături de el. Ea a crescut

într-o familie în care mama era cea care lua toate hotărârile, iar tatăl se supunea cu frică cerințelor mamei pentru a menține pacea în cămin. Ea a simțit că există o cale mai bună. Nu a văzut-o exemplificată în casa în care a crescut, însă, rugându-se cu ardoare pentru îndrumare, Domnul a binecuvântat-o să știe cum să întemeieze un cămin, împreună cu soțul ei, în care Spiritul să fie binevenit cu căldură. Am fost în acea casă și pot să depun mărturie că este un loc sfânt!

Dragi surori și frați, cât de des „folosim cuvinte frumoase”¹⁶ în mod intenționat?

Ne putem testa adresându-ne câteva întrebări. Adaptându-le puțin, aceste întrebări pot fi valabile pentru cei mai mulți dintre noi, indiferent dacă suntem sau nu căsătoriți, ori de situația din căminul nostru.

1. Când a fost ultima dată când mi-am lăudat în mod sincer soțul sau soția, fie în particular, fie în prezența copiilor noștri?
2. Când a fost ultima dată când am mulțumit, mi-am exprimat dragostea sau am implorat cu ardoare și cu credință pentru el sau pentru ea în rugăciune?

3. Când a fost ultima dată când m-am oprit din a spune ceva care știam că putea să rănească?
4. Când a fost ultima dată când mi-am cerut scuze și am cerut iertare dând dovadă de umilință – fără să adaug cuvintele „poate că dacă tu ai fi...” sau „poate că dacă tu nu ai fi...”?
5. Când a fost ultima dată când am ales să fiu fericită sau fericit în loc să cer să „mi se dea dreptate”?

Dacă vreuna dintre aceste întrebări v-a făcut să vă simțiți jenați sau chiar puțin vinovați, aduceți-vă aminte că vârstnicul David A. Bednar ne-a învățat că „efectul vinei asupra spiritelor noastre este asemănător cu efectul durerii asupra trupurilor noastre – o avertizare în fața unui pericol și o protecție împotriva unui rău suplimentar”¹⁷.

Vă invit pe fiecare să dați ascultare cerinței sincere a vârstnicului Jeffrey R. Holland: „Frați și surori, în această lungă căutare de a fi mai asemănători Salvatorului nostru, să încercăm să fim femei și bărbați «desăvârșiți» cel puțin în acest mod – să nu jignim prin cuvinte, sau într-o exprimare mai pozitivă, să vorbim într-o limbă nouă, limba îngerilor”¹⁸.

În timp ce mă pregăteam pentru această ocazie de astăzi, Spiritul m-a învățat, iar eu mi-am luat angajamentul să rostesc mult mai des cuvinte amabile dragului meu soț și s-o fac și despre el, să încurajez bărbații din familia mea și să-mi exprim recunoștința pentru modurile în care își îndeplinesc rolurile divine și complementare. Mi-am luat, de asemenea, angajamentul de a urma proverbul: „Tu mă încurajezi și mă ajuți și eu te voi încuraja și te voi ajuta, iar astfel vom progresa împreună”.

Vă alăturați mie în căutarea ajutorului Duhului Sfânt de a ne învăța cum ne putem încuraja mai bine unul pe

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

celălalt în rolurile noastre complementare în calitate de fii și fiice de legământ ai părinților noștri cerești iubitori?

Știu că prin puterea sporită datorată ispășirii lui Isus Hristos și prin credința noastră în El putem s-o facem. Mă rog ca noi să ne punem încrederea în El, ca El să ne ajute să ne ajutăm unul pe altul să trăim fericiți și etern în timp ce progresăm împreună, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, în „Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU”, news.byu.edu/archive12-jun-packer.aspx.
2. Dieter F. Uchtdorf, în Jeffrey R. Holland, „Elder Dieter F. Uchtdorf: On to New Horizons”, *Liahona*, mart. 2005, p. 10.
3. Henry B. Eyring, în Gerald N. Lund, „Elder Henry B. Eyring: Molded by «Defining Influences»”, *Liahona*, apr. 1996, p. 31.
4. Thomas S. Monson, „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”, *Liahona*, nov. 2013, p. 85.
5. Mark Twain, *Eve's Diary* (1905), p. 107.
6. Boyd K. Packer, „Puterea preoției”, *Liahona*, mai 2010, p. 9.
7. Ezra Taft Benson, „To the Fathers in Israel”, *Ensign*, nov. 1987, p. 51, 50.
8. 2 Nefi 2:27.
9. Vezi Robert D. Hales, „Strengthening Families: Our Sacred Duty”, *Liahona*, iulie 1999, p. 40; vezi, de asemenea, LaRene Gaunt, „Elder Robert D. Hales: «Return with Honor»”, *Liahona*, apr. 1995, p. 31.
10. Genesa 2:18.
11. Genesa 2:18, nota de subsol *b* din versiunea SZU a Bibliiei.
12. Vezi Bruce K. Satterfield, „The Family under Siege: The Role of Man and Woman” (prezentare oferită în cadrul Săptămânii educaționale organizată de Colegiul Ricks, 7 iunie 2001), p. 4; emp.byui.edu/SATTERFIELD/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 1.3.1.
14. Barbara B. Smith, „Hearts So Similar”, *Ensign*, mai 1982, p. 97.
15. „Daddy's Homecoming”, *Children's Songbook*, p. 210.
16. „Să folosim cuvinte frumoase”, *Imnuri*, nr. 149.
17. David A. Bednar, „Noi credem în păstrarea castității”, *Liahona*, mai 2013, p. 44.
18. Jeffrey R. Holland, „Limba îngerilor”, *Liahona*, mai 2007, p. 18.

Pilda semănătorului

Depinde de fiecare dintre noi să stabilim prioritățile și să facem lucrurile care ne fac pământul bun și recolta bogată.

Temele pentru conferința generală sunt alese – nu de persoane muritoare cu autoritate, ci cu ajutorul îndemnurilor Spiritului. Multe teme sunt sugerate ținându-se cont de grijile vieții muritoare pe care le avem cu toții. Dar, tot așa cum Isus nu a propovăduit despre modul în care pot fi depășite încercările vieții muritoare sau opresiunea de natură politică din perioada Sa, El, de obicei, le oferă inspirație slujitorilor Săi din perioada modernă să vorbească despre ceea ce trebuie să facem pentru a ne schimba viețile și a ne pregăti să ne întoarcem la căminul nostru ceresc. În acest sfârșit de săptămână al Paștelui, am primit îndemnul de a vă vorbi despre învățăturile prețioase și eterne care se găsesc în una dintre pildele lui Isus.

Pilda semănătorului este una dintre cele câteva pilde care se găsesc în toate cele trei Evanghelii sinoptice. Este, de asemenea, una dintre puținele pilde pe care Isus le-a explicat ucenicilor Săi. Sămânța care a fost plantată a fost „Cuvântul privitor la Împărăție” (Matei 13:19), „Cuvântul” (Marcu 4:14) sau „Cuvântul lui Dumnezeu” (Luca 8:11) – ceea ce au propovăduit Învățătorul și ucenicii Săi.

Diferitele locuri în care au căzut semințele reprezintă diferitele moduri

în care muritorii primesc și urmează aceste învățături. Astfel, semințele care „[au] căzut lângă drum” (Marcu 4:4) nu au ajuns în pământ bun unde puteau crește. Acestea se aseamănă cu învățăturile care nu reușesc să pătrundă într-o inimă împietrită sau nepregătită. Dar nu voi mai vorbi despre acestea. Mesajul meu se adresează celor care și-au luat angajamentul de a-L urma pe Hristos. Ce trebuie să facem în privința învățăturilor Salvatorului pe măsură ce ne trăim viața?

Pilda semănătorului ne avertizează în legătură cu circumstanțele și atitudinile care pot împiedica pe oricine care a primit sămânța mesajului Evangheliei să aibă o recoltă bogată.

I. Loc stâncos, fără rădăcini

Câteva semințe au „căzut pe un loc stâncos, unde [n-aveau] mult pământ: [au] răsărit îndată, pentru că [n-au] dat de un pământ adânc; dar, când a răsărit soarele, [s-au] pălit; și, pentru că [n-aveau] rădăcină, [s-au] uscat” (Marcu 4:5–6).

Isus a explicat că aceste fraze îi descriu pe cei care, atunci „când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie”, dar, deoarece ei „n-au rădăcină în ei... cum vine un necaz sau prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el” (Marcu 4:16–17).

Ce îi determină pe ascultători să nu aibă „rădăcină în ei”? Acesta este cazul membrilor noi care se convertesc doar de dragul misionarilor, al caracteristicilor atractive ale Bisericii sau ale multelor binecuvântări atractive ale calității de membru al Bisericii. Neavând rădăcini în Cuvânt, atunci când apare opoziția, ei pot păli și se pot usca. Dar, chiar și cei crescuți în Biserică – persoanele care sunt membre de mulți ani – pot deveni genul de persoane care nu au rădăcini în ele. Am cunoscut astfel de persoane – membri care nu au trecut printr-un proces de convertire

ferm și de durată în ceea ce privește Evanghelia lui Isus Hristos. Dacă nu avem rădăcini în învățăturile Evangheliei și în faptul de a le urma, oricare dintre noi poate ajunge să aibă o inimă de piatră, care reprezintă un loc stâncos pentru semințele spirituale.

Hrana spirituală este necesară pentru a supraviețui din punct de vedere spiritual, mai ales într-o lume care se îndepărtează de credința în Dumnezeu și de ceea ce este bine și rău. Într-o epocă dominată de Internet, care abundă de mesaje care amenință credința, trebuie să ne expunem mai

mult adevărului spiritual pentru a ne întări credința și a rămâne înrădăcinați în Evanghelie.

Dragi tineri, dacă această învățătură vi se pare prea generală, iată un exemplu concret. Dacă cineva distribuie împărtașania și voi scrieți sms-uri, vorbiți în șoaptă, vă jucați jocuri video sau faceți orice altceva care vă privează de hrană spirituală esențială, atunci voi vă tăiați rădăcinile spirituale și vă îndreptați către locuri stâncoase. Vă expuneți pericolului de a vă usca atunci când veți avea încercări precum faptul de a fi izolați, intimidați sau ridiculizați. Acest lucru este valabil și în cazul adulților.

Un alt lucru care ne poate distruge rădăcinile spirituale – care se propagă cu ajutorul tehnicii actuale, dar nu doar cu ajutorul acesteia – este modul de a judeca Evanghelia sau Biserica ținând cont de câteva mici aspecte. Acest mod de a judeca se concentrează asupra unei anumite doctrine, a unei anumite practici sau a unor anumite defecte ale unui conducător și ignoră marea imagine de ansamblu a planului Evangheliei și binecuvântările de care se bucură persoanele și comunitățile când acesta este urmat. Președintele Gordon B. Hinckley a oferit o descriere plină de viață a unui aspect al acestui mod de a judeca. La UBY, dânsul a vorbit unui public larg despre comentarii politici „cuprinși de indignare” din cauza unui eveniment prezentat recent la știri. „Ei au spus multe lucruri pline de ură și insulte folosind cuvinte meșteșugite...” Dânsul a concluzionat cu umor: „Desigur, aceasta este perioada în care putem folosi cuvinte injurioase”¹. Pentru a avea o rădăcină fermă în Evanghelie, trebuie să criticăm cu moderație și măsură și să căutăm întotdeauna imaginea de ansamblu a lucrării mărețe a lui Dumnezeu.

II. Spini: grijile acestei lumi și înșelăciunea bogățiilor

Isus ne-a învățat: „O altă parte a căzut între spini; spini au crescut, au înecat-o, și n-a dat roadă” (Marcu 4:7). El a explicat că aceștia sunt „cei ce aud Cuvântul, dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftelile altor lucruri, care îneacă Cuvântul, și-l fac astfel neroditor” (Marcu 4:18–19). Cu siguranță, aceasta este o avertizare de care trebuie să ascultăm cu toții.

Voi vorbi mai întâi despre înșelăciunea bogățiilor. Indiferent de punctul în care ne aflăm în călătoria noastră spirituală – indiferent de cât de conștienți suntem – cu toții suntem ispițiți de acest lucru. Când faptele și prioritățile noastre sunt fixate doar asupra dobândirii, folosirii și deținerii de proprietăți, numim acest lucru materialism. S-au spus și s-au scris atât de multe lucruri despre materialism, încât nu e nevoie să mai adăugăm ceva.² Cei care cred în

ceea ce se numește teologia prosperității suferă de „înșelăciunea bogățiilor”. A avea avere sau un venit mare nu reprezintă un semn al bunăvoinței cerești și lipsa lor nu reprezintă o dovadă a lipsei acesteia. Când Isus a spus unui ucenic credincios că va putea moșteni viața eternă doar dacă va da tot ce avea săracilor (vezi Marcu 10:17–24), El nu spunea că *a avea* bogății este un lucru rău, ci că *atitudinea* ucenicului față de ele reprezintă ceva rău. După cum știm cu toții, Isus l-a lăudat pe bunul samaritean care i-a slujit aproapei sale folosind același fel de bani ca și Iuda când L-a trădat pe El. Rădăcina tuturor relelor nu o reprezintă banii, ci *iubirea de bani* (vezi 1 Timotei 6:10).

Cartea lui Mormon ne vorbește despre o perioadă în care Biserica lui Dumnezeu „a început să decadă din progresul ei” (Alma 4:10), deoarece „oamenii Bisericii au început... să-și îndrepte inimile către bogății și către

lucrurile lumesti deșarte” (Alma 4:8). Oricine are lucruri materiale din abundență se află în pericolul de a fi „sedat” de bogății și de alte lucruri lumesti.³ Acest lucru reprezintă o introducere potrivită pentru următoarea învățătură a Salvatorului.

Cei mai subtili spini care să elimine efectele cuvântului Evangheliei din viețile noastre sunt forțele lumesti pe care Isus le-a numit „grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia” (Luca 8:14). Acestea sunt prea multe pentru a fi enumerate. Câteva exemple vor fi de ajuns.

Odată, Isus și-a muștră apostolul senior, Petru, spunându-i: „Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Matei 16:23; vezi, de asemenea, D&L 3:6–7, 58:39). A aprecia lucrurile oamenilor înseamnă a acorda mai multă importanță grijilor lumii decât lucrurilor lui Dumnezeu în ceea ce privește faptele, prioritățile și gândurile noastre.

Cedăm în fața „[plăcerilor] vieții acesteia” (1) atunci când suntem dependenți, ceea ce limitează prețiosul dar al libertății de a alege dat de Dumnezeu, (2) când suntem ademiniți de distrageri banale, care ne îndepărtează de lucrurile care au o importanță eternă și (3) când credem că ni se cuvin anumite lucruri, ceea ce ne limitează creșterea personală necesară pentru a fi demni de a ajunge la destinația noastră eternă.

Devenim copleșiți de grijile acestei vieți atunci când suntem paralizați de teama de viitor, care ne împiedică să înaintăm în credință, având încredere în Dumnezeu și în promisiunile Sale. În urmă cu 25 de ani, stimatul meu profesor de la UBY, Hugh W. Nibley, a vorbit despre cât de periculos este să cedăm

în fața grijilor lumii. Dânsul a fost întrebat într-un interviu dacă situația lumii și datoria noastră de a răspândi Evanghelia au înlesnit căutarea unei căi de a „schimba ceea ce facem în Biserică pentru a se asemana cu ceea ce se face în lume”.⁴

Dânsul a spus: „Aceasta este întreaga poveste a Bisericii, nu-i așa? Trebuie să fii dispus să jignești unii oameni, trebuie să fii dispus să îți asumi riscul. Aici intervine credința... angajamentul nostru trebuie să fie un test, trebuie să fie greu, trebuie să fie ceva care nu este practic în ochii lumii”⁵.

Această prioritate a Evangheliei a fost afirmată în campusul UBY cu câteva luni în urmă de un respectat conducător catolic, Charles J. Chaput, arhiepiscopul orașului Philadelphia. Vorbind despre preocupările comune ale comunităților catolice și cele SZU, precum „căsătoria și familia, natura sexualității noastre, sfințenia vieții umane și importanța libertății religioase”, dânsul a spus:

„Doresc să subliniez încă o dată importanța faptului de a trăi potrivit lucrurilor pe care susținem că le credem. Acest lucru trebuie să fie o prioritate – nu doar în viețile noastre personale și cele de familie, ci și în bisericile noastre, în alegerile noastre de natură politică, în felul în care facem afaceri, în felul în care ne comportăm cu cei săraci, cu alte cuvinte, în tot ceea ce facem”.

Dânsul a continuat: „Iată de ce acest lucru este important. Învățați din experiența catolicilor. Noi, catolicii, credem că este menirea noastră să fim o influență bună în societate. Dar există o linie fină între a fi o influență bună în societate și a deveni o parte a societății”⁶.

Avertizarea Salvatorului în privința faptului că a avea grijile acestei lumi duce la înlăturarea cuvântului

lui Dumnezeu din viețile noastre ne provoacă să avem prioritățile fixate – să avem inimile îndreptate – asupra poruncilor lui Dumnezeu și conducerii Bisericii Sale.

Exemplele date de Salvator ne-ar putea face să ne gândim la această pildă drept una a pământului. Sustenabilitatea pământului depinde de inima fiecăruia dintre noi căruia îi este oferită sămânța Evangheliei. Gândindu-ne la cât de pregătită este o persoană să accepte învățăturile spirituale, unele inimi sunt împietrite și nepregătite, unele sunt dure din cauza folosirii necorespunzătoare iar altele sunt îndreptate către lucrurile lumesti.

III. A căzut în pământ bun și a dat roadă

Pilda semănătorului se încheie cu descrierea Salvatorului a seminței care „a căzut în pământ bun și a dat roadă” în diferite măsuri (Matei 13:8). În ce mod ne putem pregăti să fim acel pământ bun și să avem acea recoltă bună?

Isus a explicat că „pe pământ bun, sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată, și fac roadă în răbdare” (Luca 8:15). Noi avem sămânța cuvântului Evangheliei. Depinde de fiecare dintre noi să stabilim prioritățile și să facem lucrurile care ne fac pământul bun și recolta bogată. Trebuie să căutăm să fim înrădăcinați și convertiți la Evanghelia lui Isus Hristos (vezi Coloseni 2:6–7). Dobândim această convertire rugându-ne, citind scripturile, slujind și luând din împărtășanie cu regularitate pentru a avea întotdeauna Spiritul Său cu noi.

Trebuie, de asemenea, să căutăm aceea mare schimbare în inimă (vezi Alma 5:12–14) care înlocuiește dorințele nepotrivite și preocupările egoiste cu dragostea de Dumnezeu și dorința de a-L sluji pe El și pe copiii Săi.

Depun mărturie despre adevărul acestor lucruri și despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, ale Cărui învățături ne arată calea și a Cărui ispășire face ca totul să fie posibil, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, „Let Not Your Heart Be Troubled” (adunare de devoțiune, Universitatea Brigham Young, 29 oct. 1974), p. 1; speeches.byu.edu.
2. Vezi, de exemplu, Dallin H. Oaks, „Materialism”, capitolul 5 din *Pure in Heart* (1988), p. 73–87.
3. Sunt dator vârstnicului Neal A. Maxwell pentru această scenă memorabilă; (vezi „These Are Your Days”, *Ensign*, oct. 2004, p. 26).
4. James P. Bell, în „Hugh Nibley, in Black and White”, *BYU Today*, mai 1990, p. 37.
5. Hugh Nibley în „Hugh Nibley, in Black and White”, p. 37–38.
6. Charles J. Chaput, „The Great Charter at 800: Why It Still Matters”, *First Things*, 23 ian. 2015, firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; vezi, de asemenea, Tad Walch, „At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People”, *Deseret News*, 23 ian. 2015, deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Arhiepiscopul Chaput a mai spus: „Unele dintre cele mai bune instituții catolice ale noastre fie și-au pierdut, fie și-au schimbat mult identitatea religioasă... Brigham Young este o universitate extraordinară... deoarece este o instituție de învățământ îmbogățită de identitatea ei religioasă. Să nu renunțați niciodată la aceasta” („The Great Charter at 800”).

Vârstnicul L. Whitney Clayton
din Președinția celor Șaptezeci

Alegeți să credeți

Salvatorul oferă Evanghelia Sa pentru a fi o lumină care să-i îndrume pe cei care aleg să creadă în El și să-L urmeze.

În luna ianuarie a anului trecut, Sailor Gutzler, în vârstă de șapte ani, și familia ei zburau din Florida spre Illinois într-un avion privat. Tatăl lui Sailor se afla la comanda avionului. Chiar după căderea nopții, avionul a început să aibă probleme tehnice și s-a prăbușit cu susul în jos pe dealurile întunecate din Kentucky, pe un teren foarte accidentat. Toți, cu excepția lui Sailor, au murit în accident. În urma prăbușirii, ea și-a rupt încheietura mâinii. Ea se tăia, avea zgârieturi și își pierduse pantofii. Afară erau 38 de grade Fahrenheit (3 grade Celsius) – era o noapte de iarnă rece și ploioasă în Kentucky – iar Sailor purta doar niște pantaloni scurți, un tricou și o șosetă.

Și-a strigat mama și tatăl, dar nimeni nu a răspuns. Adunându-și ultima fărâmă de curaj, ea a pornit la drum desculță pentru a căuta ajutor, traversând cu greu pârâuri, șanțuri și trecând cu mult curaj printre arbuști cu spini. Din vârful unui mic deal, Sailor a văzut o lumină aflată la aproximativ doi kilometri distanță. Împiedicându-se în întuneric de tufișuri și mergând spre lumină, ea a ajuns în cele din urmă la casa unui om bun pe care nu îl cunoștea și care i-a sărit în ajutor. Sailor se afla în siguranță. Ea avea să fie dusă la spital și ajutată să își revină.¹

Sailor a supraviețuit deoarece ea a văzut o lumină în depărtare și s-a luptat să ajungă la ea – fără a ține seama de regiunea rurală sălbatică, de tragedia oribilă prin care a trecut și de rănille pe care le avea. Este greu de imaginat modul în care Sailor a reușit să facă ceea ce a făcut în acea seară. Dar ceea ce știm este că ea a considerat că lumina de la acea casă îndepărtată era o șansă de salvare. Există speranță. Ea a prins curaj știind că, indiferent de cât de rele erau lucrurile, avea să găsească salvarea în acea lumină.

Puțini dintre noi vor trece printr-o experiență atât de cumplită precum cea a lui Sailor. Dar noi toți vom fi nevoiți, la un moment dat, să trecem prin propriul pustiu spiritual și să facem călătoria emoțională dificilă. În astfel de momente, oricât de întunecate sau lipsite de speranță ar fi, dacă vom căuta, va exista *întotdeauna* o lumină spirituală care ni se va arăta, oferindu-ne speranța salvării și a alinării. Acea lumină vine de la Salvatorul întregii omeniri, care este Lumina lumii.

Perceperea luminii spirituale diferă de perceperea luminii obișnuite. Recunoașterea luminii spirituale a Salvatorului începe cu disponibilitatea noastră de a crede. Inițial, Dumnezeu ne cere ca măcar să avem dorința de a crede. Profetul Alma ne învață: „Dacă vă veți trezi și vă veți deștepta aptitudinile... și dacă dovediți un *pic* de credință, da, chiar dacă nu faceți nimic mai mult decât *să doriți* să credeți, lăsați această dorință să lucreze în voi, chiar până când credeți într-un fel în care puteți face loc pentru o parte din cuvintele [Salvatorului]”².

Îndemnul pe care Alma ni l-a făcut de a dori să credem și de a „face loc” în inimile noastre pentru cuvintele Salvatorului ne amintește că, pentru a crede și a avea credință, trebuie să facem o alegere personală și să acționăm. Trebuie „[să ne trezim] și [să ne deșteptăm] aptitudinile”. Trebuie să cerem înainte de a primi, trebuie să căutăm înainte de a găsi și trebuie să batem înainte de a ni se deschide. Apoi, ne este făcută această promisiune: „Căci oricine va cere va primi; iar acela care va căuta va găsi; iar acela care va bate i se va deschide”³.

Nu ni s-a adresat nicio rugămintă mai sinceră decât cea rostită de Salvator în timpul slujirii Sale pe pământ, când a

făcut un apel către ascultătorii lipsiți de credință:

„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.

Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl”⁴.

În fiecare zi, fiecare dintre noi are de trecut un test. Acesta reprezintă testul vieții noastre: vom alege să credem în El și să permitem luminii Evangheliei Sale să crească în interiorul nostru sau vom refuza să credem și vom alege să călătorim singuri în întuneric? Salvatorul oferă Evanghelia Sa pentru a fi o lumină care să-i îndrume pe cei care aleg să creadă în El și să-L urmeze.

După accident, Sailor a avut de ales. Ea ar fi putut să rămână lângă avion în întuneric, singură și înfricoșată. Dar o

astepta o noapte lungă și urma să se facă tot mai frig. Ea a ales altceva. Sailor a urcat un deal și, de acolo, a văzut o lumină la orizont.

Treptat, pe măsură ce și-a croit drumul prin noapte către lumină, aceasta a devenit mai strălucitoare. Totuși, probabil au fost momente în care nu mai putea s-o vadă. Poate că lumina a dispărut când ea s-a aflat într-o viroagă sau în spatele unor copaci sau tufișuri, dar a mers mai departe. Ori de câte ori putea să vadă lumina, Sailor avea dovada că se află pe drumul cel bun. Încă nu știa exact ce era cu acea lumină, dar a continuat să meargă înainte ținând cont de ceea ce știa, având încredere și sperând că avea să o vadă din nou dacă continua să meargă în direcția potrivită. Făcând aceste lucruri, poate că și-a salvat viața.

Și viețile noastre pot fi așa. S-ar putea să existe momente în care am fost răniți și suntem obosiți, iar viețile noastre par a fi întunecate și reci. S-ar putea să existe momente în care nu putem vedea nicio lumină la orizont și simțim că trebuie să renunțăm. Dacă suntem dispuși să credem, dacă dorim să credem, dacă alegem să credem, atunci învățăturile și exemplul Salvatorului ne vor arăta calea pentru a merge înainte.

Alegeți să credeți

Așa cum Sailor a trebuit să creadă că va fi în siguranță acolo unde vedea acea lumină îndepărtată, tot așa trebuie și noi să alegem să ne deschidem inimile realității divine a Salvatorului – luminii Sale eterne și îndurării Sale vindecătoare. Profetii din toate timpurile ne-au încurajat și chiar ne-au implorat să credem în Hristos. Îndemnurile lor reflectă un lucru fundamental: Dumnezeu nu ne forțează să credem. În schimb, El ne invită să credem trimițând profeti și apostoli pentru a ne propovădui, oferindu-ne scripturi și făcându-și cunoscută prezența prin Spiritul Său. Noi trebuie să alegem să îmbrățișăm acele invitații spirituale, alegând să vedem cu ajutorul simțurilor spirituale lumina spirituală cu care El ne cheamă. Decizia de a crede este cea mai importantă alegere pe care o

facem vreodată. Aceasta afectează toate celelalte decizii pe care le luăm.

În pofida dorinței Sale perfecte de a ne binecuvânta, Dumnezeu nu ne obligă să credem, tot așa cum nu ne obligă să ținem vreo poruncă. Totuși, rugămintea Sa de a crede în El – de a exercita un pic de credință și de a lăsa loc pentru cuvintele Sale – este valabilă și astăzi. Salvatorul a spus: „Eu depun mărturie cum că Tatăl poruncește tuturor oamenilor de oriunde să se pocăiască și să creadă în Mine”⁵.

Crezul, credința și mărturia nu sunt principii pasive. Nu le dobândim fără a face nimic. Credința este ceva ce alegem – sperăm să o avem, muncim și facem sacrificii pentru ea. Noi nu vom ajunge să credem în Salvator și Evanghelia Sa în mod accidental, tot așa cum nu ne vom ruga sau plăti zeciuiala în mod accidental. Noi alegem într-un mod activ să credem, tot așa cum alegem să ținem alte porunci.

Puneți credința în practică

Sailor nu putea să știe de la început dacă ceea ce făcea pe măsură ce înainta printre tufișuri avea să fie un lucru bun. Se rătăcise și era rănită; afară era întuneric și frig. Dar ea a plecat de la locul accidentului și s-a aventurat având speranța că va fi salvată, mergând înainte târându-se și lovindu-se

până când a văzut o lumină în depărtare. După ce a văzut-o, a făcut tot ce a putut pentru a merge spre aceasta, amintindu-și ce văzuse.

Noi, de asemenea, trebuie să facem loc speranței că vom găsi lumina spirituală îmbrățișând credința în loc de a alege să ne îndoim. Faptele noastre sunt dovada credinței noastre și devin esența acesteia. Noi alegem să credem atunci când ne rugăm și când citim din scripturi. Alegem să credem atunci când ținem post, când ținem ziua de sabbat sfântă și când preaslăvim în templu. Alegem să credem atunci când suntem botezați și când luăm din împărțășanie. Alegem să credem atunci când ne pocăim și căutăm iertare divină și dragoste vindecătoare.

Nu renunțați niciodată

Uneori, progresul privind lucrurile spirituale poate părea lent sau intermitent. Uneori, simțim că ne-am îndepărtat, că am făcut greșeli sau că cele mai bune eforturi ale noastre de a-L găsi pe Salvator nu dau roade. Dacă simțiți așa, vă rog, nu renunțați – niciodată. Mergeți înainte crezând în El și în Evanghelia și Biserica Sa. Faceți ca faptele dumneavoastră să fie în concordanță cu acea credință. În acele momente în care lumina credinței dumneavoastră s-a diminuat, lăsați speranța pe care o aveți

Vârstnicul L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

în dragostea și harul Salvatorului, care se găsesc în Evanghelia și Biserica Sa, să învingă îndoiala dumneavoastră. Vă promit că El este gata să vă primească. În timp, veți vedea că ați făcut cea mai bună alegere posibilă. Decizia dumneavoastră curajoasă de a crede în El vă va binecuvânta fără măsură pentru totdeauna.

Binecuvântările credinței

Am simțit dragostea plină de milă a Salvatorului în viața mea. L-am căutat în momentele mele întunecate și El m-a ajutat oferindu-mi lumina Sa vindecătoare. Una dintre marile bucurii ale vieții mele a fost să călătoresc alături de soția mea, Kathy, pentru a ne întâlni cu membri ai Bisericii din toate colțurile lumii. Aceste întâlniri minunate m-au învățat despre dragostea lui Dumnezeu față de copiii Săi. Mi-au arătat potențialul nelimitat de a fi fericit care devine binecuvântarea acelora care aleg să urmeze învățăturile Domnului Isus Hristos. Am învățat că a crede în El și în puterea Sa mântuitoare reprezintă adevărata cale către „pace în această lume și viața veșnică în lumea care va veni”⁶.

Eu depun mărturie că Isus Hristos este sursa luminii și speranței pentru noi toți. Mă rog ca noi toți să alegem să credem în El. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Lindsey Bever, „How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash”, *Washington Post*, 5 ian. 2015, washingtonpost.com; „Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family «Was Just Sleeping»”, 4 ian. 2015, myfox8.com; „Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives”, 4 ian. 2015, news.com.au; „Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash”, Associated Press, 3 ian. 2015, jems.com.
2. Alma 32:27; subliniere adăugată.
3. 3 Nefi 14:8; vezi, de asemenea, versetul 7.
4. Ioan 10:37-38.
5. 3 Nefi 11:32.
6. Doctrină și legăminte 59:23.

Motive pentru care căsătoria și familia sunt importante – pretutindeni în lume

Familia este esența vieții și cheia către fericirea eternă.

În luna noiembrie a anului trecut, am avut privilegiul de a fi invitat – alături de președintele Henry B. Eyring și de episcopul Gérald Caussé – să particip la un colocviu despre căsătorie și familie desfășurat la Vatican, în Roma, Italia.

În auditoriu au fost prezenți reprezentanți ai 14 religii diferite de pe șase din cele șapte continente, toți fiind invitați să-și exprime părerile cu privire la ceea ce se întâmplă cu familia în lumea din ziua de astăzi.

Papa Francisc a deschis prima sesiune a colocviului făcând următoarea declarație: „În prezent, trăim într-o cultură a temporalului, în care din ce în ce mai mulți oameni renunță la căsătorie, în forma ei de angajament public. Această revoluție cu privire la comportamente și moravuri a fluturat adesea drapelul libertății, însă, în realitate, a adus cu sine devastarea spirituală și materială a nenumărați oameni, în mod deosebit a celor mai săraci și mai vulnerabili... Întotdeauna, ei sunt cei care au cel mai mult de suferit într-o astfel de criză”¹.

Referindu-se la cei din generația care se ridică, dânsul a spus că este important ca cei care fac parte din ea „să nu cedeze în fața [mentalității]

Colocviu pe tema căsătoriei și familiei, Vatican

veninoase a temporalului, ci, mai degrabă, să fie revoluționari curajoși în căutarea dragostei adevărate și trainice și să se împotrivescă tiparului care, astăzi, a devenit o obișnuință”; aceasta este ceea ce trebuie făcut.²

Această declarație a fost urmată de trei zile de prezentări și discuții în care conducători religioși au vorbit despre căsătoria dintre bărbat și femeie. În timp ce ascultam această diversitate extrem de largă de conducători religioși, i-am auzit pe cei care o formau fiind în totalitate de acord unul cu altul și susținându-și crezurile unul altuia despre caracterul sfânt al instituției căsătoriei și despre importanța familiilor ca unitate de bază a societății. Am avut un sentiment foarte puternic de unitate și că avem o cauză comună.

Au fost mulți care au remarcat și au exprimat această unitate, făcând-o în diverse moduri. Unul dintre preferatele mele a fost acela când un erudit musulman din Iran a citat ad litteram două paragrafe chiar din declarația noastră despre familie.

În timpul colocviului, am observat că, atunci când diferite credințe, confesiuni și religii sunt unite în ceea ce privește căsătoria și familia, ele sunt, de asemenea, unite în ceea ce privește valorile, loialitatea și angajamentul care sunt, în mod firesc, asociate familiilor. Pentru mine, a fost ceva remarcabil să văd cum căsătoria și priorități legate de familie au fost mai presus de orice diferență politică, economică sau religioasă. Când vine vorba despre dragostea față de soț sau soție și speranță, îngrijorări și aspirații pentru copii, suntem cu toții la fel.

A fost minunat să particip la adunări, alături de vorbitori din întreaga lume,

în cadrul cărora ei și-au făcut cunoscute sentimentele legate de importanța căsătoriei dintre bărbat și femeie. Fiecare dintre cuvântările lor a fost urmată de mărturii depuse de alți conducători religioși. Președintele Henry B. Eyring a depus ultima mărturie din cadrul colocviului. Dânsul a depus mărturie puternică despre frumusețea căsniciei bazate pe angajament și despre crezul nostru cu privire la binecuvântarea promisă legată de familiile eterne.

Mărturia președintelui Eyring a reprezentat concluzia potrivită pentru cele trei zile speciale.

Acum, poate că vă întrebați: „Dacă cei mai mulți au simțit acea similitudine cu privire la prioritatea și crezurile legate de familie, dacă toate aceste credințe și religii au fost, în principiu, de acord cu privire la ce ar trebui să fie căsătoria și dacă toți acei reprezentanți

au fost de acord în ceea ce privește valoarea care trebuie acordată căminelor și relațiilor de familie, cum de suntem, totuși, diferiți? Cum de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă se distinge și diferă de restul lumii?”

Iată răspunsul: A fost minunat să văd și să simt că avem atât de multe lucruri în comun cu restul lumii în ceea ce privește familiile noastre, doar că noi avem perspectiva eternă oferită de Evanghelia restaurată.

Ceea ce Evanghelia restaurată aduce în discuția legată de căsătorie și familie este atât de vast și de relevant, încât nu poate fi accentuat suficient de mult: pentru noi, acest subiect este asociat cu eternitatea! Pentru noi, angajamentul și caracterul sacru asociate căsătoriei sunt situate la un nivel superior datorită crezului și înțelegerii noastre cu privire la faptul că familiile își au originile înainte

de existența acestui pământ și că ele pot dăinui etern.

Această doctrină este propovăduită atât de simplu, de puternic și de frumos de cuvintele lui Ruth Gardner scrise pentru cântecul Societății Primare, intitulat „Familiiile pot fi împreună, azi și mereu”. Gândiți-vă pentru o clipă la copiii din cadrul Societății Primare din întreaga lume care cântă aceste cuvinte, în limba lor maternă, cât pot ei de tare și cu entuziasmul care poate fi generat doar de dragostea pe care o au față de familia lor:

*Familiiile pot fi împreună
prin planul Tatălui.
Și Domnul mi-a arătat cum pot
să fac eu
Cu ai mei să fiu azi și mereu.³*

Întreaga teologie a Evangheliei noastre restaurate se axează pe familii și pe noul și nepieritorul legământ al căsătoriei. În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, credem în viața premuritoare, timpul în care toți am trăit în calitate de copii de spirit ai lui Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc. Noi credem că am fost, și că încă suntem, membri ai familiei Sale.

Credem că toate căsătoriile și legăturile de familie pot continua și după moarte – că acele căsătorii înfăptuite în templele Sale de către cei care dețin autoritatea corespunzătoare vor fi valabile și în lumea care va veni. Ceremoniile noastre de căsătorie nu conțin cuvintele „până când moartea vă va despărți”, însă includ cuvintele „pentru timp și pentru toată eternitatea”.

Noi credem, de asemenea, că familiile tradiționale puternice nu reprezintă doar unitățile de bază ale unei societăți stabile, ale unei economii stabile și ale unor valori culturale stabile – ci și unitățile de bază ale eternității,

precum și ale împărăției și guvernării lui Dumnezeu.

Noi credem că organizarea și guvernarea cerești vor fi clădite pe baza familiilor și a familiilor extinse.

Datorită credinței noastre că familiile și căsătoriile sunt eterne, noi, ca Biserică, dorim să fim conducători și participanți ai mișcărilor mondiale care au ca scop întărirea acestora. Știm că nu doar cei activi din punct de vedere religios împărtășesc valori și priorități comune cu privire la căsnicia trainică și relații de familie puternice. Un număr mare de oameni care nu sunt religioși au ajuns la concluzia că o căsnicie bazată pe angajament și viața de familie reprezintă modul de viață cel mai rațional, mai economic și mai fericit.

Nimeni nu a descoperit vreodată vreun mod mai eficient de a crește următoarea generație decât acela al unei gospodării formate din părinți căsătorii care au copii.

De ce ar trebui căsătoria și familia să fie importante – pretutindeni în lume? Sondaje de opinie publică arată că, în rândul celor mai mulți oameni din fiecare grup de vârstă, căsătoria continuă să reprezinte idealul și speranța – chiar și în rândul membrilor generației

născute în perioada cuprinsă între începutul anilor 1980 și începutul anilor 2000, despre care auzim atât de mult că aleg să nu se căsătorească, că preferă libertatea personală și concubinajul în locul căsătoriei. Realitatea este că largi majorități de oameni din întreaga lume doresc în continuare să aibă copii și să întemeieze familii puternice.

Odată ce ne căsătorim și avem copii, adevărata cauză comună a omenirii devine și mai evidentă. În calitate de „familiști” – indiferent de locul unde trăim sau de crezurile noastre religioase – împărtășim multe dintre aceleași greutăți, aceleași adaptări, aceleași speranțe, îngrijorări și aspirații pentru copiii noștri.

David Brooks, editorialistul publicației *New York Times* a spus: „Oamenii nu o duc mai bine când li se oferă libertate personală maximă să facă ceea ce doresc. Ei o duc mai bine când sunt învăluți în angajamente care transcend alegerea personală – angajamente față de familie, față de Dumnezeu, față de ocupație și față de țară”⁴.

O problemă este faptul că o mare parte din media și programele de divertisment pe care lumea le împărtășește nu reflectă prioritățile și valorile

majorității. Din diverse motive, prea multe programe de televiziune, filme, melodii și informații de pe Internet prezintă o minoritate deghizată în majoritate. Imoralitatea și amoralitatea, începând cu violența explicită și până la sexul recreațional, sunt prezentate ca fiind ceva normal și ne pot face, pe cei care avem standarde morale, să ne simțim demodați sau că suntem dintr-o altă epocă. Într-o lume atât de puternic influențată de media și de Internet, nu a fost niciodată mai greu să crești copii responsabili și să ții căsniciile și familiile unite.

În pofida a ceea ce pot sugera diversele prezentări media și programe de divertisment, precum și în pofida declinului extrem de real al unora în ceea ce privește căsătoria și orientarea către familie, cei mai mulți dintre oameni continuă să creadă că toate căsătoriile trebuie să aibă loc între un bărbat și o femeie. Ei cred în fidelitate în cadrul căsniciei, precum și în următoarele jurăminte făcute la căsătorie, la bine și la rău, și „până când moartea ne va despărți”.

Din când în când, trebuie să ne aducem aminte, așa cum am făcut eu la Roma, de certitudinea minunată care

ne asigură și ne alină că familia și căsătoria continuă să reprezinte aspirația și idealul celor mai mulți oameni și că noi nu suntem singurii cu aceste crezuri. Niciodată nu a fost mai dificilă găsirea unui echilibru practic între muncă, familii și nevoile personale, așa cum este în zilele noastre. Ca Biserică, dorim să ajutăm cu tot ceea ce putem în vederea întemeierii și susținerii de căsnicii și familii puternice.

Acesta este motivul pentru care Biserică se implică în mod activ și oferă conducere diferitelor coalitii și eforturi ecumenice care au drept scop întărirea familiei. De aceea ne împărtășim valorile concentrate asupra familiei în media și pe grupuri de socializare. De aceea ne împărtășim arborele genealogic și înregistrările privind familia extinsă cu toate națiunile.

Dorim ca glasul nostru să fie auzit în opoziție cu toate stilurile de viață false și alternative care încearcă să înlocuiască noțiunea de familie pe care Dumnezeu Însuși a stabilit-o. Dorim, de asemenea, ca glasul nostru să fie auzit întru susținerea bucuriei și împlinirii rezultate ca urmare a familiei tradiționale. Trebuie să continuăm să facem auzit acel glas în lumea întreagă

făcând cunoscute motivele pentru care căsătoria și familia sunt atât de importante, pentru care căsătoria și familia contează cu adevărat și motivele pentru care ele vor fi mereu importante.

Dragii mei frați și dragile mele surori, Evanghelia restaurată se axează pe căsătorie și familie. Căsătoria și familia reprezintă, de asemenea, aspectul sub care ne putem uni cu cele mai multe dintre celelalte religii. Tema căsătoriei și familiei este cea prin care ne putem găsi cea mai măreață cauză comună cu restul lumii. Tema căsătoriei și familiei este cea prin care Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă are cea mai mare ocazie de a fi un far de lumină.

Permiteți-mi să închei depunând mărturie (cele nouă decenii ale mele pe acest pământ mă îndreptătesc pe deplin să spun aceasta) că eu, cu cât îmbătrânesc, cu atât mai mult înțeleg că familia este esența vieții și cheia către fericirea eternă.

Le mulțumesc soției mele, copiilor mei, nepoților mei, strănepoților mei, precum și tuturor verilor, verișoarelor și tuturor membrilor familiei mele extinse care mi-au înnobilit viața și care, da, mi-au făcut-o eternă. Despre acest adevăr etern, îmi depun cea mai puternică și mai sacră mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Papa Francisc, cuvântare adresată în cadrul Humanum: Colocviul internațional despre complementaritatea dintre bărbat și femeie, 17 nov. 2014, humanum.it/en/videos; vezi, de asemenea, zenit.org/en/articles/pope-francis-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Papa Francisc, Colocviul despre complementaritatea dintre bărbat și femeie.
3. „Famiile pot fi împreună, azi și mereu”, *Immuri*, nr. 190.
4. David Brooks, „The Age of Possibility”, *New York Times*, 16 nov. 2012, p. A35, nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.

Prezentată de președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Dragi frați și surori, se propune ca noi să-l susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție; și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Mulțumim. Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să eliberăm din chemările de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci, începând cu data de 1 mai 2015, pe următorii: Juan C. Avila, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D. M. Christensen, Samuel W. Clark, Rogério G. R. Cruz, George R. Donaldson, Ini B. Ekong, Christian H. Fingerle, Craig G. Fisher, Jerry L. Garns, M. Keith Giddens, Allen D. Haynie, Jui Chang Juan, George M. Keele, Von G. Keetch, Katsumi Kusume, German Laboriel, J. Christopher Lansing, Gustavo Lopez, Dmitry V. Marchenko, Peter F. Meurs, T. Jackson Mkhabela, Hugo Montoya, Valentin F.

Lezano, Joel Martinez, J. Vaun McArthur, Kyle S. McKay, Helamán Montejo, A. Fabio Moscoso, Michael R. Murray, Norman R. Nemrow, S. Mark Palmer, Ferdinand P. Pangan, Jairus C. Perez, Steven M. Petersen, Wolfgang Pilz, Jay D. Pimentel, John C. Pingree Jr., Edvaldo B. Pinto Jr., Evan A. Schmutz, K. David Scott, Paul H. Sinclair, Benjamin T. Sinjoux, Rulon F. Stacey, David L. Stapleton, Karl M. Tilleman, William R. Titera, Seiji Tokuzawa, Carlos R. Toledo, Cesar E. Villar, Juan Pablo Villar, David T. Warner, Gary K. Wilde și Robert K. William.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe Cheryl A. Esplin ca primă consilieră în Președinția generală a Societății Primare și pe Mary R. Durham ca a doua consilieră.

Se propune ca noi să susținem pe fratele Stephen W. Owen ca președinte general al Tinerilor Băieți, pe Douglas Dee Holmes ca primul consilier și pe Monte Joseph Brough ca al doilea consilier.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Stimate președinte Monson, voturile au fost consemnate. Îi invităm pe cei care au votat împotriva vreunei propuneri să-i contacteze pe președinții de țarăș. Dragi frați și surori, vă mulțumim pentru credința dumneavoastră și rugăciunile pe care le roștiți pentru conducătorii Bisericii.

Invităm noile autorități generale și noii membri ai președințiilor generale ale organizațiilor auxiliare să ia loc acum pe podium. ■

Nuñez, Hee Keun Oh, Jeffery E. Olson, R. Ingvar Olsson, Norbert K. Ounleu, Robert N. Packer, Nathaniel R. Payne, Cesar A. Perez Jr., Michael J. Reall, Edson D. G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Walter C. Selden, Mozart B. Soares, Carlos Solis, Norland Souza, Vern P. Stanfill, T. Marama Tarati, Kouzou Tashiro, Ruben D. Torres, Omar Villalobos, Jack D. Ward, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm și Jim L. Wright.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea excelentă a dâșilor, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să-i eliberăm din chemările lor în cadrul Președinției generale a Tinerilor Băieți, mulțumindu-le din inimă, pe frații David L. Beck, Larry M. Gibson și Randall L. Ridd. Îi eliberăm, de asemenea, pe toți membrii Comitetului General al Tinerilor Băieți.

Eliberăm, de asemenea, pe sora Jean A. Stevens din chemarea de primă consilieră în Președinția generală a Societății Primare și pe sora Cheryl A. Esplin din chemarea de a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea remarcabilă a acestor frați și surori și pentru devotamentul lor s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să susținem ca membri noi ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci pe Kim B. Clark, Von G. Keetch, Allen D. Haynie, Hugo Montoya și Vern P. Stanfill.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune să-i susținem ca noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Nelson Ardila, Jose M. Batalla, Lawrence P. Blunck, Bradford C. Bowen, Mark A. Bragg, Sergio Luis Carboni, Armando Carreón, S. Marc Clay Jr., Z. Dominique Dekaye, Osvaldo R. Dias, Michael M. Dudley, Mark P. Durham, James E. Evanson, Paschoal F. Fortunato, Patricio M. Giuffra, Daniel P. Hall, Toru Hayashi, Paul F. Hintze, J. K. Chukwuemeka Igwe, Seung Hoon Koo, Ming-Shun Kuan, Johnny L. Leota, Carlo M.

Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2014

Prezentat de Kevin R. Jergensen

Director general, Departamentul pentru Audit al Bisericii

Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Dragi frați, așa cum a fost stabilit prin revelația menționată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea ze-ciuielii – format din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează – autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Departamentele Bisericii distribuie fonduri în conformitate cu bugetele, regulamentele și procedurile aprobate.

Departamentul pentru Audit al Bisericii, care este format din specialiști autorizați și este independent de toate celelalte departamente ale Bisericii, are responsabilitatea de a efectua controale de audit cu scopul de a asigura buna gestionare a contribuțiilor primite, a cheltuielilor făcute și de a proteja bunurile Bisericii.

Pe baza controalelor de audit efectuate, Departamentul pentru Audit al Bisericii este de părere că, în anul 2014, sub toate aspectele materiale, contribuțiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii au fost înregistrate și administrate în conformitate cu bugetele, regulile și practicile contabile aprobate ale Bisericii. Biserica aplică practicile potrivit cărora membrii săi sunt învățați să trăiască, și anume să nu-și depășească bugetul, să evite acumularea de datorii și să facă economii pentru perioade grele.

Cu respect,
Departamentul pentru Audit al Bisericii
Kevin R. Jergensen
Director general ■

Raport statistic, 2014

Prezentat de Brook P. Hales

secretarul Primei Președinții

Prima Președinție a emis următorul raport statistic cu privire la creșterea și situația Bisericii la data de 31 decembrie 2014.

Unități ale Bisericii

Țăruși	3.114
Misiuni	406
Districte	561
Episcopii și ramuri	29.621

Membri ai Bisericii

Numărul total de membri ai Bisericii	15.372.337
Număr de copii înregistrați	116.409
Număr de convertiți botezați	296.803

Misionari

Număr de misionari cu timp deplin	85.147
Număr de misionari care deserveșc Biserica	30.404

Temple

Temple dedicate în anul 2014 (Fort Lauderdale, Florida; Gilbert, Arizona; și Phoenix, Arizona)	3
Temple rededicate (Ogden, Utah)	1
Temple în funcțiune la sfârșitul anului	144

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

De aceea, și-au alungat frica

Spre deosebire de frica lumească, cea care creează panică și anxietate, frica de Dumnezeu este o sursă de pace, siguranță și încredere.

Îmi amintesc foarte clar o experiență pe care am avut-o când eram copil. Într-o zi, jucându-mă cu prietenii mei, am spart, accidental, fereastra unui magazin de lângă casa noastră. Când geamul s-a spart și alarma s-a declanșat, o frică paralizantă mi-a umplut inima și mintea. Mi-am dat seama că eram condamnat să-mi petrec restul vieții mele în închisoare. În final, părinții mei m-au convins să ies de sub patul meu unde mă ascunsesem și m-au ajutat să aplanez conflictul cu proprietarul magazinului. Din fericire, nu mi s-a cerut să merg la închisoare pentru greșeala mea.

Frica pe care am simțit-o în acea zi a fost copleșitoare și reală. Fără îndoială, dumneavoastră ați trăit sentimente mult mai mari de groază după ce ați aflat că aveți o problemă de sănătate, ați descoperit că un membru al familiei trece printr-o situație grea sau este în pericol sau ați observat evenimentele îngrijorătoare din lume. În asemenea momente, emoția neplăcută de frică intervine din cauza unui pericol iminent, a nesiguranței sau durerii și din cauza experiențelor neașteptate, care se produc uneori brusc și care pot avea consecințe negative.

În viața noastră zilnică, știrile nenumărate despre acte de violență, foamete, războaie, terorism, valori care sunt în declin, boli și forțe distructive ale naturii pot genera frică și anxietate. Cu siguranță, trăim în perioada prevestită de Domnul: „Și, în acea zi... întreg pământul va fi tulburat și oamenii își vor da inimile” (D&L 45:26).

Scopul meu este de a descrie cum este risipită frica atunci când avem o cunoaștere corectă despre Domnul Isus Hristos și credință în El. Mă rog

cu sinceritate ca Duhul Sfânt să ne binecuvânteze pe fiecare dintre noi în timp ce examinăm, împreună, această temă importantă.

Frica aparținând vieții muritoare

La auzul glasului lui Dumnezeu, după ce au luat din fructul oprit, Adam și Eva s-au ascuns în Grădina Edenului. Dumnezeu l-a chemat pe Adam și a întrebat: „Unde ești? [Și Adam] a răspuns: «Ți-am auzit glasul... și mi-a fost frică»” (Genesa 3:9–10). De reținut că unul dintre primele efecte ale căderii a fost faptul că Adam și Eva au simțit frica. Această emoție puternică este un element important al existenței noastre muritoare.

Un exemplu din Cartea lui Mormon scoate în evidență puterea pe care o are cunoașterea despre Domnul (vezi 2 Petru 1:2–8; Alma 23:5–6) de a îndepărta frica și a asigura pacea chiar când ne confruntăm cu o situație foarte grea.

În țara lui Helam, poporul lui Alma era înfricoșat de armata lamaniților care venea spre ei.

„Dar Alma s-a dus la ei și a stat printre ei și i-a îndemnat să nu fie

înfricoșăți, ci să-și aducă aminte de Domnul Dumnezeu lor și că El îi va elibera.

De aceea, și-au alungat frica” (Mosia 23:27–28).

Observați că Alma n-a alungat frica poporului. Ci Alma i-a sfătuit pe credincioși să-și amintească de Domnul și de eliberarea pe care numai El putea să o reverse asupra lor (vezi 2 Nefi 2:8). Și cunoașterea despre grija atentă și protectoare a Salvatorului le-a permis oamenilor să-și alunge frica.

Corecta cunoaștere despre Domnul și credința în El ne permit să alungăm frica deoarece Isus Hristos este singura sursă de pace trainică. El a declarat: „Învăță de la Mine și ascultă cuvintele Mele; umblă în umilința ce vine din Spiritul Meu și vei avea pace în Mine” (D&L 19:23).

Învățătorul, de asemenea, a declarat: „Acela care face lucrările dreptății va primi răsplata lui, chiar pace în această lume și viața veșnică în lumea care va veni” (D&L 59:23).

Încrederea și siguranța în Hristos și o bizuire fără ezitare pe meritele Sale,

mila Sa și harul Său ne fac să sperăm, prin ispășirea Sa, la înviere și viață eternă (vezi Moroni 7:41). O asemenea credință și speranță invită în viețile noastre pacea plăcută a conștiinței la care toți năzuim. Puterea ispășirii face posibilă pocăința și face ca deznădejdea cauzată de păcat să dispară; de asemenea, ne întărește pentru a vedea bunătatea, a face lucruri bune și a deveni mai buni în moduri pe care nu am fi putut niciodată să le recunoaștem sau să le realizăm cu abilitățile noastre limitate din viața muritoare. Cu adevărat, una dintre binecuvântările uceniciei devotate este „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7).

Pacea pe care ne-o dă Hristos ne permite să percepem viața muritoare prin perspectiva prețioasă a eternității și ne asigură o fermitate spirituală (vezi Coloseni 1:23) care ne ajută să ne menținem concentrați asupra destinației noastre cerești. Astfel, putem fi binecuvântați să alungăm frica, deoarece doctrina Sa ne asigură scopul și îndrumarea în toate aspectele

vieților noastre. Rânduielele și legămintele Sale ne întăresc și ne aduc alinare atât în vremuri bune, cât și în cele rele. Și autoritatea preoției Sale ne oferă siguranța că lucrurile care contează cel mai mult pot dăinui atât în timp, cât și în eternitate.

Dar putem noi alunga frica ce atât de ușor și frecvent ne stăpânește în lumea zilelor noastre? Răspunsul la această întrebare este un da fără echivoc. Pentru a primi această binecuvântare în viețile noastre sunt necesare trei principii de bază: (1) să ne uităm către Hristos, (2) să clădim pe temelia lui Hristos și (3) să înaintăm cu credință în Hristos.

Să ne uităm către Hristos

Astăzi, sfatul pe care Alma l-a dat fiului său Helaman se aplică perfect fiecăruia dintre noi: „Da, vezi să te uiți către Dumnezeu și să trăiești” (Alma 37:47). Trebuie să ne uităm către Salvator și să ne concentrăm atenția cu fermitate asupra Sa, în toate timpurile și în toate locurile.

Amintiți-vă cum apostolii lui Isus erau într-o corabie, aruncată de valuri

în mijlocul mării. Isus a venit la ei, umblând pe mare; dar nerecunoscându-L, ei au țipat de frică.

„Isus le-a zis îndată: «Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!»

«Doamne» I-a răspuns Petru, «dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape».

«Vino!» i-a zis Isus” (Matei 14:27–29).

Petru a început să umble pe ape către Isus.

„Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: «Doamne, scapă-mă!»

Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat, și i-a zis: «Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?» (Matei 14:30–31).

Mi-l imaginez pe Petru răspunzând imediat, cu zel, invitației Salvatorului. Cu ochii fixați asupra lui Isus, el a coborât din corabie și, în mod miraculos, a umblat pe apă. Doar când privirea lui a fost abătută de vânt și valuri el s-a speriat și a început să se afunde.

Noi putem fi binecuvântați să învingem frica și să ne întărim credința când urmăm instrucțiunile Domnului: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoi, nu te teme” (D&L 6:36).

Clădiți pe temeliea lui Hristos

Helaman i-a avertizat pe fiii săi, Nefi și Lehi: „Aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să clădiți voi temeliea voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit, datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă” (Helaman 5:12).

Rânduielele și legămintele sunt stâncile pe care le folosim pentru a clădi viețile noastre pe temeliea lui Hristos și ispășirea Sa. Noi suntem conectați în siguranță la Salvator și cu El, în timp ce primim rânduielele fiind demni și facem legăminte, când ne aducem aminte cu credință și onorăm acele sacre angajamente și facem tot ce este posibil pentru a trăi conform obligațiilor pe care le-am acceptat. Și acea legătură este sursa tăriei și stabilității spirituale în toate perioadele din viața noastră.

Noi putem fi binecuvântați să alungăm frica noastră când ne stabilim în mod ferm dorințele și nevoile pe temeliea sigură a Salvatorului, prin rânduiele și legăminte.

Înaintați cu credință în Hristos

Nefi a declarat: „Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică” (2 Nefi 31:20).

Îndurarea descrisă în acest sfat este rezultatul înțelegerii și perspectivei spirituale, perseverenței, răbdării și harului

lui Dumnezeu. Exercițierea credinței în Isus Hristos și în numele sfânt al lui Isus Hristos, supunerea blândă față de voia și termenele Sale în viețile noastre și recunoașterea cu umilință a influenței Sale în tot ceea ce se întâmplă ne conduc spre lucrurile pașnice ale împărăției lui Dumnezeu care aduc bucurie și viață eternă (vezi D&L 42:61). Chiar dacă întâmpinăm greutăți și ne confruntăm cu incertitudinile viitorului, noi putem să perseverăm cu voioșie și să trăim o „viață pașnică, cu toată evlavia și cu toată cinstea” (1 Timotei 2:2).

Putem fi binecuvântați să alungăm frica atunci când primim forța care vine când învățăm principiile Evangheliei și trăim conform acestora și înaintăm pe cărarea legămintelor.

Frica de Domnul

Diferită de dar asociată cu frica prin care trecem deseori, este acea frică pe care scripturile o descriu drept „frica de Dumnezeu” (Evrei 12:28) sau „frica de Domnul” (Iov 28:28; Proverbele 16:6; Isaia 11:2–3). Spre deosebire de frica lumească, cea care creează panică și anxietate, frica de Dumnezeu este o sursă de pace, siguranță și încredere.

Dar cum poate fi asociat cu frică ceva care edifică sau ajută spiritual?

Frica dreaptă, pe care încerc s-o descriu, cuprinde un sentiment profund de reverență, respect și evlavie față de Domnul Isus Hristos (vezi Psalmii 33:8; 96:4), supunere față de poruncile Sale (vezi Deuteronomul 5:29; 8:6; 10:12; 13:4; Psalmii 112:1) și anticiparea judecății finale și a dreptății care vor fi împlinite de mâna Sa. Astfel, frica de Dumnezeu rezultă dintr-o corectă înțelegere a naturii divine și a misiunii Domnului Isus Hristos, din dorința de a ne supune voința noastră voinței Sale și din cunoașterea faptului că fiecare bărbat și femeie vor răspunde de păcatele

lor la judecata finală (vezi D&L 101:78; Articolele de credință 1:2).

Scripturile ne învață că frica de Dumnezeu este „începutul științei” (Proverbele 1:7), „școala înțelepciunii” (Proverbele 15:33), un „sprijin tare” (Proverbele 14:26) și „un izvor de viață” (Proverbele 14:27).

Vă rog, observați că frica de Dumnezeu este legată, și fără posibilitate de separare, de înțelegerea judecății finale și a răspunderii noastre pentru dorințele, gândurile, cuvintele și faptele noastre (vezi Mosia 4:30). Frica de Dumnezeu nu este o teamă ezitantă față de venirea în prezența Sa pentru a fi judecat. Nu cred că vom fi speriați deloc de El. Ci este gândul că vom fi în prezența Sa văzând lucrurile despre noi așa cum sunt ele cu adevărat și având „o cunoaștere desăvârșită” (2 Nefi 9:14; vezi, de asemenea, Alma 11:43) a tuturor justificărilor, scuzelor noastre și a modului în care ne-am înșelat singuri. În final, vom rămâne fără scuză.

Fiecare persoană care a trăit sau care va trăi pe pământ „va fi [adusă] ca să stea înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu să fie [judecată] de

către El după faptele [ei sau ale lui], fie că ele sunt bune sau fie că ele sunt rele” (Mosia 16:10). Dacă noi am dori ce este drept și lucrările noastre au fost bune, atunci scaunul de judecată va fi plăcut (vezi Iacov 6:13; Enos 1:27; Moroni 10:34). Și, în ultima zi, noi vom fi „[răsplățiți] pentru dreptate” (Alma 41:6).

Pe de altă parte, dacă noi am dori răul și lucrările noastre au fost păcătoase, atunci judecata ne va face să ne simțim groaznic. „Nu vom îndrăzni să privim în sus către Dumnezeul nostru; și vom fi foarte fericiți dacă vom putea porunci stâncilor și munților să se prăbușească asupra noastră să ne ascundă de prezența Lui” (Alma 12:14). Și în ultima zi, vom „avea răsplata [noastră] în rău” (Alma 41:5).

După cum se rezumă în Ecleeziastul: „Teme-te de Domnul și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.

Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecleeziastul 12:13–14).

Dragii mei frați și dragile mele

surori, frica de Dumnezeu risipește frica ce aparține vieții muritoare. Ea chiar înlătură grija chinuitoare cu privire la faptul că noi nu putem fi niciodată destul de buni din punct de vedere spiritual și că niciodată nu vom putea îndeplini cerințele și așteptările Domnului. Într-adevăr, noi nu putem fi destul de buni sau nu putem îndeplini ceea ce este necesar bazându-ne doar pe capacitatea și faptele noastre. Lucrările și dorințele noastre nu sunt suficiente pentru a ne salva. „După ce am făcut tot posibilul” (2 Nefi 25:23), noi suntem făcuți întregi numai prin mila și harul de care avem parte prin sacrificiul ispășitor, etern și infinit al Salvatorului (vezi Alma 34:10, 14). Cu siguranță, „Noi credem că, prin ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei” (Articolele de credință 1:3).

Frica de Dumnezeu înseamnă să-L iubim și să ne încredem în El. Pe măsură ce ne este frică de Dumnezeu mai mult, Îl iubim mai perfect. Și „dragostea perfectă alungă orice teamă” (Moroni 8:16). Eu promit că lumina strălucitoare a fricii de Dumnezeu va goni umbrele negre ale fricii aparținând de viața muritoare” (vezi D&L 50:25) când ne vom uita spre Salvator, vom clădi pe temelia Lui și vom înainta, cu dedicare totală, pe cărarea legămintelor.

Mărturie și promisiune

Îl iubesc și Îl venerez pe Domnul. Puterea și pacea Lui sunt reale. El este Mântuitorul și eu depun mărturie că El trăiește. Și datorită Lui, inimile noastre nu trebuie să fie tulburate sau înpăimântate (vezi Ioan 14:27) și noi vom fi binecuvântați să alungăm frica. Eu depun mărturie astfel, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

De ce căsătoria, de ce familia

O familie bazată pe căsătoria dintre un bărbat și o femeie creează cel mai bun mediu pentru ca planul lui Dumnezeu să prospere.

Deasupra imensei uși de vest a renumitei catedrale Westminster din Londra, Anglia, se află statuile a zece martiri creștini din secolul al XX-lea. Printre ei se numără Dietrich Bonhoeffer, un strălucit teolog german născut în anul 1906.¹ Bonhoeffer a devenit un critic puternic cu privire la dictatura nazistă și la felul în care aceasta i-a tratat pe evrei și pe alții. A fost închis din pricina opoziției sale active și, în cele din urmă, executat într-un lagăr de concentrare. Bonhoeffer a fost un scriitor prolific, iar unele

dintre cele mai cunoscute scrieri ale sale sunt scrisorile care, cu ajutorul gărzilor înțeleghătoare, au fost scoase din închisoare și publicate ulterior cu titlul de *Letters and Papers from Prison* (*Scrisori și scrieri din închisoare*).

Una dintre acele scrisori a fost pentru nepoata lui, înainte de nunta ei. Include aceste gânduri profunde: „Căsătoria este mai mult decât dragostea voastră reciprocă... Prin dragostea voastră, vă vedeți doar pe voi doi în lume, dar, prin căsătorie, voi sunteți o verigă în lanțul generațiilor, pe care Dumnezeu le aduce și le ia pentru slava Sa și pe care le cheamă în împărăția Sa. Prin dragostea voastră, vedeți numai sursa fericirii voastre, dar, prin căsătorie, sunteți puși într-o postură care vă face responsabili față de lume și de omenire. Dragostea este bunul vostru personal, dar căsătoria este mai mult decât un lucru personal – este un statut, o responsabilitate. Așa cum coroana – nu doar dorința de a conduce – face pe cineva să fie rege, la fel și căsătoria – nu doar dragostea voastră reciprocă – este cea care vă unește înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor... Așadar, dragostea vine de la

voi, dar căsătoria vine de sus, de la Dumnezeu”².

În ce fel transcende căsătoria dintre un bărbat și o femeie dragostea lor reciprocă și fericirea personală astfel încât îi pune într-o „postură care [îi] face responsabili față de lume și de omenire”? În ce fel „vine de sus, de la Dumnezeu”? Pentru a înțelege, trebuie să ne întoarcem în timp, la început.

Profeții au revelat că, la început, am existat ca inteligențe și că ni s-a dat formă sau trupuri de spirit, de către Dumnezeu, devenind astfel copiii Săi de spirit – fii și fiice ai unor părinți cerești.³ În această existență premuritoare ca spirite, a venit timpul în care, pentru îndeplinirea planului Său de a „[putea] să [avem] privilegiul de a progresa la fel ca El”⁴, Tatăl nostru Ceresc a pregătit un plan pentru a face posibil progresul nostru. În scripturi, acestuia i s-au dat mai multe nume, inclusiv „planul salvării”⁵, „marele plan al fericirii”⁶ și „planul mântuirii”⁷. Cele două scopuri principale ale planului i-au fost explicate lui Avraam cu aceste cuvinte:

„Și era unul printre ei care era asemănător lui Dumnezeu, [iar] El a spus acelora care erau cu El: Vom merge jos, pentru că este loc acolo, și vom lua din aceste materiale și vom face un pământ pe care [aceste spirite] să poată locui;

Și îi vom pune la probă prin aceasta, pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeu lor, le va porunci lor;

Și aceia care își păstrează prima lor stare vor primi în plus... și aceia care păstrează cea de-a doua lor stare vor avea mai multă slavă asupra capetelor lor, în vecii vecilor”⁸.

Mulțumită Tatălui nostru Ceresc, noi deveniserăm deja ființe spirituale. Acum, ne oferea o cale de a completa sau desăvârși acea ființă. Existența elementului fizic este esențială pentru

a ajunge la starea desăvârșită a vieții și gloriei de care Se bucură Dumnezeu. Pentru că, atunci când am trăit ca spirite, alături de Dumnezeu, în lumea premuritoare, am fost de acord să luăm parte la acest plan – sau, cu alte cuvinte, să „[ne păstrăm] prima [noastră] stare” – am „[primit] în plus” un trup fizic în timp ce am venit să trăim pe pământul pe care l-a creat pentru noi.

Dacă, în timp ce avem această experiență muritoare, alegem să „[facem] toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul [nostru, ni] le va porunci”, înseamnă că ne vom păstra „cea de-a doua... stare”. Aceasta înseamnă că, prin alegerile noastre, Îi vom demonstra lui Dumnezeu (și ne vom demonstra nouă) angajamentul și capacitatea de a trăi în acord cu legea Sa celestială în timp ce ne aflăm în afara prezenței Sale și avem un trup fizic cu toate puterile, poftele și pasiunile sale. Ne putem controla trupul astfel încât să devină instrumentul în loc de stăpânul spiritului? Se poate avea încredere în noi, atât în această viață, cât și în eternitate pentru a ni se încredința puteri divine, inclusiv puterea de a crea viață? Va învinge fiecare dintre noi răul? Cei care o vor face vor „avea mai multă slavă asupra capetelor lor, în vecii vecilor – o parte foarte însemnată a acelei slăvi fiind faptul de a avea un trup fizic înviat, nemuritor și glorificat”⁹. Nu este de mirare că „[am scos] strigăte de veselie” la gândul acestor posibilități și promisiuni extraordinare.¹⁰

Este nevoie de cel puțin patru lucruri pentru succesul acestui plan divin:

Primul este crearea pământului ca loc în care noi să trăim. Indiferent de detaliile procesului de creare, știm că aceasta nu a fost întâmplătoare, ci a fost îndrumată de Dumnezeu Tatăl și implementată de Isus Hristos: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și

nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”¹¹.

Al doilea este starea de viață muritoare. Adam și Eva au acționat în numele tuturor care au ales să facă parte din marele plan al fericirii.¹² Căderea lor a creat condițiile necesare pentru a ne naște și pentru a avea o viață și o experiență muritoare în afara prezenței lui Dumnezeu. Odată cu căderea, am dobândit capacitatea de a discerne între bine și rău și puterea de la Dumnezeu de a alege.¹³ Nu în ultimul rând, căderea a dus la moartea fizică, necesară pentru ca viața, aici, să fie temporară, astfel încât să nu trăim pentru totdeauna în păcatele noastre.¹⁴

Al treilea lucru este mântuirea de la cădere. Vedem rolul morții în planul Tatălui Ceresc, dar acel plan ar fi inefficient fără un mijloc de a învinge, în cele din urmă, moartea fizică, precum și pe cea spirituală. Astfel, un Mântuitor, Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu, Isus Hristos, a suferit și a murit pentru a ispăși pentru încălcarea lui Adam și a Evei, oferind astfel tuturor învierea și nemurirea. Și, deoarece niciunul dintre noi nu este în mod perfect și consecvent supus legii Evangheliei, ispășirea Sa ne mântuiește, de asemenea, de păcatele noastre cu condiția să ne pocăim. Deoarece harul ispășitor al Salvatorului ne oferă iertarea de

păcate și sfințirea sufletului, putem fi născuți spiritual din nou și împăcați cu Dumnezeu. Moartea noastră spirituală – separarea noastră de Dumnezeu – va avea un sfârșit.¹⁵

În cele din urmă, al patrulea lucru îl reprezintă împrejurările nașterii noastre fizice și ale renașterii noastre spirituale în împărăția lui Dumnezeu. Pentru ca lucrarea Sa de a „[ne exalta] cu El”¹⁶ să fie îndeplinită, Dumnezeu a rânduit ca bărbatul și femeia să se căsătorească și să dea naștere la copii, creând astfel, în asociere cu Dumnezeu, trupurile fizice, vitale testului din viața muritoare și esențiale pentru a avea glorie eternă alături de El. De asemenea, El a rânduit ca părinții să întemeieze familii și să-și crească copiii în lumină și adevăr¹⁷, oferindu-le nădejde în Hristos. Tatăl ne poruncește:

„[Învață-i], în mod liber, pe copiii tăi aceste lucruri, spunând:

Că... în măsura în care ați fost născuți în lume prin apă, și sânge, și spirit, pe care le-am făcut și din țărână a ieșit un suflet viu, tot așa, voi trebuie să fiți născuți din nou în împărăția cerului, din apă și din [Spiritul Sfânt], și să fiți purificați prin sânge, chiar sângele Singurului Meu Născut; pentru ca voi să fiți sfințiți de toate păcatele și să vă bucurați de cuvintele vieții veșnice în această lume și de viața veșnică

în lumea care va veni, chiar slava nemuritoare”¹⁸.

Știind de ce am părăsit prezența Tatălui nostru Ceresc și ce trebuie să facem pentru a ne întoarce și a fi exaltați împreună cu El, devine foarte clar că nimic din timpul petrecut pe pământ nu este mai important ca nașterea fizică și renașterea spirituală, cele două cerințe pentru viața veșnică. Aceasta este, folosind cuvintele lui Dietrich Bonhoeffer, „responsabilitatea” căsătoriei, „[postura] care [ne] face responsabili față... de omenire” în care se găsește această instituție divină venită „de sus, de la Dumnezeu”. Este „[veriga] în lanțul generațiilor” atât aici, cât și după această viață – felul în care sunt organizate cerurile.

O familie bazată pe căsătoria dintre un bărbat și o femeie creează cel mai bun mediu pentru ca planul lui Dumnezeu să prospere – mediu în care copiii, veniți din prezența lui Dumnezeu în puritatea și inocența lor, să se nască; și atmosfera necesară învățării și pregătirii de care au nevoie pentru a avea o viață muritoare plină de succes și viață veșnică în lumea care va veni. Este nevoie de măcar un număr minim de familii întemeiate pe astfel de căsătorii pentru ca societățile să supraviețuiască și să prospere. De aceea, majoritatea comunităților și națiunilor a încurajat și protejat căsătoria și familia ca instituții privilegiate. Nu a fost niciodată vorba doar despre dragostea și fericirea adulților.

Argumentul sociologic în favoarea căsătoriei și familiei, având în prim-plan bărbatul și femeia căsătoriți, este convingător.¹⁹ Așadar, „avertizăm că dezintegrarea familiei va aduce asupra persoanelor, comunităților și națiunilor nenorocirile prevestite de profeții din vechime, precum și de cei moderni”²⁰. Dar argumentele noastre cu privire la

rolul căsătoriei și familiei nu se bazează pe sociologie, ci pe faptul că ele sunt creații ale lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care, la început, i-a creat pe Adam și pe Eva după chipul Său, bărbat și femeie, și i-a unit ca soț și soție, pentru a deveni „un singur trup” și pentru a se înmulți și a umple pământul²¹. Fiecare persoană poartă amprenta divină pe chipul său, dar probabil că în uniunea matrimonială a bărbatului și femeii pentru a deveni unul ajungem să înțelegem cel mai bine ce înseamnă să fim creați după chipul lui Dumnezeu – bărbat și femeie. Nici noi și nicio altă persoană muritoare nu putem schimba acest ordin divin al căsătoriei. Acesta nu este o invenție a oamenilor. O astfel de căsătorie este, într-adevăr, „de sus, de la Dumnezeu” și face parte din planul fericirii, la fel cum fac și căderea și ispășirea.

În lumea premuritoare, Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a planului Său, iar opoziția creată de el crește în intensitate. El se luptă pentru a descuraja căsătoria și întemeierea familiilor, iar acolo unde au loc căsătorii și familiile sunt întemeiate, face tot ce poate pentru a le distruge. El atacă tot ce este sacru cu privire la sexualitatea umană, scoțând-o din contextul căsătoriei prin intermediul unui șir aproape nesfârșit de gânduri și fapte imorale. El caută să convingă bărbații și femeile că prioritățile de familie și căsătoria pot fi ignorate ori abandonate sau, măcar, considerate mai puțin importante decât cariera, alte realizări sau căutarea împlinirii de sine și a autonomiei personale. Cu siguranță, dușmanul este mulțumit când părinții neglijează faptul de a-și învăța și instrui copiii să aibă credință în Hristos și să se nască din nou spiritual. Frați și surori, multe lucruri sunt bune, multe sunt importante, dar numai câteva sunt esențiale.

În timp ce susținem adevărurile fundamentale referitoare la căsătorie și familie, trebuie să nu pierdem din vedere sau să desconsiderăm sacrificiile și succesele celor pentru care aceste idealuri nu reprezintă o realitate prezentă. Unii dintre dumneavoastră nu se pot bucura de binecuvântările căsătoriei ca urmare a lipsei de opțiuni demne, a atracției față de persoane de același sex, a dizabilităților fizice sau mintale sau, pur și simplu, din teama de eșec, care, cel puțin pentru moment, eclipsează credința. Sau poate că ați fost căsătoriți, dar acea căsătorie a luat sfârșit și ați rămas singuri pentru a avea grijă de lucruri de care abia pot avea grijă două persoane. Unii dintre dumneavoastră care sunt căsătoriți nu pot avea copii, în ciuda dorințelor coplesitoare și a rugăciunilor stăruitoare.

Chiar și-așa, cu toții avem daruri; cu toții avem talente; cu toții putem contribui la îndeplinirea planului divin în fiecare generație. Multe lucruri care sunt bune, multe lucruri care sunt esențiale – uneori, chiar tot ce este necesar pentru moment – pot fi realizate în circumstanțe mai puțin ideale. Atât de mulți dintre dumneavoastră se străduiesc să facă tot ce pot. Și atunci când dumneavoastră, cei care purtați cele mai grele poveri în viața muritoare, apărați planul lui Dumnezeu de a-și exalta copiii, suntem cu toții gata să vă sprijinim. Depunem mărturie, cu încredere că, prin ispășirea Sa, Isus Hristos a anticipat și, în final, va compensa fiecare pierdere și lipsă pentru cei care se îndreaptă spre El. Nimeni nu este predestinat să primească mai puțin din tot ceea ce are Tatăl pentru copiii Săi.

Recent, o mamă tânără mi-a mărturisit teama ei referitoare la faptul că se simte nepotrivită în această chemare care este cea mai importantă. Am simțit că problemele care o preocupau erau

mici și că nu avea de ce să-și facă griji; se descurca bine. Dar știam că voia doar să-I facă pe plac lui Dumnezeu și să fie demnă de încrederea Sa în ea. I-am oferit cuvinte de alinare și, în inima mea, L-am implorat pe Dumnezeu, Tatăl ei Ceresc, să o sprijine cu dragostea Sa și să-I confirme că are aprobarea Sa în timp ce ea face lucrarea Lui.

Aceasta este rugăciunea mea de azi pentru fiecare dintre noi. Mă rog ca fiecare dintre noi să primească aprobarea Sa. Mă rog ca toate căsătoriile să se înfrumusețeze și familiile să prospere și, indiferent dacă destinul nostru va fi să primim plenitudinea acestor binecuvântări în viața muritoare sau nu, mă rog ca harul Domnului să ne aducă fericire acum și credință în promisiunile sigure. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Kevin Rudd, „Faith in Politics”, *The Monthly*, oct. 2006, themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics--300.
2. Dietrich Bonhoeffer, *Letters and Papers from Prison*, redactate de Eberhard Bethge (1953), p. 42–43.
3. Vezi, de exemplu, Psalmii 82:6; Faptele apostolilor 17:29; Evrei 12:9; Doctrină și legăminte 93:29, 33; Moise 6:51; Avraam 3:22. Profetul Joseph Smith a oferit acest detaliu: „Primele principii ale omului sunt auto-existente cu Dumnezeu. Dumnezeu Însuși, aflându-Se în mijlocul spiritelor [sau inteligențelor] și slavei, deoarece El era mai inteligent, a văzut că era necesar să instituie legi prin care restul puteau să aibă privilegiul de a progresa la fel ca El... El are puterea de a institui legi pentru a instrui inteligențele mai slabe, ca ele să poată fi exaltate cu El” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 221).
4. *Învățăături: Joseph Smith*, p. 221.
5. Alma 24:14.
6. Alma 42:8.
7. Alma 12:25; vezi, de asemenea, versetele 26–33.
8. Avraam 3:24–26.
9. Profetul Joseph Smith a oferit această scurtă declarație: „Planul lui Dumnezeu dinainte de întemeierea lumii a fost că noi trebuie să primim tabernacole [trupuri], că prin credință trebuie să biruim și astfel să fim înviați din morți, în acest fel dobândind

- slavă, onoare, putere și stăpânire”. Profetul a spus, de asemenea: „Am venit pe acest pământ pentru a putea avea un trup și pentru a-l putea prezenta pur înaintea lui Dumnezeu în împărăția celestială. Marele principiu al fericirii constă în faptul de a avea un trup. Diavolul nu are trup și aceasta este pedeapsa lui. El este satisfăcut când poate primi tabernacolul unui om, iar când a fost alungat de Salvator, el L-a rugat să-l lase să intre în turma de porci, arătând prin aceasta că preferă să aibă corpul unui porc decât să nu aibă niciunul. Toate ființele care au trupuri au putere asupra aceluia care nu au” (*Învățăături: Joseph Smith*, p. 221).
10. Iov 38:7.
 11. Ioan 1:3; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 76:23–24.
 12. Vezi 1 Corinteni 15:21–22; 2 Nefi 2:25.
 13. Vezi 2 Nefi 2:15–18; Alma 12:24; Doctrină și legăminte 29:39; Moise 4:3. Joseph Smith a spus: „Toți oamenii au dreptul să-și folosească libertatea de a alege, deoarece Dumnezeu a rânduit astfel. El a făcut ca oamenii să aibă libertate morală și le-a dat puterea de a alege binele sau răul; de a căuta ceea ce este bine mergând pe calea sfințeniei în această viață, lucru care aduce pace în suflet și bucurie prin Duhul Sfânt, aici, și plenitudinea bucuriei și a fericirii la dreapta Sa după această viață; sau să urmeze direcția cea rea, păcătuiind și răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu, aducându-și astfel condamnare asupra sufletelor lor în această lume și pierdere veșnică în lumea care va veni”. Profetul a spus, de asemenea: „Satana nu ne poate atrage cu ademenirile sale decât dacă noi îi permitem și cedăm în inimile noastre. Firea noastră este concepută să ne putem împotrivi diavolului; dacă nu am fi fost creați așa, nu am fi avut libertatea morală” (*Învățăături: Joseph Smith*, p. 221).
 14. Vezi Genesa 3:22–24; Alma 42:2–6; Moise 4:28–31.

15. Chiar și cei care nu se pocăiesc sunt mântuiți de la moartea spirituală prin ispășire, în sensul că sunt aduși din nou în prezența lui Dumnezeu pentru judecata finală (vezi Helaman 14:17; 3 Nefi 27:14–15).
16. *Învățăături: Joseph Smith*, p. 221.
17. Vezi Doctrină și legăminte 93:36–40.
18. Moise 6:58–59.
19. Oamenii pot fi fideli unii altora în relații în afara căsătoriei, iar copiii se pot naște și pot fi crescuți, uneori chiar cu succes, într-un mediu altul decât cel oferit de o familie formată dintr-un bărbat și o femeie căsătoriți. Dar, în medie și în majoritatea cazurilor, dovezile care sprijină avantajele sociale oferite de căsătorie și rezultatele comparative superioare ale copiilor din familii compuse dintr-un bărbat și o femeie căsătoriți sunt numeroase. Pe de altă parte, costurile sociale și economice a ceea ce un comentator numește „fuga globală de familie” afectează dramatic societatea. Nicholas Eberstadt cataloghează declinurile mondiale în ce privește căsătoria, nașterea și tendințele privind căminele fără tată și divorțurile și remarcă: „Impactul dăunător al numărului deloc de neglijat de copii dezavantajați din pricina fugii de familie este deja destul de evident. La fel este și impactul dăunător al divorțurilor și copiilor născuți în afara căsătoriei în contextul accentuării inegalității dintre săraci și bogați – pentru societate, în general, dar mai ales pentru copii. Da, copiii sunt optimiști și așa mai departe. Dar fuga de familie vine, fără îndoială, în detrimentul tinerilor vulnerabili. Aceeași fugă are, de asemenea, implicații necuțitoare pentru bătrânii vulnerabili”. (Vezi „The Global Flight from the Family”, *Wall Street Journal*, 21 febr. 2015, wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179.)
20. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
21. Vezi Genesa 1:26–28; 2:7, 18, 21–24; 3:20; Moise 2:26–28; 3:7–8, 18, 20–24; 4:26.

Vârstnicul Wilford W. Andersen
din Cei Șaptezeci

Muzica Evangheliei

Muzica Evangheliei este sentimentul spiritual de fericire care vine de la Duhul Sfânt. El aduce o schimbare în inimă.

Cu ani în urmă, am ascultat la radio un interviu cu un tânăr doctor care lucra într-un spital din Navajo Nation. El a împărtășit o experiență pe care a avut-o într-o noapte, când un american nativ bătrân, cu părul lung și împletit a intrat în camera de urgențe. Tânărul doctor a luat o fișă medicală, s-a apropiat de bătrân și a spus: „Cum pot să vă ajut?” Bătrânul s-a uitat drept în față și nu a spus nimic. Doctorul, fiind oarecum nerăbdător, a încercat din nou. „Nu pot să vă ajut dacă nu vorbiți cu mine”, a spus el. „Spuneți-mi de ce ați venit la spital.”

Bătrânul s-a uitat atunci la el și a spus: „Dumneavoastră dansați?” În timp ce tânărul doctor se gândea la această întrebare ciudată, i-a trecut prin minte că, probabil, pacientul lui era vrăciul unui trib și, conform obiceiurilor tribale străvechi, încerca să vindece bolnavii cu ajutorul cântecului și dansului, mai degrabă decât prin prescrierea de medicamente.

„Nu”, a spus doctorul, „Nu dansez. Dumneavoastră dansați?” Bătrânul a încuviințat cu capul. Apoi doctorul a întrebat: „Ați putea să mă învățați să dansez?”

Răspunsul bătrânului m-a făcut, timp de mulți ani, să reflectez foarte mult.

„Pot să vă învăț să dansați”, a spus el, „dar trebuie să auziți muzica”.

Uneori, în căminele noastre, predăm cu succes pașii de dans, dar nu avem la fel de mult succes în a-i ajuta pe membrii familiei noastre să audă muzica. Și, după cum bătrânul vrăci știa, este greu să dansezi fără muzică. Să dansezi fără muzică este nepotrivit și nesatisfăcător – chiar jenant. Ați încercat vreodată?

În secțiunea 8 din Doctrină și legămintele, Domnul i-a învățat pe Joseph Smith și Oliver Cowdery: „Da, iată, Eu îți voi spune ție, în inima și în mintea ta, prin Duhul Sfânt, care va veni

asupra ta și care va trăi în inima ta” (versetul 2). Noi învățăm pașii de dans cu mintea noastră, dar auzim muzica prin inima noastră. Pașii de dans ai Evangheliei reprezintă lucrurile pe care le facem; muzica Evangheliei este sentimentul spiritual de fericire care vine de la Duhul Sfânt. El aduce o schimbare în inimă și este sursa tuturor dorințelor neprihănite. Pașii de dans necesită disciplină, dar vom experimenta bucuria dansului numai atunci când vom reuși să auzim muzica.

Unii oameni ne iau în râs pe noi, membrii Bisericii, pentru ceea ce facem. Aceasta este de înțeles. Pentru cei care nu pot auzi muzica, cei care dansează par, deseori, ciudați sau nepotrivți sau, după cum spun scripturile, neobișnuiți (vezi 1 Petru 2:9). V-ați oprit vreodată mașina la un semafor, alături de o mașină în care șoferul dansa și cânta cât putea de tare – dar nu ați putut auzi nimic pentru că ferestrele dumneavoastră erau închise? Nu arăta el puțin neobișnuit? Dacă pașii de dans sunt învățați de către copiii noștri fără să învețe să audă și să simtă muzica frumoasă a Evangheliei, în cele din

urmă se vor simți incomodați de dans și fie vor renunța să danseze, fie, aproape la fel de rău, vor continua să danseze numai datorită constrângerii pe care o simt din partea altora care dansează în jurul lor.

Provocarea pentru noi toți, care căutăm să propovăduim Evanghelia, este de a include în mesajul nostru mai mult decât pașii de dans. Fericirea copiilor noștri depinde de capacitatea lor de a auzi și îndrăgi muzica frumoasă a Evangheliei. Cum facem acest lucru?

În primul rând, trebuie să ne menținem viețile acordate la frecvența spirituală corectă. Cu mult timp în urmă, înainte de era digitală, găseam postul de radio preferat rotind discul selector al radioului până când se alinia perfect cu frecvența postului. Când ne apropiam de numărul respectiv, puteam auzi numai interferențe. Dar când, în sfârșit, reușeam alinierea perfectă, muzica noastră preferată putea fi auzită clar. În viețile noastre, trebuie să ne aliniem frecvenței corecte, astfel încât să auzim muzica Spiritului.

Când primim darul Duhului Sfânt după botez, noi suntem pătruși de muzica divină care însoțește convertirea. Inimile noastre sunt schimbate și „nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat” (Mosia 5:2). Dar Spiritul nu poate fi prezent acolo unde există răutate, mândrie sau invidie. Dacă pierdem din viețile noastre acea influență delicată, armoniile ample ale Evangheliei pot repede deveni stridente și pot, în cele din urmă, să nu mai fie auzite. Alma a pus întrebarea subtilă: „Dacă ați simțit dorința să cântați cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteți să simțiți astfel acum?” (Alma 5:26).

Dragi părinți, dacă viețile noastre nu sunt în armonie cu muzica Evangheliei, trebuie să le acordăm cu aceasta.

După cum ne-a învățat președintele Thomas S. Monson, în luna octombrie a anului trecut, trebuie să cugetăm la cărarea pe care mergem (vezi „Cugetă la cărarea pe care mergi”, *Liahona*, nov. 2014, p.86–88). Știm cum putem face aceasta. Trebuie să mergem pe aceeași cărare pe care am mers când am auzit prima dată cântecul ceresc al muzicii Evangheliei. Exercițăm credință în Hristos, ne pocăim și luăm din împărtășanie; simțim mai puternic influența Duhului Sfânt; și muzica Evangheliei începe să cânte din nou în viețile noastre.

În al doilea rând, atunci când putem auzi muzica noi înșine, trebuie să facem tot ce putem pentru a o interpreta în căminele noastre. Nu este ceva ce poate fi forțat sau impus. „Nici o putere sau nici o influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției” – sau în virtutea faptului de a fi tatăl sau mama, sau cel mai mare, sau cel mai gălăgios – „decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe, ...prin dragoste sinceră; [și] prin blândețe” (D&L 121:41–42).

De ce determină aceste însușiri o putere și o influență din ce în ce mai mari într-un cămin? Pentru că sunt însușirile care invită Spiritul Duhului Sfânt. Ele sunt însușirile care ne pun

inima în armonie cu muzica Evangheliei. Atunci când ele sunt prezente, pașii de dans vor fi executați într-un mod mai natural și mai fericit de către toți dansatorii din familie, fără să fie nevoie de amenințări, intimidare sau constrângere.

Atunci când copiii noștri sunt mici, le putem cânta cântecul de leagăn al dragostei neprefăcute și când ei sunt îndărătnici și refuză să meargă seara la culcare, poate să fie nevoie să cântăm cântecul de leagăn al răbdării îndelungate. Atunci când sunt adolescenți, putem ignora sunetele disonante ale certurilor și amenințărilor și, în loc de aceasta, să interpretăm muzica frumoasă a convingerii – și, poate, să cântăm a doua strofă din cântecul de leagăn al răbdării îndelungate. Părinții pot interpreta în armonie perfectă însușirile complementare de bunătate și blândețe. Putem să-i invităm pe copiii noștri să cânte la unison cu noi în timp ce practicăm bunătatea față de un vecin nevoiaș.

Nu se va întâmpla imediat. Așa cum știe fiecare muzician desăvârșit, este nevoie de practică sârguincioasă pentru a interpreta muzică frumoasă. Dacă primele eforturi de a face muzică par disonante și discordante, amintiți-vă că disonanța nu poate fi corectată prin critică. Disonanța în cămin este ca

Întinericul într-o cameră. Nu este de folos să certăm întinericul. Trebuie să *dispersăm* întinericul aducând lumină.

Așadar, dacă bașii (părinții) din corul familiei dumneavoastră sunt prea răsunători și poruncitori sau dacă grupul de instrumente cu coarde (adolescenții) din orchestra familiei dumneavoastră este prea strident sau puțin prea ascuțit, sau dacă acele piculine (copiii mai mici) impulsive sunt dezacordate și nu pot fi controlate, aveți răbdare. Dacă nu puteți auzi muzica Evangheliei în căminele dumneavoastră, vă rog să vă amintiți aceste două cuvinte: *continuați să exersați*. Cu ajutorul lui Dumnezeu, va veni ziua în care muzica Evangheliei vă va umple căminul de o bucurie indescriptibilă.

Chiar dacă este bine interpretată, muzica nu va rezolva toate problemele noastre. Vor fi încă urcușuri și coborâșuri în viața noastră, perioade de armonie și perioade de conflict. Aceasta este natura vieții muritoare.

Dar atunci când adăugăm muzică pașilor de dans, ritmurile uneori complicate ale căsniciei și familiei tind să se apropie de un echilibru armonios. Chiar încercările noastre vor adăuga tonalități tânguioase bogate și refrene emoționante. Doctrinile preoției vor începe să cadă asupra sufletelor noastre ca roua din cer. Duhul Sfânt va fi tovarășul nostru permanent și sceptorul nostru – referință clară la putere și influență – va fi un sceptor neschimbat al dreptății și adevărului. Și stăpânirea noastră va fi o stăpânire nepieritoare. Și fără mijloace de constrângere va curge spre noi în vecii vecilor (vezi D&L 121:45–46).

Mă rog ca așa să fie în viața și în căminul fiecăruia dintre noi, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

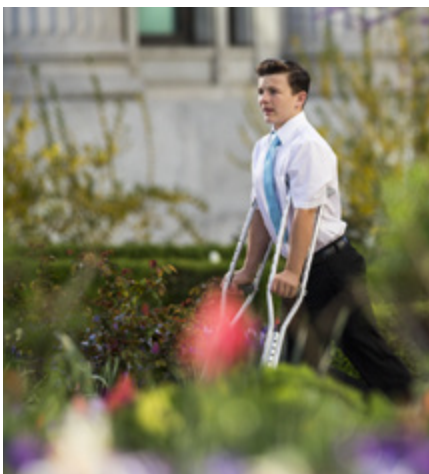

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cei Șaptezeci

Sfinții din zilele din urmă continuă să încerce

În timp ce încercăm, perseverăm și îi ajutăm pe alții să facă același lucru, noi suntem adevărații Sfinți din Zilele din Urmă.

Dragii mei frați și surori, în luna decembrie a anului 2013, lumea a plâns moartea lui Nelson Mandela. După 27 de ani de închisoare pentru rolul său în lupta anti-apartheid, Mandela a fost primul președinte ales în mod democratic în Africa de Sud. Iertarea sa față de cei care l-au întemnițat a fost remarcabilă. Toți oamenii l-au laudat și cinstit.¹ De nenumărate ori, Mandela nu a acceptat laudele primite spunând: „Nu sunt un sfânt – numai dacă dumneavoastră credeți că un sfânt este un păcătos care continuă să încerce”².

Această afirmație – „un sfânt este un păcătos care continuă să încerce” – ar trebui să-i liniștească și să-i încurajeze pe membrii Bisericii. Deși suntem numiți „sfinți din zilele din urmă”, uneori noi nu ne simțim confortabil cu acest nume. Termenul *sfinți* este folosit deseori pentru a face referire la cei care au dobândit o stare de sfințenie înaltă sau chiar perfecțiunea. Și noi știm foarte bine că nu suntem perfecți.

Teologia noastră ne învață totuși că putem fi perfecționați în mod repetat și sporit „bazându-ne în întregime” pe doctrina lui Hristos, exercitându-ne credința în El, pocăindu-ne, luând din împărtășanie pentru a ne reînnoi legămintele și binecuvântările de la botez și primindu-L pe Duhul Sfânt drept însoțitor permanent. Când facem aceste lucruri, devenim mai asemănători lui Hristos și suntem capabili să îndurăm până la sfârșit.³ În termeni mai puțin oficiali, lui Dumnezeu Îi pasă mai mult cine suntem și cine devenim, decât cine am fost.⁴ Pentru El este important ca noi să încercăm în continuare.

Comedia *Cum vă place*, scrisă de dramaturgul englez William Shakespeare, descrie o schimbare

bruscă din viața unui personaj. Un frate mai mare încearcă să-șiucidă fratele mai mic. Chiar dacă știa acest lucru, fratele mai mic își salvează fratele rău de la o moarte sigură. Atunci când fratele mai mare află de această milă nemeritată, el se schimbă total pentru totdeauna și are parte de ceea ce numește „convertire”. Mai târziu, niște femei se apropie de fratele mai mare și-l întreabă: „Ai fost tu cel care, atât de des, a complotat să își omoare [fratele]?”

Fratele mai mare răspunde: „Da, eu am fost, dar nu mai sunt ce-am fost. Nu îmi este rușine să-mi amintesc – Căința-mi apare acum dulce când sunt altul”⁵.

Pentru noi, datorită milei lui Dumnezeu și a ispășirii lui Isus Hristos, această schimbare nu este doar ficțiune. Prin intermediul lui Ezechiel, Domnul a declarat:

„Cel rău nu va cădea lovit de răutatea lui în ziua când se va întoarce de la ea ...

dacă se întoarce de la păcatul lui și face ce este bine și plăcut...

dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viața, și nu săvârșește nicio nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri.

Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut”⁶.

În mila Sa, Dumnezeu promite iertare atunci când ne pocăim și ne întoarcem de la ticăloșie – atât de mult încât păcatele noastre nici nu vor fi menționate. Datorită ispășirii lui Hristos și pocăinței noastre, ne putem uita la faptele noastre din trecut și spune: „Da, eu am fost, dar nu mai sunt ce-am fost”. Oricât de ticăloși am fost, putem spune: „Așa am fost atunci. Dar nu mai sunt ticălosul din trecut”⁷.

Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Unul dintre cele mai mărețe daruri ale lui Dumnezeu pentru noi

este bucuria de încerca din nou, pentru că niciun eșec nu trebuie să fie final”⁸. Chiar dacă am fost în mod deliberat păcătoși și conștienți de acest lucru sau ne-am confruntat în mod repetat cu eșecul și dezamăgirea, în momentul în care ne hotărâm să încercăm din nou, ispășirea lui Hristos ne poate ajuta. Și trebuie să ținem minte că nu Duhul Sfânt ne spune că suntem atât de departe încât ar fi mai bine să renunțăm.

Doriința lui Dumnezeu ca sfinții din zilele din urmă să continue să încerce nu ține doar de învingerea în lupta cu păcatul. Fie că suferim din pricina relațiilor problematice, provocărilor economice, bolilor sau ca urmare a păcatelor altcuiva, ispășirea infinită a Salvatorului poate vindeca chiar – și probabil, în mod special – pe cei inocenți care au suferit. El înțelege perfect ce înseamnă ca, fiind inocent, să suferi pe nedrept din pricina fărădelegii altcuiva. Așa cum a fost profețit, Salvatorul va „[vindeca] pe cei cu inima zdrobită, ... [va da] ... o cunună împărătească în loc de cenușă, [și] o haină de laudă în locul unui duh mâhnit”⁹. Indiferent de circumstanțe, cu ajutorul Său, Dumnezeu vrea ca sfinții din zilele din urmă să continue să încerce.

Așa cum Dumnezeu Se bucură când perseverăm, El este dezamăgit dacă noi nu recunoaștem că alții încearcă de asemenea. Draga noastră prietenă,

Thoba, a împărtășit cum a învățat această lecție de la mama ei, Julia. Julia și Thoba au fost printre primii convertiți de culoare din Africa de Sud. După ce regimul segregăției rasiale a luat sfârșit, membrilor albi și negri ai Bisericii le-a fost permis să participe la adunările Bisericii împreună. Pentru mulți, egalitatea de pe urma interacțiunii între oameni de rase diferite era o provocare nouă. Odată, în timp ce Julia și Thoba erau la biserică, au simțit că erau tratate cu mai puțin respect de către unii membri albi. După ce au plecat, Thoba s-a plâns foarte mult mamei sale. Julia a ascultat cu calm până când Thoba și-a terminat de exprimat frustrarea. Apoi Julia a spus: „Of, Thoba, Biserica este ca un spital mare și cu toții suntem bolnavi într-un fel. Noi venim la biserică pentru a fi ajutați”.

Răspunsul Juliei transmite o învățatură valoroasă. Noi nu trebuie doar să fim toleranți în timp ce alții caută să-și depășească boala spirituală; ci trebuie să fim și buni, răbdători, de ajutor și înțelegători. Așa cum Dumnezeu ne încurajează să continuăm să încercăm, El se așteaptă ca noi să oferim altora oportunitatea de a face același lucru, în ritmul lor. Ispășirea va fi simțită în viețile noastre într-o măsură mai mare. Atunci, noi vom înțelege că, indiferent de diferențele aparente, noi toți avem nevoie de aceeași ispășire infinită.

Cu câțiva ani în urmă, un tânăr minunat pe nume Curtis a fost chemat să slujească în misiune. El era genul de misionar pe care fiecare președinte de misiune se roagă să-l aibă. El se concentra și muncea din greu. La un moment dat, i s-a desemnat un coleg misionar imatur, care părea stângaci în modul său de a interacționa cu oamenii și nu era foarte entuziasmat să-și facă treaba.

Într-o zi, în timp ce mergeau pe biciclete, Curtis s-a uitat în urmă și a văzut că, în mod inexplicabil, colegul lui se dăduse jos de pe bicicletă și mergea. Curtis și-a exprimat, în gând, frustrarea lui Dumnezeu; ce corvoadă era pentru el să aibă un coleg pe care trebuia să-l tragă peste tot pentru a realiza ceva! Câteva momente mai târziu, Curtis a avut sentimentul profund că Dumnezeu îi spunea: „Știi, Curtis, în comparație cu Mine, voi doi nu sunteți deloc diferiți”. Curtis a înțeles că trebuia să aibă răbdare cu colegul său imperfect care, totuși, încerca în felul său.

Invitația mea pentru toți este să ne evaluăm viețile, să ne pocăim și să continuăm să încercăm. Dacă nu încercăm, suntem doar păcătoși din zilele din urmă; dacă nu perseverăm, suntem lași din zilele din urmă; și, dacă nu le

permetem altora să încerce, suntem doar fățarnici din zilele din urmă.¹⁰

Când încercăm, perseverăm și îi ajutăm pe alții să facă la fel, suntem adevărați sfinți din zilele din urmă. Pe măsură ce ne schimbăm, vom înțelege că Dumnezeu ține cu adevărat mai mult la cine suntem și la cine devenim, decât la cine am fost odată.¹¹

Sunt profund recunoscător pentru Salvator, pentru ispășirea Sa infinită și pentru profeții din zilele din urmă care ne încurajează să fim sfinți din zilele din urmă, să continuăm să încercăm.¹² Depun mărturie despre faptul că Salvatorul trăiește, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Nelson Rolihlahla Mandela, *Long Walk to Freedom* (1994); „Biografia lui Nelson Mandela,” nelsonmandela.org/content/page/biography; și elogiul oferit de președintele Barack Obama la data de 10 dec. 2013, lui Nelson Mandela, la whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president. Diversitatea premiilor este indicată de faptul că Mandela a primit Premiul Nobel pentru Pace, Medalia Prezidențială pentru Libertate din partea Statelor Unite și Ordinul Sovietic al lui Lenin.
2. Vezi, de exemplu, discursul lui Nelson Mandela la Universitatea Rice Baker din data de 26 oct. 1999, bakerinstitute.org/

events/1221. Nelson Mandela probabil parafraza binecunoscuta afirmație a lui Robert Louis Stevenson: „Sfinții sunt păcătoșii care continuă să încerce.” De-a lungul anilor mulți au exprimat sentimente similare. De exemplu, lui Confucius i se atribuie zicala: „Cea mai mare glorie a noastră nu constă în a nu cădea niciodată, ci în a ne ridica după fiecare cădere”.

3. Vezi, de exemplu, 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:23–31; 27:13–21; Moroni 6:6; Doctrină și legăminte 20:77, 79; 59:8–9; *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.1.2.
4. Afirmația conform căreia lui Dumnezeu Îi pasă mai mult cine suntem și cine devenim, decât cine am fost odată nu înseamnă că Salvatorul desconsideră consecințele pe care le au păcatele unui individ asupra altora. De fapt, Salvatorului Îi pasă în mod absolut de cei care sunt răniți și au parte de durere și suferință din cauza fărâdelelor altuia. Salvatorul „va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, ... ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor” (Alma 7:12).
5. William Shakespeare, *Cum vă place*, actul 4, scena 3, versurile 134–137.
6. Ezechiel 33:12, 14–16.
7. Utilizarea verbelor la prezent este de remarcat în multe dintre scripturile legate de judecata finală. Vezi, de exemplu, 2 Nefi 9:16; Mormon 9:14; Doctrină și legăminte 58:42–43.
8. Thomas S. Monson, “The Will Within,” *Ensign*, mai 1987, p. 68.
9. Isaia 61:1–3; vezi, de asemenea, Luca 4:16–21.
10. Termenul *Fățarnic*, așa cum este folosit în Noul Testament, poate fi tradus din greacă drept „prefăcut”; „cuvântul grecesc înseamnă «actor», sau «cineva care se preface, reacționează într-un mod dramatic sau exagerează un lucru»” (Matei 6:2, nota de subsol *a* din versiunea în limba engleză a ediției SZU a Bibliei). Dacă nu oferim altora oportunitatea de a se schimba în ritmul lor, noi doar pretindem că suntem sfinți din zilele din urmă.
11. Vezi nota 4 de mai sus.
12. Este uimitor de câte ori apare acest mesaj în cuvântările Primei Președinții și ale Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Președintele Dieter F. Uchtdorf a subliniat acest lucru când a spus: „Dintre toate principiile care au fost propovăduite de profeții de-a lungul secolelor, unul care a fost accentuat în mod repetat este mesajul plin de speranță și încurajare că oamenii se pot pocăi, își pot schimba viața și pot reveni pe calea adevărată a uceniciei” („O puteți face acum!” *Liahona*, nov. 2013, p. 56).

Vârstnicul Michael T. Ringwood
din Cei Șaptezeci

Cu adevărat buni și fără vicleșug

Vestea cea bună a Evangheliei lui Isus Hristos este că dorințele inimilor noastre pot fi schimbate, iar scopurile noastre pot fi elevate și rafinate.

Din nefericire, a fost o perioadă în viața mea când eram motivat de dorința de a dobândi titluri și autoritate. Acest lucru a început în mod inofensiv. În timp ce mă pregăteam să slujesc în misiune cu timp deplin, fratele meu mai mare a fost desemnat să fie conducător de zonă în misiunea sa. Am auzit atât de multe lucruri bune spuse despre el, încât nu mă puteam stăpâni să nu-mi doresc ca acele lucruri să fie spuse despre mine. Am sperat să ajung să dețin o funcție similară și cred că m-am și rugat pentru acest lucru.

Din fericire, în timp ce slujeam în misiune, am învățat o lecție puternică.

În timpul ultimei conferințe, mi-a fost reamintită acea lecție.

În luna octombrie, președintele Dieter F. Uchtdorf a spus: „De-a lungul vieții, am avut ocazia de a interacționa cu unii dintre cei mai competenți și inteligenți oameni, bărbați și femei deopotrivă, care trăiesc în această lume. Când am fost mai tânăr, am fost impresionat de cei care erau educați, realizați, împliniți și laudați de lume. Însă, de-a lungul anilor, am ajuns să înțeleg că sunt cu mult mai impresionat de acele suflete minunate și binecuvântate care sunt *cu adevărat bune și fără vicleșug*”¹.

Eroul meu din Cartea lui Mormon este un exemplu perfect al celui tip de suflet minunat și binecuvântat care a fost cu adevărat bun și fără vicleșug. Șiblon a fost unul dintre fiii lui Alma cel Tânăr. Noi suntem mai familiarizați cu frații săi: Helaman, care avea să fie succesorul tatălui său în calitate de păstrător al cronicilor și de profet al lui Dumnezeu, și Corianton, care a dobândit o oarecare notorietate ca fiind misionarul care a avut nevoie de câteva sfaturi din partea tatălui său. Lui Helaman, Alma i-a scris 77 de versete (vezi Alma 36–37). Lui Corianton, Alma i-a dedicat 91 de versete (vezi Alma 39–42). Lui Șiblon, fiului său mijlociu, Alma i-a scris doar 15 versete (vezi Alma 38). Cu toate acestea, cuvintele sale din acele 15 versete sunt puternice și instructive.

„Și acum, fiul meu, am încredere că voi avea mare bucurie în tine datorită neclintirii tale și a credinței tale în Dumnezeu; căci așa cum tu ai început în tinerețea ta să privești către Domnul Dumnezeuul tău, tot așa eu nădăduiesc că vei continua în ținerea poruncilor Lui; căci binecuvântat este acela care rabdă până la sfârșit.

Eu îți zic ție, fiul meu, că deja am mare bucurie în tine datorită credinței și sânguinței tale, și a răbdării, și a îndurărilor tale îndelungate în poporul zoramiților” (Alma 38:2–3).

Deși i-a vorbit *lui* Șiblon, Alma i-a vorbit și lui Corianton *despre* el. Alma a spus: „Nu ai observat tu neclintirea fratelui tău, credința lui și sânguința lui în ceea ce privește ținerea poruncilor lui Dumnezeu? Iată, nu a dat el un exemplu bun pentru tine?” (Alma 39:1)².

Se pare că Șiblon a fost un fiu care voia să-i facă pe plac tatălui său și a făcut ceea ce era drept pentru că era bine și nu pentru laudă, funcție, putere, onoruri sau autoritate. Helaman trebuie să

Woodbury, Minnesota, S.U.A.

fi știut și să fi respectat acest lucru la fratele său, căci i-a încredințat lui Șiblon custodia asupra cronicilor sacre pe care le primise de la tatăl său. În mod sigur Helaman a avut încredere în Șiblon, deoarece, „[el era] un om drept; și el călca drept în fața lui Dumnezeu; și el avea grijă să facă bine tot timpul, să țină poruncile Domnului, Dumnezeului său” (Alma 63:2). Se pare că acest lucru este într-adevăr caracteristic în ceea ce-l privește pe Șiblon; nu sunt foarte multe lucruri consemnate despre el privind perioada de când a intrat în posesia cronicilor sacre și până când i le-a încredințat lui Helaman, fiul lui Helaman (vezi Alma 63:11).

Șiblon a fost cu adevărat bun și fără vicleșug. El a fost o persoană care și-a sacrificat timpul, talentele și efortul pentru a-i ajuta pe alții și pentru a-i înălța spiritual datorită dragostei sale față de Dumnezeu și de semenii săi (vezi Alma 48:17–19; 49:30). El este descris perfect de cuvintele președintelui Spencer W. Kimball: „Femeile și bărbații deosebiți sunt întotdeauna mai dornici să slujească decât să stăpânească”³.

Într-o lume în care lauda, funcția, puterea, onorurile și autoritatea sunt căutate sub orice formă posibilă, eu cinstesc acele suflete minunate și binecuvântate care sunt cu adevărat bune și fără vicleșug, pe acelea care sunt motivate de dragostea față de Dumnezeu și de aproapele lor, acele femei deosebite și acei bărbați deosebiți care sunt „mai dornici să slujească decât să stăpânească”.

Astăzi, sunt unii care vor să credem că eforturile noastre de a fi remarcate pot avea succes doar prin obținerea de funcții și putere. Totuși, din fericire, sunt mulți care nu sunt influențați de această perspectivă. Ei se remarcă prin eforturile de a fi cu adevărat buni și fără vicleșug. Am găsit astfel de oameni în toate clasele sociale și în numeroase religii. Și îi găsesc în număr mare în rândul ucenicilor lui Hristos care s-au convertit cu adevărat⁴.

Îi cinstesc pe cei care slujesc, dând dovadă de altruism, în fiecare săptămână în episcopiile și ramurile din întreaga lume făcând mult mai mult decât este necesar în îndeplinirea chemărilor. Însă chemările vin și trec. Pentru mine, este și mai impresionant faptul că sunt mulți care, fără a avea chemări oficiale, găsesc modalități prin care slujesc altora și îi înălță spiritual în mod constant. Un frate ajunge mai devreme la biserică pentru a aranja scaunele și rămâne după adunări pentru a face curățenie în capelă. O soră alege cu bună știință un scaun lângă o soră nevăzătoare din episcopia ei nu doar pentru a o saluta, ci și pentru a cânta imnurile suficient de tare încât sora nevăzătoare

să poată auzi cuvintele și să cânte și ea. Dacă vă uitați mai atenți în episcopia sau ramura dumneavoastră, veți găsi astfel de exemple. Întotdeauna sunt membri care par să știe cine are nevoie de ajutor și când să ofere ajutor.

Este posibil ca eu să fi primit prima lecție despre sfinții cu adevărat buni și fără vicleșug atunci când eram tânăr misionar. Am fost mutat să slujesc într-o zonă alături de un vârstnic pe care nu-l cunoșteam. Auzisem alți misionari vorbind despre faptul că el nu primise niciodată vreo însărcinare de conducere și că întâmpina probleme cu limba coreeană în pofida faptului că era de mult timp în țară. Dar, pe măsură ce am ajuns să-l cunosc pe acest vârstnic, mi-am dat seama că era unul dintre cei mai supuși și credincioși misionari pe care îi cunoșcusem vreodată. El studia când trebuia să studieze; muncea când trebuia să muncească. Pleca din apartament când trebuia și se întorcea când trebuia. Studia cu sârguință limba coreeană deși, pentru el, limba era foarte dificilă.

Când mi-am dat seama că acele comentarii pe care le auzisem nu erau adevărate, am înțeles că acest misionar fusese catalogat greșit ca fiind un misionar inefficient. Am vrut să spun întregii misiuni ce descoperisem despre acest vârstnic. Am împărtășit președintelui meu de misiune dorința mea de a corecta această neînțelegere. Răspunsul său a fost: „Tatăl Ceresc știe că acest tânăr este un misionar de succes; la fel și eu”. A mai adăugat: „Acum știi și tu, deci cine altcineva mai contează?”. Acest președinte de misiune înțelept m-a învățat ce era important în slujire, iar acest lucru nu era lauda, funcția, puterea, onoarea sau autoritatea. Aceasta a fost o lecție deosebită pentru un tânăr misionar care era prea concentrat asupra titlurilor.

Ținând minte această lecție, am început să mă gândesc la viața mea

din trecut și să îmi dau seama cât de des am fost influențat de bărbați și femei care, la timpul respectiv, nu dețineau titluri sau funcții mărețe. Unul dintre aceste suflete cu atribute asemănătoare cu cele ale lui Șiblon a fost învățătorul meu de la seminar pe când eram în clasa unsprezecea la liceu. Acest om bun a predat la seminar timp de doar doi sau trei ani, dar mi-a deschis inima într-un mod care m-a ajutat să dobândesc o mărturie. El poate că nu era cel mai popular învățător din școală, dar era mereu pregătit, iar influența pe care a avut-o asupra mea a fost puternică și de durată. Una dintre puținele ocazii când l-am văzut pe acest bărbat în cei 40 de ani care au trecut de când mi-a predat, a fost când a venit să mă vadă la înmormântarea tatălui meu. În mod sigur, acela nu a fost un gest motivat de dorința de a dobândi vreun titlu sau vreo putere.

Îi cinstesc pe acel învățător devotat și pe mulți alții ca el, care sunt cu adevărat buni și fără vicleșug. Îi cinstesc pe învățătorul Școlii de duminica, acel învățător care nu doar că le predă cursanților săi duminica, în timpul orei, ci le predă și are o influență asupra lor și prin faptul că-i invită să ia micul dejun alături de familia lui. Îi cinstesc pe conducătorii tinerilor care participă la activitățile sportive și culturale ale tinerilor băieți și tinerelor fete din cadrul episcopiiilor lor. Îi cinstesc pe bărbatul care scrie mesaje de încurajare vecinilor și pe femeia care nu doar că

trimite prin poștă felicitări de Crăciun, ci le și distribuie personal membrilor familiei și prietenilor care simt nevoia unei vizite. Îi cinstesc pe fratele care și-a format rutina de a-și lua vecinul la o plimbare cu mașina când acesta are parte de zile posomorâte cauzate de boala Alzheimer – oferindu-le lui și soției sale o pauză binemeritată de la rutina zilnică.

Aceste lucruri nu sunt făcute pentru laude și onoruri. Acești bărbați și femei nu sunt motivați de posibilitatea de a primi titluri sau autoritate. Ei sunt ucenici ai lui Hristos, ei fac bine tot timpul și, asemenea lui Șiblon, ei încearcă să-I fie pe plac Tatălui lor din Cer.

Mă întristez când aud despre unii care încetează să mai slujească sau chiar să mai vină la Biserică pentru că sunt eliberați dintr-o chemare sau se simt trecuți cu vederea în legătură cu o anumită funcție sau cu un anumit titlu. Sper că, într-o bună zi, vor învăța lecția pe care eu am învățat-o când eram tânăr misionar – că slujirea care contează cel mai mult este, de obicei, recunoscută doar de Dumnezeu. În căutarea propriilor interese, am uitat noi de interesele lui Dumnezeu?

Unii pot spune: „Dar mai am foarte multe de făcut pentru a deveni ca cei pe care i-ați descris”. Vestea cea bună a Evangheliei lui Isus Hristos este că dorințele inimilor noastre pot fi schimbate, iar scopurile noastre pot fi elevate și rafinate. Când suntem botezați pentru a deveni parte a adevăratei turme a lui

Dumnezeu, începem procesul prin care devenim făpturi noi (vezi 2 Corinteni 5:17; Mosia 27:26). De fiecare dată când ne reînnoim legământul făcut la botez, luând din împărtașanie, suntem cu un pas mai aproape de obiectivul suprem⁵. Pe măsură ce ținem acest legământ, avem acces la tăria de a jeli cu cei care jelesc și de a-i mângâia pe cei care au nevoie să fie mângâiați (vezi Mosia 18:9). Prin acest legământ, avem parte de harul care ne permite să-L slujim pe Dumnezeu și să ținem poruncile Sale, inclusiv să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră și să ne iubim aproapele ca pe noi înșine⁶. Prin acest legământ, Dumnezeu și Hristos ne ajută ca noi să-i putem ajuta pe cei care au nevoie de ajutorul nostru (vezi Mosia 4:16; vezi, de asemenea, versetele 11–15).

Tot ceea ce vreau în viață este să fiu pe placul taților mei – atât cel pământean, cât și Cel Ceresc – și să fiu mai asemănător lui Șiblon⁷.

Îi mulțumesc Tatălui meu Ceresc pentru sufletele asemănătoare celui al lui Șiblon, ale căror exemple îmi oferă – și ne oferă tuturor – speranță. În viețile lor, vedem o mărturie despre un Tată Ceresc iubitor și despre un Salvator grijuliu și plin de compasiune. Îmi adaug mărturia lângă cele ale lor, alături de angajamentul de a mă strădui să fiu mai asemănător lor, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Dieter F. Uchtdorf, „Nu cumva sunt eu, Doamne?” *Liahona*, nov. 2014, p. 58; subliniere adăugată.
2. Helaman nu s-a dus să predice zoramiților, așa dar știm că Alma vorbește despre Șiblon atunci când spune „fratele tău” (vezi Alma 31:7; 39:2).
3. Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women”, *Ensign*, nov. 1979, p. 104.
4. „Domnul ne-a învățat că, atunci când suntem cu adevărat convertiți la Evanghelia Sa, inimile noastre se vor întoarce de la preocupările egoiste către slujire pentru a-i inspira pe

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

alții în progresul lor spre viața eternă. Pentru a obține acea convertire, ne putem ruga și putem lucra, dând dovadă de credință, pentru a deveni o făptură nouă, lucru posibil prin ispășirea lui Isus Hristos. Putem începe prin a ne ruga pentru credința de a ne pocăi de egoism și pentru darul de a ne îngriji de alții mai mult decât de noi înșine. Ne putem ruga pentru puterea de a lăsa la o parte mândria și invidia” (Henry B. Eyring, „Mărturia și convertirea”, *Liahona*, febr. 2015, p. 4–5).

5. „[Dumnezeu] este nemuritor și perfect. Noi suntem muritori și imperfecti. Cu toate acestea, noi căutăm moduri prin care să putem, chiar și în viața muritoare, să ne unim spiritual cu El. Făcând astfel, dobândim într-o măsură oarecare acces atât la harul, cât și la măreția puterii Sale. Acele momente speciale includ... botezul și confirmarea... [și] luarea din simbolurile cinei Domnului” (Jeffrey R. Holland, *To My Friends* [2014], p. 80).
6. „Pentru sfinții din zilele din urmă care, în tot ce fac, se văd copii ai lui Dumnezeu, este firesc să-și ia angajamente și să le țină. Planul salvării abundă în legăminte. Noi promitem să ne supunem poruncilor. În schimb, Dumnezeu ne promite binecuvântări în această viață și în eternitate. El este precis în ceea ce cere și perfect în faptul că-și ține cuvântul. Deoarece El ne iubește și pentru că scopul planului este ca noi să devenim ca El, El ne cere exactitate. Iar promisiunile pe care El ni le face includ întotdeauna puterea de a ne spori capacitatea de a ține legăminte. El face posibil ca noi să cunoaștem regulile Sale. Când încercăm cu toată inima să îndeplinim standardele Sale, El ne oferă posibilitatea de a avea parte de însoțirea Duhului Sfânt. Acest lucru ne sporește atât puterea de a ține angajamente, cât și capacitatea de a discerne ceea ce este bun și adevărat. Iar aceasta este puterea de a învăța, atât prin studiul nostru temporal, cât și prin învățarea lucrurilor de care avem nevoie în eternitate” (Henry B. Eyring, „A Child of God” [Adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young, 21 oct. 1997], p. 4–5; speeches.byu.edu).
Vezi, de asemenea, David A. Bednar, „Pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință”, *Liahona*, mai 2014, p. 87–90.
7. De când mă știu, am vrut să-i fac pe plac tatălui meu. Pe măsură ce am crescut, am dobândit o mărturie, am dobândit și dorința de a-I face pe plac Tatălui Ceresc. Ulterior în viață, am învățat despre Șiblon și, la obiectivele legate de viața mea, le-am adăugat pe acelea de a fi mai asemănător lui.

Domnul mi-e lumina

Abilitatea noastră de a rămâne fermi și fideli și de a-L urma pe Salvator, în ciuda vicisitudinilor vieții, se îmbunătățește semnificativ prin intermediul familiilor drepte și al unității centrate pe Salvator din cadrul episcopioilor și ramurilor noastre.

În timpul acestor sărbători de Paște, reflectăm asupra mântuirii oferite de Salvatorul nostru, Isus Hristos, și ne bucurăm datorită acestora.¹

Neliniștea care se face simțită pe întreg pământul din pricina răutății lumesti creează sentimente de vulnerabilitate. Prin intermediul mijloacelor moderne de comunicare, impactul răutății, inegalității și nedreptății îi face pe mulți să creadă că viața este, în mod natural, nedreaptă. Indiferent cât de mari pot fi aceste încercări, ele nu trebuie să ne distragă atenția de la a ne bucura și a sărbători această mijlocire supremă a lui Hristos în folosul nostru. Salvatorul a „[câștigat într-adevăr] victoria asupra morții”. Cu milă și compasiune, El a luat asupra Sa nedreptățile și încălcările noastre, astfel mântuindu-ne și satisfăcând cerințele dreptății pentru toți cei care se vor pocăi și vor crede în numele Său.²

Mărețul Său sacrificiu ispășitor are o însemnătate supremă care nu poate fi înțeleasă de mintea umană. Această dovadă plină de har oferă pacea care întrece orice înțelegere.³

Atunci, cum facem față realităților dure care ne înconjoară?

Soției mele, Mary, i-au plăcut mereu câmpurile de floarea-soarelui.

Se bucură atunci când, în cele mai neașteptate locuri, apar pe marginea drumului. Ca să ajungem la casa în care locuiau bunicii mei, trebuia să mergem pe un drum nepavat. Când o luam pe acel drum, Mary întreba adesea: „Crezi că o să vedem azi acel câmp minunat de floarea-soarelui?” Am fost surprinși să descoperim că floarea-soarelui crește din abundență în pământ afectat de utilajele agricole și de dezăpezire și de acumularea de resturi materiale, astfel încât nu este

Una dintre caracteristicile florii-soarelui sălbatic este aceea că bobocii acestei flori se întorc după Soare pe tot parcursul zilei.

considerat solul ideal în care să crească aceste flori sălbatic.

Una dintre trăsăturile remarcabile ale florii-soarelui sălbatic, pe lângă faptul de a crește în pământ nepropice, este felul în care floarea proaspăt înmugurită se îndoaie după soare. Astfel, ea primește energia necesară înainte să-și dezvăluie superba culoare galbenă.

Asemenea florii-soarelui tinere, când Îl urmăim pe Salvatorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, noi înflorim și ne înfrumusețăm în pofida multor circumstanțe neplăcute în care ne aflăm. Într-adevăr, El este lumina și viața noastră.

În pilda grâului și neghinei, Salvatorul le-a declarat ucenicilor că cei care rănesc și fac nedreptăți vor fi adunați și *alungați* din împărăția Sa.⁴ Dar, vorbind despre cei credincioși, El a spus: „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”⁵. Ca ucenici ai lui Hristos, trăind într-o lume ostilă care se află, într-adevăr, într-o stare de neliniște, putem înflori și prospera, în mod individual, dacă avem rădăcini puternice în solul dragostei Salvatorului și Îl urmăim învățăturile cu umilință.

Abilitatea noastră de a rămâne fermi și fideli și de a-L urma pe Salvator, în

ciuda vicisitudinilor vieții, se îmbunătățește semnificativ prin intermediul familiilor drepte și al unității centrate pe Salvator din cadrul episcopiiilor și ramurilor noastre.⁶

Ce oră este acasă?

Rolul familiei în planul lui Dumnezeu este de „a ne aduce fericire, a ne ajuta să învățăm principii corecte într-o atmosferă plină de dragoste și a ne pregăti pentru viața eternă”⁷. Frumoasele obiceiuri religioase din cadrul familiei trebuie să fie sădite în inimile copiilor noștri.

Unchiul meu, Vaughn Roberts Kimball, a fost un student bun, un scriitor în devenire și un jucător de fotbal american în cadrul UBY. Pe 8 decembrie 1941, la o zi după atacul de la Pearl Harbor, el s-a înrolat în Forțele Navale ale Statelor Unite. În timp ce se afla într-o misiune de recrutare, în Albany, New York, a scris un scurt articol care a apărut în *Reader's Digest*. Revista l-a plătit cu 200 de dolari și i-a publicat articolul intitulat „Ce oră este acasă?” în numărul din mai 1944 al revistei.

Articolul său din *Reader's Digest*, în care scrie din perspectiva unui marinar, menționează în parte:

„Ce oră este acasă?

Într-o seară, în Albany, New York, l-am întrebat pe un marinar ce oră era. A scos un ceas imens și spus: «Este 7:20». Știam că era mai târziu. «Ți s-a oprit ceasul, nu?», am întrebat.

«Nu», a spus el, «încă sunt pe ora standard din zona de munte. Sunt din sudul statului Utah. Când m-am alăturat Forțelor Navale, tata mi-a dat acest ceas. Mi-a spus că mă va ajuta să-mi amintesc de casă.

Când ceasul meu arată ora 5 a.m., știu că tata merge să mulgă vacile. Și, în fiecare seară, când arată ora 7:30, știu că întreaga familie se află la masă

și ia cina, iar tata Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ce au pe masă și Îi cere să aibă grijă de mine», a încheiat el. «Mi-e destul de ușor să aflu ce oră este acolo unde mă aflu. Ceea ce vreau să știu este ce oră e în Utah»⁸.

La scurt timp după ce a trimis articolul, Vaughn a fost repartizat să servească pe vas, în frontul din Pacific. Pe 11 mai 1945, în timp ce slujea pe portavionul USS *Bunker Hill*, lângă Okinawa, vasul a fost bombardat de două avioane kamikaze.⁹ Aproape 400 de oameni din echipaj au murit, inclusiv unchiul meu Vaughn.

Vârșnicul Spencer W. Kimball și-a exprimat sincerele sentimente de simpatie tatălui lui Vaughn, recunoscând demnitatea lui Vaughn și menționând încredințarea oferită de Domnul că „aceia care mor în Mine, nu vor gusta moartea, pentru că ea va fi dulce pentru ei”¹⁰. Tatăl lui Vaughn a spus cu blândețe că, deși Vaughn a decedat pe mare, Dumnezeu l-a luat la casa lui cerească.¹¹

Douăzeci de ani mai târziu, președintele Spencer W. Kimball a vorbit despre Vaughn în cadrul unei conferințe generale. Printre altele, el a spus: „Am cunoscut această familie foarte bine... Am îngenucheat în rugăciune fierbinte cu [membrii ei]... Instruirea din cadrul

căminului a adus binecuvântări eterne pentru această familie numeroasă”. Președintele Kimball a îndemnat fiecare familie „să îngenucheze... pentru a se ruga de două ori pe zi pentru fiii și fiicele lor”¹².

Frați și surori, dacă ne vom ruga cu credință în familie, dacă vom studia cu credință din scripturi în familie, dacă vom avea seri în familie, dacă vom oferi binecuvântări ale preoției și vom respecta ziua de sabbat, copiii noștri vor ști ce oră este acasă. Ei vor fi pregătiți pentru un cămin etern în ceruri, indiferent de ce li se întâmplă în această lume dificilă. Este absolut important ca toți copiii noștri să știe că acasă sunt iubiți și în siguranță.

Soțul și soția sunt parteneri egali.¹³ Ei au responsabilități diferite, dar complementare. Soția poate avea copii, ceea ce binecuvântează întreaga familie. Soțul poate primi preoția, ceea ce binecuvântează întreaga familie. Dar în consiliul familiei, soțul și soția, ca parteneri egali, iau cele mai importante decizii. Ei decid în ce fel vor fi învățați și disciplinați copiii, cum vor fi cheltuiți banii, unde vor locui și multe alte lucruri de familie. Aceste decizii sunt luate împreună, după ce se caută îndrumarea de la Domnul. Obiectivul este o familie eternă.

Lumina lui Hristos îi învață pe toți copiii lui Dumnezeu despre natura divină a familiei. Una dintre scriitoarele mele preferate, care nu împărtășește credința noastră, a spus următorul lucru: „Atât de multe lucruri din viață sunt irelevante, [dar]... familia este lucrul real, lucrul durabil, lucrul etern; lucrul pe care trebuie să-l protejăm și căruia trebuie să-i fim loiali”¹⁴.

Biserica ne ajută să ne concentrăm asupra Salvatorului, împreună, ca familie unită.

Pe lângă familie, rolul Bisericii este, de asemenea, însemnat. „Biserica oferă structura și mijloacele pentru predarea Evangheliei lui Isus Hristos tuturor copiilor lui Dumnezeu. Ea oferă autoritatea preoției de a administra rânduielile necesare salvării și exaltării tuturor celor care sunt demni și dornici să le accepte.”¹⁵

În lume, există conflicte violente, nedreptate și se pune foarte mult accent pe culturi divergente și pe inegalitate. În Biserică, în afară de acele unități organizate în funcție de limbă, episcopii și ramurile noastre sunt delimitate geografic. Noi nu ne împărțim în funcție de clase sociale sau rang.¹⁶ Ne bucurăm de faptul că oameni de toate rasele și culturile socializează împreună în congregații drepte. Familia pe care

ne-o oferă episcopia este importantă pentru progresul, fericirea și efortul nostru personal de a fi mai asemănători lui Hristos.

Adesea, culturile înstrăinează oamenii și sunt, uneori, o sursă de violență și discriminare.¹⁷ În Cartea lui Mormon, se folosesc termeni dintre cei mai tulburători pentru a descrie tradițiile strămoșilor nedrepti, care au dus la violență, război, fapte rele, ticăloșie și chiar la distrugerea unor popoare și națiuni.¹⁸

Nu există punct de plecare mai bun din scripturi ca 4 Nefi pentru a obține o descriere a culturii Bisericii, atât de esențială fiecăruia dintre noi. O parte din versetul 2 ne relatează: „Oamenii erau cu toții convertiți la Domnul, pe toată fața țării, atât nefiții, cât și lamaniții; și nu erau niciun fel de conflicte și certuri între ei, iar fiecare om se purta cu dreptate față de celălalt”. În versetul 16, citim: „Și cu siguranță nu a putut să fie nici un popor mai fericit printre toate popoarele care au fost făcute de mâna lui Dumnezeu”. Faptul că nu existau conflicte a fost atribuit „dragostei lui Dumnezeu care trăiește în inimile oamenilor”¹⁹. Aceasta este cultura pe care dorim să o avem.

Convingerile și valorile culturale profunde sunt o parte fundamentală a identității noastre. Tradițiile care țin de sacrificiu, recunoștință, credință și dreptate trebuie să fie prețuite și menținute. Familiile trebuie să se bucure de tradițiile care clădesc credința și să le protejeze.²⁰

Una dintre cele mai însemnate trăsături ale fiecărei culturi este limba sa. În San Francisco, Zona California, unde am trăit, existau șapte unități cu vorbitori de limbi străine. Doctrina noastră cu privire la limbi este explicată în secțiunea 90, versetul 11 din Doctrină și legăminte: „Pentru că se va întâmpla, în acea zi, ca fiecare om să audă

plenitudinea Evangheliei în propria lui limbă și în limbajul lui propriu”.

Când copiii lui Dumnezeu se roagă Lui în limba lor maternă, aceea este limba în care își exprimă cele mai profunde gânduri și emoții. Este clar faptul că limba maternă este prețioasă fiecărui popor.

Fratele meu, Joseph, este medic și a practicat timp de mulți ani în zona Golfului San Francisco. Un samoan în vârstă, membru al Bisericii, care era pacient nou, a venit la biroul său. Avea o durere teribil de cruntă. A fost diagnosticat cu piatră la rinichi și a urmat un tratament corespunzător. Acest membru credincios a spus că scopul său inițial a fost doar de a înțelege care era problema pentru a se putea ruga în samoană Tatălui său Ceresc cu privire la problema lui de sănătate.

Este important ca membrii să înțeleagă Evanghelia în limba lor maternă pentru a se putea ruga și acționa în acord cu principiile Evangheliei.²¹

Chiar și atunci când avem parte de diversitate lingvistică și de tradiții culturale frumoase și înălțătoare, trebuie ca inimile noastre să fie legate în unitate și dragoste.²² Domnul a afirmat în mod categoric: „Fiecare om să-și respecte fratele său ca pe sine însuși...

Fiți unul; și dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei”²³. Deși prețuim diversitatea culturală adecvată, țelul nostru este să fim uniți, în orice aspect, în cultura, obiceiurile și tradițiile Evangheliei lui Isus Hristos.

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu a fost niciodată atât de puternică.

Ne dăm seama de faptul că unii membri au întrebări și nelămuriri pe măsură ce caută să-și întărească mărturiile și credința. Trebuie să avem grijă să nu fim critici sau să-i judecăm pe cei care au nelămuriri – mari sau mici. În același timp, cei care au nelămuriri ar trebui să facă tot ce pot pentru a-și întări credința și mărturia. Cele mai bune moduri de a rezolva întrebările sau nelămuririle sunt studierea, meditarea, rugăciunea, punerea în practică a principiilor Evangheliei și consilierea cu conducătorii corespunzători, în spiritul răbdării și al umilinței.

Unele persoane au afirmat că, azi, mult mai mulți membri părăsesc Biserica și că este mai multă îndoială și necredință decât în trecut. Pur și simplu, acest lucru nu este adevărat. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu a fost niciodată atât de puternică. Numărul de membri care-și retrag numele din registrele Bisericii a fost mereu foarte mic și este mult mai mic în ultimii ani decât a fost în trecut.²⁴ Creșterea în aspecte care pot fi măsurate, cum ar fi numărul de membri înzestrați care dețin o recomandare pentru templu valabilă, adulții plătitori de zeciuială integrală și numărul celor care slujesc în misiune, a fost semnificativă. Permiteți-mi să spun din nou, Biserica nu a fost niciodată atât de puternică. Dar „amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare în fața lui Dumnezeu”²⁵. Întindem tuturor o mână de ajutor.

Dacă realitățile crunte pe care le aveți de înfruntat în acest moment par fără speranță și copleșitoare și aproape de nesuportat, amintiți-vă că, prin durerea profundă din Ghetsimani și tortura și durerea de neînțeles de pe Căpățâna, Salvatorul a dus la bun sfârșit ispășirea, care înlătură cele mai teribile poveri pe care le putem avea în această viață. A făcut-o pentru dumneavoastră și a făcut-o pentru mine. A făcut-o pentru că ne iubește și pentru că Se supune Tatălui și Îl iubește. Vom fi salvați de la moarte – chiar și din adâncurile oceanului.

Protecțiile noastre din această viață și din eternitate vor fi obținute printr-o viață personală și de familie trăite în dreptate, prin rânduielile Bisericii și prin faptul de a-L urma pe Salvator. Acestea sunt refugiile noastre din calea furtunii. Cei care

simt că sunt singuri pot continua neclintiți să trăiască în dreptate, știind că ispășirea îi va proteja și binecuvânta dincolo de abilitatea lor de a înțelege pe deplin.

Trebuie să ne amintim de Salvator, să ne ținem legămintele și să-L urmăm pe Fiul lui Dumnezeu așa cum floarea-soarelui urmărește lumina soarelui. Urmând lumina și exemplul Său, vom avea parte de bucurie, fericire și pace. După cum proclamă Psalmul 27 și un imn preferat: „Domnul este lumina și mântuirea mea”²⁶.

În acest sfârșit de săptămână de Paște, în calitate de apostol al Salvatorului, depun mărturie solemnă despre învierea lui Isus Hristos. Știu că trăiește. Îi cunosc glasul. Depun mărturie despre divinitatea Sa și despre realitatea ispășirii, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 9:20–22.
2. Vezi Mosia 15:8–9.
3. Vezi Filipeni 4:7.
4. Vezi Matei 13:41.
5. Matei 13:43.
6. Vezi Doctrină și legăminte 115:5–6.
7. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 1.1.4.
8. Vaughn R. Kimball, „The Right Time at Home”, *Reader's Digest*, mai 1944, p. 43.
9. Vezi scrisoarea din partea căpitanului G. A. Seitz, din cadrul Forțelor Navale ale Statelor Unite, USS *Bunker Hill*, datată 25 mai 1945, către tatăl lui Vaughn Kimball, domnul Crozier Kimball, în Draper, Utah.
10. Vezi scrisoarea din partea lui Spencer W. Kimball, datată 2 iunie 1945, către Crozier Kimball; Doctrină și legăminte 42:46.
11. Vezi Crozier Kimball, în Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995), p. 53.
12. Spencer W. Kimball, „The Family Influence”, *Ensign*, iulie 1973, p. 17. Spencer W. Kimball era, la acea vreme, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
13. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
14. Carla Carlisle, „Pray, Love, Remember”, *Country Life*, 29 sept. 2010, p. 120.
15. *Manualul 2*, 1.1.5.
16. Vezi 4 Nefi 1:26–22.
17. Se vorbește foarte mult despre cultură în lumea de azi. Cuvântul *cultură* a fost chiar numit cuvântul anului 2014 de către Merriam-Webster.com.
18. Vezi Alma 9; Helaman 5.
19. 4 Nefi 1:15.
20. Filozoful german Goethe a scris un lucru cunoscut: „Pentru a avea parte de moștenirea împrumutată de strămoșii tăi, trebuie s-o câștigi!” (Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, transcriere de Bayard Taylor [1912], 1:28).
21. Acesta este unul dintre motivele pentru care Biserica predică Evanghelia în 50 de limbi și traduce Cartea lui Mormon în 110 limbi. Totuși, una dintre provocările la nivel mondial este de a învăța limba țării în care trăiești. Ca părinți, trebuie să ne sacrificăm pentru a ajuta generația care se ridică să învețe limba țării în care trăiește acum. Ajuțați-i să facă din acea limbă limba lor de suflet.
22. Vezi Mosia 18:21.
23. Vezi Doctrină și legăminte 38:25, 27.
24. În ultimii 25 de ani, numărul de membri care au părăsit Biserica a scăzut, iar numărul total de membri ai Bisericii aproape s-a dublat. Procentajul celor care părăsesc Biserica s-a redus considerabil.
25. Doctrină și legăminte 18:10.
26. Psalmii 27:1; vezi, de asemenea, „Domnul mi-e lumina”, *Immuri*, nr. 51.

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cea mai minunată generație de tineri adulți

Acum avem nevoie de cea mai minunată generație de tineri adulți din istoria Bisericii. Avem nevoie de voi în întregime, trup și suflet.

Una dintre plăcerile de care mă bucur în timp ce călătoresc în întreaga lume este ocazia de a-i întâlni și de a-i saluta pe misionarii noștri. Acești vârstnici și aceste surori minunate sunt plini de lumina lui Hristos și sunt mereu inspirat de dragostea lor față de Domnul Isus Hristos și de slujirea lor devotată pentru El. De fiecare dată când dau mâna cu ei și le simt spiritul și credința remarcabile, îmi spun: „Acești fii și aceste fiice minunate ale noastre sunt, într-adevăr, un miracol!”

În timpul adunării preoției din cadrul conferinței generale din anul 2002, le-am lansat episcopilor, părinților și viitorilor misionari provocarea de a „ridica ștacheta” pentru slujirea misionară cu timp deplin.

Am spus atunci că „avem nevoie de cea mai minunată generație de misionari din istoria Bisericii. Avem nevoie de misionari demni, calificați, pregătiți puternic spiritual...”

Avem nevoie de voi în întregime, trup și suflet. Avem nevoie de misionari energici, inteligenți și entuziaști care știu cum să asculte și să răspundă la șoptele Spiritului Sfânt”¹.

În multe privințe, lumea de azi este mai plină de provocări decât era acum 13 ani. Tinerii noștri băieți și tinerele noastre fete au mult mai multe lucruri care să-i distragă de la pregătirile lor pentru misiune, precum și pentru o viață fericită. Tehnologia a avansat și aproape toți au acces la dispozitive mobile al căror conținut captează atenția familiei umane a lui Dumnezeu atât în scopuri bune, cât și în scopuri nespuse de rele.

În seara aceasta, mă adresez misionarilor aflați în misiune, viitorilor misionari, foștilor misionari și tuturor tinerilor adulți bărbați din Biserică. Mă rog ca voi să înțelegeți și să aveți bine în vedere ce am să vă spun, în timp ce parcurgeți acești ani captivanți și sollicitanți din viața voastră.

La începuturile Bisericii, misionarii erau intervievați de o autoritate generală înainte să plece în misiune. În aceste zile, sunteți intervievați de episcopii voștri și președinții voștri de țarăș pentru a sluji ca misionari, iar majoritatea dintre voi nu vor avea niciodată un interviu cu o autoritate generală. Aceasta este pur și simplu o remarcă evidentă într-o Biserică globală în care sunt mai mult de 15 milioane de membri. Știu că vorbesc în numele autorităților generale când spun că ne-am dori să fie posibil să vă cunoaștem pe fiecare în parte și să vă spunem că vă iubim și vă sprijinim.

Din fericire, Domnul a pregătit mijloace prin care să ajungem la voi. De exemplu, un membru al Cvorumului celor Doisprezece îi desemnează fiecărui misionar misiunea în care va

sluji. Deși acest lucru se face fără un interviu tradițional față în față, tehnologia și revelația se unesc pentru a oferi o experiență remarcabil de confidențială și personală. Permiteți-mi să vă spun cum se întâmplă.

Pe un ecran mare apare fotografia voastră, împreună cu informații cheie asigurate de episcopul și președintele vostru de țară. Când apare fotografia voastră, vă privim în ochi și recapitulăm răspunsurile voastre la întrebările de pe recomandarea misionară. Pentru un moment, este ca și cum ați fi prezenți și ne-ați răspunde în mod direct.

În timp ce privim fotografia voastră, avem încredere că ați îndeplinit toate cerințele pentru a „ridica ștacheta”, lucru necesar azi pentru a fi un misionar credincios, de succes. Apoi, prin puterea Spiritului Domnului și sub îndrumarea președintelui Thomas. S. Monson, vă desemnăm uneia dintre cele 406 misiuni din întreaga lume ale Bisericii.

Nu, nu este la fel ca un interviu personal, față în față. Dar este aproape la fel.

Conferințele video sunt un alt mijloc care ne ajută să ajungem la

conducătorii și membrii Bisericii care trăiesc departe de sediul central al Bisericii.

Având în vedere toate acestea, aș vrea să-i rog pe cei care se pregătesc să slujească în misiune, pe cei care s-au întors și pe toți tinerii adulți să petreacă câteva minute împreună cu mine, ca și cum, acum, am avea o conversație video personală. Vă rog să vă uitați la mine pentru câteva minute ca și cum voi și cu mine am fi singurele persoane din camera în care vă aflați în această seară.

Eu îmi voi închipui că vă privesc în ochi și ascult cu atenție răspunsurile voastre la câteva întrebări care cred că îmi vor spune multe despre profunzimea mărturiei voastre și devotamentul vostru față de Dumnezeu. Ca să parafrazez ceea ce le-am spus misionarilor acum 13 ani, acum avem nevoie de cea mai minunată generație de tineri adulți din istoria Bisericii. Avem nevoie de voi în întregime, trup și suflet. Avem nevoie de tineri adulți energici, inteligenți și entuziaști care știu cum să asculte și să răspundă la șoaptele Spiritului Sfânt

în timp ce își depășesc încercările și ispitele zilnice pe care la au ca urmare a faptului că sunt tineri sfinți din zilele din urmă contemporani.

Cu alte cuvinte, este timpul să „ridicăm ștacheta”, nu doar pentru misionari, ci și pentru foști misionari și pentru întreaga voastră generație. În acest scop, vă rog să vă gândiți în inima voastră la răspunsurile pentru aceste întrebări:

1. Studiați scripturile în mod regulat?
2. Îngenuncheați în rugăciune pentru a vorbi cu Tatăl vostru Ceresc în fiecare dimineață și în fiecare seară?
3. Postiți și oferiți o donație de post în fiecare lună – chiar dacă sunteți un student sărac, nevoiaș care nu-și permite să doneze foarte mult?
4. Vă gândiți profund la Salvator și la jertfa Sa ispășitoare pentru voi când vi se cere să vă pregătiți, să binecuvântați, să oferiți sau să luați din împărtășanie?
5. Participați la adunările voastre și vă străduiți să țineți sfântă ziua de sabbat?
6. Sunteți cinstiți acasă, la școală, la biserică și la muncă?
7. Sunteți curați din punct de vedere mintal și spiritual? Evitați să priviți materiale pornografice sau să vă uitați la site-uri web, reviste, filme sau aplicații, inclusiv la poze de pe Tinder și Shapchat care v-ar jena dacă le-ar vedea părinții voștri, conducătorii Bisericii sau chiar Salvatorul?
8. Aveți grijă cum vă petreceți timpul – evitând tehnologia și rețelele de socializare necorespunzătoare, inclusiv jocurile video, care vă pot reduce sensibilitatea spirituală?
9. Există vreun lucru în viața voastră pe care trebuie să-l schimbați și să-l îndreptați începând din această seară?

Vă mulțumesc pentru această scurtă conversație personală. Sper că ați răspuns la fiecare dintre aceste întrebări sincer și cu atenție. Dacă descoperiți că vă lipsește oricare dintre aceste principii simple, atunci vă îndemn să aveți curajul să vă pocăiți și să vă puneți din nou viața în armonie cu standardele Evangheliei pentru o ucenicie dreaptă.

Stimați frați, permiteți-mi să vă ofer sfaturi suplimentare care vă vor ajuta să vă sădiți mărturia despre Evanghelie adânc în inima voastră și în sufletul vostru.

Aș vrea să vă reamintesc vouă, foști misionari, că pregătirea pentru viață și pentru familie trebuie să fie continuă. Fost misionar nu înseamnă mormon ieșit la pensie! În calitate de foști misionari, voi „trebuie să [vă angajați] cu sârguință într-o cauză bună și să [faceți] multe lucruri de bunăvoie, și să [realizați] multă dreptate”².

Vă rog să folosiți aptitudinile pe care vi le-ați însușit în misiune pentru a binecuvânta viețile oamenilor din jurul vostru în fiecare zi. Continuați să vă concentrați atenția asupra faptului de a le sluji altora, nu în mod exclusiv asupra școlii, muncii sau activităților sociale. În schimb, oferiți un echilibru vieții prin experiențe spirituale care vă reamintesc și vă pregătesc să le slujiți zilnic, neîntrerupt, altora.

În timpul misiunii voastre, ați învățat importanța faptului de a-i vizita pe oameni în căminele lor. Sper ca toți tinerii noștri adulți, indiferent dacă au slujit în misiuni cu timp deplin sau nu, să înțeleagă importanța faptului de a vizita oamenii care sunt singuri, bolnavi sau descurajați – nu doar ca pe o însărcinare, ci și din dragoste sinceră față de Tatăl Ceresc și de copiii Săi.

Pe aceia dintre voi care sunt la liceu și se pregătesc pentru misiune îi încurajez să participe la seminar și să-l

absolve. Voi, cei care sunteți tineri adulți, trebuie să vă înscrieți în cadrul unui institut de religie.³ Dacă sunteți înscriși la o instituție de învățământ a Bisericii, includeți în fiecare semestru un curs de educație religioasă. În această perioadă importantă de pregătire pentru misiune sau pentru căsătoria eternă și viața de adult, trebuie să continuați să găsiți mijloace să învățați, să vă dezvoltați și să primiți inspirație și îndrumare prin Duhul Sfânt. Desfășurat în spiritul rugăciunii, studiul atent al Evangheliei din cadrul seminarului, institutului sau claselor de educație religioasă, vă poate ajuta să îndepliniți acel obiectiv.

Indiferent dacă sunteți înscriși într-o instituție de învățământ a Bisericii sau nu, indiferent dacă sunteți la universitate sau nu, să nu credeți că sunteți prea ocupați să studiați Evanghelia. Seminarul, institutul sau clasele de religie vă vor oferi echilibru în viață și vor contribui la educația voastră laică oferindu-vă o altă ocazie să petreceți timp studiind scripturile și învățăturile profeților și apostolilor. Există patru noi cursuri excelente și încurajez pe fiecare tânăr adult să le verifice și să participe la ele.⁴

Și nu uitați că și acele cursuri și activități desfășurate prin programul de institut la nivel local sau prin episcopia sau țărșul vostru de tineri adulți necăsătoriți sunt locuri în care puteți fi

alături de alți tineri și tinere pentru a vă întări și inspira unii pe alții în timp ce învățați și vă dezvoltați spiritual și socializați. Stimați frați, dacă lăsați puțin telefonul la o parte când sunteți la institut și priviți cu adevărat în jur, poate că vă veți găsi viitoarea soție.

Ceea ce mă duce la un alt sfat despre care sunt sigur că știți că va urma: Voi, tinerii adulți, trebuie să ieșiți la întâlniri și să vă căsătoriți! Vă rog să nu mai amânați! Știu că unii dintre voi se tem de întemeierea unei familii. Totuși, dacă vă căsătoriți cu persoana potrivită, la timpul potrivit și la locul potrivit, nu trebuie să vă temeți. De fapt, multe probleme care vă apar în cale vor fi evitate dacă sunteți „[angajați] cu sârguință” în a ieși la întâlniri, a face curte și a căuta să vă căsătoriți. Nu-i trimiteți mesaje! Folosiți propriul glas pentru a vă prezenta fiicelor drepte ale lui Dumnezeu care sunt peste tot în jurul vostru. Când va auzi vocea unui om, va fi surprinsă și poate va spune da.

Dragi frați, vă depun mărturie că Domnul Isus Hristos ne poate ajuta să îndreptăm tot ce trebuie îndreptat în viețile noastre, prin jertfa Sa ispășitoare.

În această seară, în timp ce ne pregătim pentru mâine să sărbătorim duminica de Paște, vă rog să vă opriți și să cugetați cu mine la darul oferit prin ispășirea lui Hristos. Amintiți-vă că Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru, Isus

Hristos, vă cunosc cel mai bine și vă iubesc cel mai mult.

Prin ispășire, Mântuitorul a luat asupra Sa necazurile, durerile și păcatele noastre. Salvatorul lumii a venit pentru a ne înțelege pe fiecare dintre noi în parte trăind experiența speranțelor năruite, a provocărilor și a tragediilor prin suferința Sa din Ghetsimani și de pe cruce.⁵ Moartea Sa a fost actul suprem de dragoste pentru noi și a fost pus într-un mormânt nou în acea noapte hotărâtoare.

În dimineața zilei de duminică, Isus S-a ridicat din morți – promițând viață nouă fiecăruia dintre noi. Apoi, Domnul înviat i-a însărcinat pe ucenicii Săi să predice tuturor să aibă credință în Hristos, să se pocăiască de păcate, să fie botezați, să primească darul Duhului Sfânt și să îndure până la sfârșit. Stimați frați, știm că Dumnezeu Tatăl nostru și Fiul Său Preaiubit i-au apărut profetului Joseph Smith și au restaurat prin el plenitudinea Evangheliei nepieritoare a lui Isus Hristos.

Fiți puternici, stimați frați! Păstrați poruncile lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos promite că toate lucrurile pe care dorim să le facem în dreptate vor fi ale noastre. Conducătorii Bisericii contează pe voi. Avem nevoie de fiecare dintre voi, tineri adulți, să vă pregătiți să vă căsătoriți, să slujiți și să conduceți în viitor, lucruri pentru care mă rog cu umilință în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, „Cea mai mare generație de misionari”, *Liahona*, nov. 2002, p. 47.
2. Doctrină și legăminte 58:27.
3. Vezi Scrisoarea din partea Primei Președinții, 21 aprilie 2011.
4. Vezi „New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion”, [lds.org/topics/education/new-religion-classes](https://www.lds.org/topics/education/new-religion-classes).
5. Vezi Mosia 3:5–13.

Vârstnicul Ulisses Soares
din Președinția celor Șaptezeci

Da, putem să câștigăm și o vom face!

Trebuie să rămânem chiar mai fermi în mărturia noastră despre Evanghelia lui Isus Hristos. Atunci... vom câștiga bătăliile zilnice împotriva răului.

Dragi frați, mă simt plin de umilință deoarece am privilegiul de a mă adresa dumneavoastră astăzi, deținătorilor preoției lui Dumnezeu din întreaga Biserică.

Președintele Thomas S. Monson a spus odată:

„Lumea poate fi uneori un loc înspăimântător în care trebuie să trăim. Valorile morale ale societății par să se deterioreze cu o viteză alarmantă. Nimeni – indiferent dacă este tânăr, bătrân sau între aceste vârste – nu este scutit de expunerea la acele lucruri care au potențialul de a ne trage în jos și de a ne distruge ...

Însă nu trebuie să deznădăjduim... Noi purtăm un război împotriva păcatului... Acesta este un război pe care putem să-l câștigăm și o vom face. Tatăl nostru din Cer ne-a dat uneltele de care avem nevoie pentru a putea reuși”¹.

Noi toți, tineri și bătrâni, ne confruntăm în fiecare zi cu războiul menționat de președintele Monson. Dușmanul și îngerii săi încearcă să ne distragă. Scopul lor este să ne încurajeze să ne îndepărtăm de legămintele pe care le-am făcut cu Domnul, făcându-ne să uităm de moștenirea noastră eternă.

Ei cunosc bine planul Tatălui nostru Ceresc pentru copiii Săi, pentru că au fost prezenți împreună cu noi la marele consiliu din cer, când planul a fost prezentat în întregime. Ei încearcă să profite de slăbiciunile și imperfecțiunile noastre, amăgindu-ne cu „negurile întunericii... care orbesc ochii și împietresc inimile copiilor oamenilor și îi duc pe aceștia pe drumuri largi pentru ca ei să dispară și să fie pierduți”².

În pofida opoziției cu care ne confruntăm, așa cum președintele Monson ne-a învățat, acesta este un război pe care îl putem câștiga și o vom face. Domnul are încredere în capacitatea și hotărârea noastră de a face astfel.

Scripturile conțin nenumărate exemple de persoane care și-au câștigat războaiele, chiar în mijlocul unor situații extrem de nefavorabile. Unul dintre aceste exemple este căpitanul Moroni din Cartea lui Mormon. Acest tânăr deosebit a avut curajul să apere adevărul într-o perioadă în care au fost multe conflicte și războaie care amenințau cu distrugerea întregului popor al nefiților. Cu toate că s-a distins în mod deosebit în ceea ce privește exercitarea responsabilităților sale, Moroni a rămas umil.

Autorități generale și oficanți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Pecker

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Aidiakelis

Jose L. Alonso

Ian S. Ardem

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Wilford W. Andersen

Koichi Aogagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

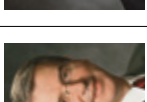
Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Godby

J. Dean Comishi

Timothy J. Dydles

Bradley D. Foster

Randy D. Turk

Christoffer Golden

Genit W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamub

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keanon

Von G. Keetich

Jung Klebingat

Erich W. Kopschke

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry S. Kacher

Larry R. Lawrence

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packler

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Per G. Malm

Hugo E. Martinecz

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Joseph W. Slati

Steven E. Snow

Ven P. Stanfill

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Amilfo Valencuela

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Adifan Ochoa

Kent E. Richards

Gregory A. Schwizer

Terence M. Vinson

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Gerald Causse
primul consilier

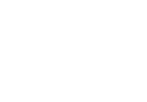
Gay E. Stevenson
episcopul care prezidează

Dean M. Dawes
al doilea consilier

V. Joseph Brough
al doilea consilier

Stephen W. Owen
președinte

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

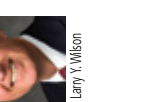
Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

Douglas D. Holmes
primul consilier

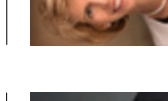
John S. Tanner
primul consilier

Tad R. Callister
președinte

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

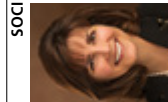
Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

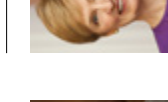
Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

Devin G. Durrant
al doilea consilier

OFICIANȚI GENERALI

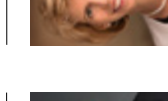
Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

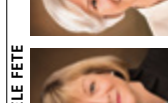
Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

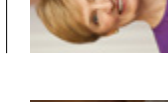
Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

Cheryl A. Espin
prima consiliera

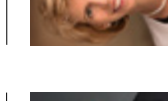
Rosemary M. Wixon
președinta

Rosemary M. Wixon
președinta

Rosemary M. Wixon
președinta

Rosemary M. Wixon
președinta

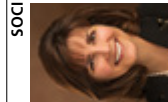
Rosemary M. Wixon
președinta

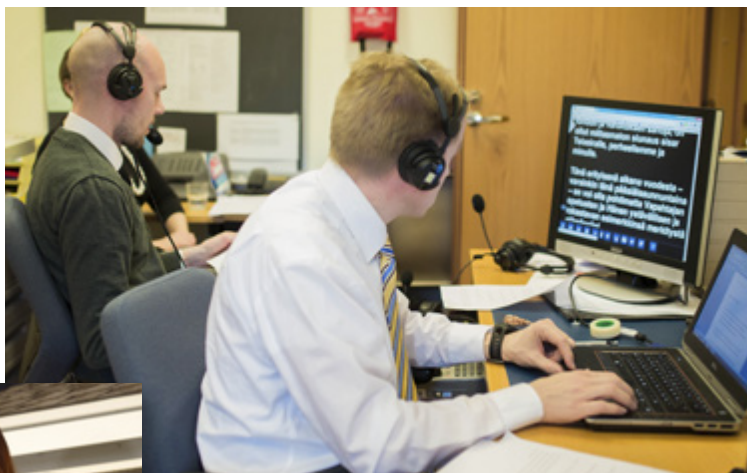
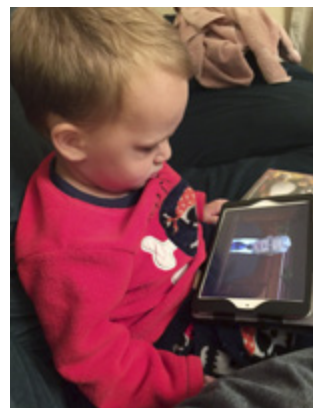
Rosemary M. Wixon
președinta

Rosemary M. Wixon
președinta

Rosemary M. Wixon

În fotografii, în sensul acelor de ceasornic, începând de sus, stânga, sunt membri și misionari ai Bisericii din McMinnville, Oregon, S.U.A.; San Martín de Los Andes, Neuquén, Argentina; Johannesburg, Africa de Sud; Helsinki, Finlanda; Natal, Rio Grande do Norte, Brazilia; Ciudad del Carmen, Campeche, Mexic; Perpignan, Franța; Montreal, Quebec, Canada; Londra, Anglia.

Aceasta și alte însușiri l-au făcut să fie, în acel timp, o unealtă extraordinară în mâinile lui Dumnezeu. Cartea lui Alma explică faptul că, dacă toți oamenii ar fi ca Moroni, „însăși puterile iadului ar fi zdruncinate pentru veșnicie; [și] diavolul nu ar avea putere niciodată asupra inimilor copiilor oamenilor”³. Toate însușirile lui Moroni au fost rezultatul credinței lui neclintite în Dumnezeu și în Domnul Isus Hristos⁴ și hotărârii lui ferme de a urma glasul lui Dumnezeu și al profeților Săi⁵.

Pentru a câștiga războaiele împotriva răului, în sens figurat, noi toți trebuie să devenim căpitani Moroni ai zilelor noastre. Cunosce un tânăr diacon foarte credincios, care a devenit un căpitan Moroni al zilelor noastre. Deoarece el a căutat să urmeze sfatul părinților săi și al conducătorilor Bisericii, credința și hotărârea sa au fost încercate în fiecare zi, chiar dacă este tânăr. Mi-a spus că, într-o zi, s-a găsit, pe neașteptate, într-o situație foarte dificilă și stânjenitoare – prietenii lui accesau imagini pornografice pe telefoanele lor celulare. Chiar în acel moment, acest tânăr băiat a trebuit să decidă ce era cel mai important – popularitatea sa sau neprihănirea sa. În cele câteva secunde care au urmat, el a devenit plin de curaj și le-a spus prietenilor lui că nu era bine ceea ce făceau. Mai mult decât atât, el le-a spus că ar trebui să înceteze ceea ce făceau pentru a nu deveni dependenți de acel lucru. Cei mai mulți dintre colegii lui și-au bătut joc de sfatul său, spunând că acel lucru făcea parte din viață și nu era nimic rău în legătură cu el. Totuși, a fost unul dintre colegi care a ascultat sfatul acelui tânăr băiat și a decis să înceteze ceea ce făcea.

Exemplul acestui diacon a avut o influență pozitivă asupra cel puțin unuia dintre colegii săi. Fără îndoială, el și prietenul lui au înfruntat batjocura

și persecuția din pricina acelei decizii. Pe de altă parte, ei au urmat sfatul pe care Alma l-a dat poporului său când a spus: „Plecați dintre cei păcătoși și fiți separați de ei și nu atingeți lucrurile lor necurate”⁶.

Broșura *Pentru întărirea tineretului* cuprinde următorul sfat, confirmat de Prima Președinție, pentru tinerii Bisericii: „Voi sunteți răspunzători pentru alegerile pe care le faceți. Dumnezeu este preocupat de viața voastră și vă va ajuta să faceți alegeri bune, chiar dacă familia și prietenii voștri își folosesc libertatea de a alege în moduri care nu sunt drepte. Aveți curajul moral de a fi neclintiți în supunerea față de voința lui Dumnezeu, chiar dacă sunteți singurii care fac acest lucru. Când faceți acest lucru, sunteți un exemplu pentru ceilalți”⁷.

Războiul binelui împotriva răului va continua pe parcursul vieților noastre, deoarece scopul dușmanului este ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca el. Satana și îngerii lui vor încerca să ne întunece gândurile și să-și impună controlul ispitindu-ne să păcătuim. Dacă vor putea, ei vor corupe tot ceea ce este bun. Cu toate acestea,

este esențial să înțelegem că vor avea putere asupra noastră numai dacă noi le vom permite.

Scripturile conțin, de asemenea, câteva exemple ale unor persoane care i-au dat acea permisiune dușmanului și, în consecință, au devenit confuși și chiar au fost distruși, precum Nehor, Corihor și Șerem. Trebuie să fim conștienți de acest pericol. Nu ne putem îngădui să fim derutați de mesaje la modă, care sunt acceptate cu ușurință de către lume și care sunt în contradicție cu doctrina și principiile adevărate ale Evangheliei lui Isus Hristos. Multe dintre aceste mesaje ale lumii nu reprezintă nimic altceva decât o încercare din partea societății noastre de a justifica păcatul. Trebuie să ne amintim că, la sfârșit, cu toții vom sta înaintea lui Hristos ca să fim judecați după faptele noastre, fie că ele sunt bune sau rele⁸. Atunci când avem de-a face cu aceste mesaje ale lumii, avem nevoie de mult curaj și o cunoaștere temeinică a planului Tatălui nostru Cereșc, pentru a alege ceea ce este drept.

Noi toți putem primi puterea de a alege ce e drept, dacă Îl căutăm pe Domnul și ne punem toată încrederea

și credința în El. Dar, după cum ne învăță scripturile, trebuie să avem „inima sinceră” și „intenție adevărată”. Atunci Domnul, în milostenia Sa infinită, „[ne] va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt. Și prin puterea Duhului Sfânt [vom] putea [noi] cunoaște adevărul tuturor lucrurilor”⁹.

Această cunoaștere dobândită prin Duhul Sfânt nu este altceva decât mărturia noastră, care ne întărește credința și hotărârea de a urma învățăturile Evangheliei restaurate în aceste zile din urmă, fără a ține seama de mesajele la modă pe care le auzim de la oamenii din lume. Mărturia noastră trebuie să fie scutul nostru, pentru a ne proteja împotriva săgeților de foc ale dușmanului, atunci când acesta încearcă să ne atace¹⁰. Ne va conduce în siguranță prin întunericul și confuzia care există astăzi în lume¹¹.

Am învățat acest principiu atunci când am slujit ca tânăr misionar. Colegul meu și cu mine slujeam într-o ramură foarte mică și îndepărtată a

Bisericii. Am încercat să vorbim cu fiecare persoană din oraș. Ei ne-au primit foarte bine, dar le plăcea să dezbata scripturile și ne-au cerut o dovadă de necontestat privind veridicitatea lucrurilor pe care le predam.

Îmi amintesc că, de fiecare dată când colegul meu și cu mine încercam să le dovedim ceva oamenilor, Spiritul lui Dumnezeu ne părea și ne simțeam complet pierduți și confuzi. Am simțit că ar trebui să ne centrăm mai puternic mărturiile pe adevărurile Evangheliei pe care o predam. Începând din acel moment, îmi amintesc că atunci când ne-am depus mărturia cu toată inima noastră, o putere tăcută, adevărată, venind de la Duhul Sfânt, a umplut camera și nu a mai fost loc pentru confuzie sau discuții din partea celor cărora le vorbeam. Am aflat că nu există forțe ale răului care să fie capabile de a conduce la confuzia, inducerea în eroare sau coruperea unei mărturii sincere a unui ucenic adevărat al lui Isus Hristos.

După cum Salvatorul Însuși ne-a învățat, dușmanul vrea să ne cearnă ca grâul, făcându-ne să ne pierdem capacitatea de a influența lumea în bine¹².

Dragii mei frați, din cauza valului de confuzie și îndoială care se răspândește astăzi în întreaga lume, trebuie să rămânem chiar mai fermi în mărturia noastră despre Evanghelia lui Isus Hristos. Atunci va crește foarte mult capacitatea noastră de a apăra adevărul și dreptatea. Vom câștiga bătăliile zilnice împotriva răului și, în loc să fim doborâți de încercările vieții, îi vom convinge pe alții să trăiască potrivit standardelor Învățătorului.

Vă invit pe toți să găsiți siguranță în învățăturile cuprinse în scripturi. Căpitanul Moroni și-a centrat credința în Dumnezeu și mărturia despre adevăr pe cunoașterea și înțelepciunea găsite în scripturi. În acest mod, el a avut încredere că va primi binecuvântările Domnului și va obține multe victorii, ceea ce, de fapt, s-a întâmplat.

Vă invit pe toți să găsiți siguranță în cuvintele înțelepte ale profeților noștri de astăzi. Președintele Thomas S. Monson a spus: „Noi, cei care am fost rânduiți la preoția lui Dumnezeu, putem schimba lucrurile în mai bine. Când ne păstrăm puritatea personală și ne onorăm preoția, noi devenim exemple de neprihănire pe care alții le pot urma... [și ajutăm] la luminarea unei lumi care devine tot mai întunecată”¹³.

Vă invit pe toți să vă încredeți în însușirile și puterea ispășirii lui Isus Hristos. Prin sacrificiul Său ispășitor, noi putem dobândi curajul de a câștiga toate războaiele vremurilor noastre, chiar în mijlocul greutăților, provocărilor și ispitelor. Să ne încredem în dragostea și puterea Sa de a salva. Hristos Însuși a spus:

Larry M. Gibson

recent eliberat din chemarea de prim consilier
în Președinția generală a Tinerilor Băieți

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”¹⁴.

„Eu sunt Lumina lumii; cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”¹⁵.

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”¹⁶.

Depun mărturie despre aceste adevăruri în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Să ne uităm în urmă și să mergem înainte”, *Liahona*, mai 2008, p. 90.
2. 1 Nefi 12:17.
3. Alma 48:17.
4. Vezi Alma 48:13.
5. Vezi Alma 43:23–24; 48:16.
6. Alma 5:57.
7. *Pentru întărirea tineretului* (broșură, 2011), p. 2.
8. Vezi 3 Nefi 27:14.
9. Moroni 10:4–5.
10. Vezi Efeseni 6:16; Doctrină și legăminte 27:17.
11. Vezi Apocalipsa lui Ioan 12:11.
12. Vezi Luca 22:31–32.
13. Thomas S. Monson, „Îndrumați în siguranță spre casă”, *Liahona*, nov. 2014, p. 68.
14. Ioan 14:6.
15. Ioan 8:12.
16. Ioan 16:33.

Calitatea de tată – destinul nostru etern

Fie ca noi toți să ne bucurăm de plenitudinea binecuvântărilor Tatălui în această viață și de îndeplinirea lucrării Sale și slavei Sale devenind tați pentru eternitate ai familiilor noastre.

Când eram tânăr, tatăl meu m-a învățat o lecție importantă. El a observat că deveneam prea atașat de lucrurile temporale. Când aveam bani, îi cheltuiam imediat – aproape tot timpul în folosul meu.

Într-o după-amiază, el m-a dus să cumpăr niște pantofi noi. La etajul al doilea al magazinului universal, m-a invitat să ne uităm afară, prin geam.

„Ce vezi?”, a întrebat el.

„Clădiri, cerul, persoane”, a fost răspunsul meu.

„Cât de multe?”

„Foarte multe!”

Apoi, el și-a scos această monedă din buzunar. Când mi-a dat-o, m-a întrebat, „Ce este aceasta?”

Am știut imediat: „Un dolar de argint!”

Folosindu-și cunoștințele de chimie, a spus: „Dacă topești acel dolar de argint și îl amesteci cu substanțele potrivite, ai putea obține nitrat de argint. Dacă am acoperi această fereastră cu nitrat de argint, ce ai putea vedea?”

Nu am știut, așa că m-a însoțit la o oglindă în care mă puteam vedea în întregime și m-a întrebat: „Ce vezi acum?”

„Pe mine.”

„Nu”, a spus el, „ceea ce vezi este argintul reflectându-te. Dacă te concentrezi asupra argintului, te vei vedea doar pe tine și, asemenea unui văl, te

„Dacă te concentrezi asupra argintului”, a spus tatăl meu, „te vei vedea doar pe tine și, asemenea unui văl, te va împiedica să vezi clar destinul etern pe care Tatăl Ceresc l-a pregătit doar pentru tine.”

va împiedica să vezi clar destinul etern pe care Tatăl Ceresc l-a pregătit doar pentru tine”.

„Larry”, a continuat el, „nu [căuta] lucrurile acestei lumi, ci [caută] mai întâi... împărăția lui Dumnezeu și să înțemeiezi] dreptatea [Lui] și toate aceste lucruri [ți] se vor adăuga” (Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 6:38).

Mi-a spus să păstrez dolarul și să nu-l pierd niciodată. De fiecare dată când mă uitam la el, trebuia să mă gândesc la destinul etern pe care Tatăl Ceresc îl are pentru mine.

Îmi iubeam tatăl și mi-a plăcut foarte mult felul în care m-a învățat. Doream să fiu ca el. El mi-a sădit în inimă dorința de a fi un tată bun, iar speranța mea cea mai mare este să mă ridic la nivelul exemplului său.

Preaiubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson, ne-a spus, adesea, că hotărârile noastre ne determină destinul având consecințe eterne (vezi „Decisions Determine Destiny” [seară la gura sobei organizată de Sistemul

Educațional al Bisericii, 6 nov. 2005], p. 2, lds.org/broadcasts).

Nu ar trebui, atunci, să ajungem să avem o viziune clară a propriului *destin etern*, în special a celui pe care Tatăl Ceresc dorește ca noi să-l îndeplinim – și anume calitatea eternă de tată? Fie ca propriul *destin etern* să fie catalizatorul *tuturor* hotărârilor noastre. Indiferent de cât de dificile ar putea fi acele hotărâri, Tatăl ne va sprijini.

Am învățat despre puterea unei astfel de viziuni când, împreună cu fiii mei de 12 și 13 ani, am participat la un concurs de genul 50/20. Un concurs de genul 50/20 constă în faptul de a merge pe jos 50 de mile (80 de km) în mai puțin de 20 de ore. Am început la 9:00 p.m. și am mers toată noaptea respectivă și o mare parte a zilei următoare. Cele 19 ore au fost foarte obositoare, însă am reușit.

Când am ajuns acasă, pur și simplu ne-am târât înăuntru, unde o soție și o mamă minunată pregătise o cină delicioasă, de care nici nu ne-am atins.

Fiul meu mai mic s-a prăbușit, total epuizat, pe canapea, în timp ce fiul meu mai mare s-a târât pe scări, în jos, în dormitorul său.

După o oarecare odihnă dureroasă, m-am dus la fiul meu mai mic pentru a mă asigura că era încă în viață.

„Ești bine?”, l-am întrebat.

„Tată, acesta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată și nu vreau să-l mai fac vreodată.”

Nu vroiam să-i spun că nici eu nu intenționez să-l mai fac vreodată. În schimb, i-am spus cât de mândru eram de el pentru că realizase un lucru atât de greu. Știam că avea să-l pregătească pentru alte lucruri grele de care va avea parte în viitor. Cu acest gând în minte, am spus: „Fiule, permite-mi să-ți fac această promisiune. Când vei merge în misiune, nu va trebui niciodată să mergi 50 de mile (80 de km) într-o zi”.

„Bine, tată! Atunci, voi merge.”

Acele cuvinte simple mi-au umplut sufletul cu recunoștință și bucurie.

Apoi, am coborât la fiul meu mai mare. M-am așezat lângă el – apoi, l-am atins. „Fiule, ești bine?”

„Tată, acesta a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea și nu vreau să-l mai fac în vecii vecilor.” Ochii lui s-au închis – apoi, s-au deschis – și a spus: „Decât dacă fiul meu dorește acest lucru.”

Am început să plâng în timp ce i-am spus cât de recunoscător eram pentru el. I-am spus că știam că el urma să fie un tată mult mai bun decât eram eu. Inima mea se bucura, pentru că la vârsta lui fragedă, își dăduse seama deja că una dintre cele mai sacre îndatoriri ale preoției sale este aceea de a fi tată. El nu se temea de acel rol și titlu – tocmai titlul pe care Dumnezeu Însuși dorește ca noi să-l folosim când vorbim cu El. Știam că aveam responsabilitatea de a întreține

flacăra calității de tată care ardea în fiul meu.

Următoarele cuvinte ale Salvatorului au dobândit un înțeles mult mai profund pentru mine ca tată:

„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19).

„[Eu] nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8:28).

Îmi place foarte mult să fiu soț și tată – căsătorit cu o fiică aleasă a unor părinți cerești. Îmi iubesc soția. Aceasta este una dintre cele mai satisfăcătoare părți ale vieții mele. Speranța mea în acea seară era ca cei cinci fii ai mei și sora lor să vadă întotdeauna în mine bucuria care rezultă datorită căsătoriei eterne, calității de tată și familiei.

Dragi tați, sunt sigur că ați auzit proverbul: „Predicați Evanghelia tot timpul, iar când este necesar folosiți cuvinte” (atribuit lui Francis din Assisi). În fiecare zi vă învățați copiii ce înseamnă să fii tată. Dumneavoastră puneți temelia pentru generația următoare. Fiii dumneavoastră vor învăța cum să fie soți și tați observând modul în care vă îndepliniți aceste roluri. De exemplu:

Știu ei cât de mult o iubiți și o prețuiți pe mama lor și cât de mult vă place să fiți tatăl lor?

Ei vor învăța cum să-și trateze viitoarea soție și viitorii copii în timp ce vă privesc tratându-i *pe fiecare dintre ei* așa cum ar face-o Tatăl Ceresc.

Prin exemplul dumneavoastră, ei pot învăța cum să respecte, să cinstească și să protejeze femeile.

În căminul dumneavoastră, pot învăța să prezideze asupra familiei lor cu dragoste și neprihănire. Ei pot învăța să asigure cele necesare vieții și protecției membrilor familiei lor – temporal și spiritual (vezi „Familia:

o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129).

Dragi frați, cu toată feroarea sufletului meu, vă rog să vă gândiți la această întrebare: Vă văd fiii dumneavoastră străduindu-vă să faceți ceea ce Tatăl Ceresc dorește ca *ei* să facă?

Mă rog ca răspunsul să fie da. Dacă răspunsul este nu, nu este prea târziu să vă schimbați, însă trebuie să începeți astăzi. Depun mărturie că Tatăl Ceresc vă va ajuta.

Acum, voi tineri băieți, pe care îi iubesc, voi știți că vă pregătiți să primiți Preoția lui Melhisedec, rânduieli sacre în templu, să vă îndepliniți *datoria* și *obligatia* de a sluji în misiune cu timp deplin, iar apoi, fără să așteptați prea mult, să vă căsătoriți în templu cu o fiică a lui Dumnezeu și să întemeiați o familie. Apoi, va trebui să vă conduceți familia în lucrurile spirituale așa cum veți fi îndrumați de Duhul Sfânt (vezi D&L 20:44; 46:2; 107:12).

Le-am adresat multor tineri băieți din întreaga lume, întrebarea: „De ce ești aici?”

Deocamdată, niciunul n-a răspuns în felul următor: „Să învăț să fiu tată, pentru a putea fi pregătit și demn să primesc tot ce are Tatăl Ceresc”.

Să examinăm îndatoririle *voastre* în cadrul Preoției aaronice așa cum sunt descrise în secțiunea 20 din Doctrină

și legăminte. Fiți atenți la ceea ce *voi* simțiți pe măsură ce voi adapta aceste îndatoriri la slujirea voastră în cadrul propriei familii.

„[Invitați] pe toți [cei din familia voastră] să vină la Hristos” (versetul 59).

„Vegheați, întotdeauna, asupra [lor] și [fiți] cu ei și [întăriți-i]” (versetul 53).

„[Predicați-le, propovăduiți-le, explicați-le, îndemnați-i și botezați-i] pe membrii familiei voastre (versetul 46).

„[Îndemnați-i] să se roage cu glas tare și în secret și [să participe] la toate îndatoririle familiei” (versetul 47).

„[Vedeți] să nu fie nicio nedreptate în [familia voastră], nici supărări reciproce, nici minciuni, nici calomnii și nici bârfă” (versetul 54).

„[Vedeți] ca [membrii familiei voastre] să se întâlnească adeseori” (versetul 55).

Ajutați-vă tatăl în îndatoririle lui de patriarh. Susțineți-vă mama cu tăria preoției atunci când tatăl este absent (vezi versetele 52, 56).

Când vi se cere, „[rânduiți] alți preoți, învățători și diaconi” în familia voastră (versetul 48).

Nu sună acestea ca *munca și rolul unui tată?*

Îndeplinirea îndatoririlor din cadrul Preoției aaronice vă pregătește pe voi, tineri băieți, pentru *calitatea de tată*. Resursa *Datoria față de Dumnezeu* vă

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

poate ajuta să vă învățați îndatoririle și să faceți planuri concrete pentru a vi le îndeplini. Vă poate fi îndrumar și sprijin când căutați să știți voia Tatălui Ceresc și vă stabiliți obiective pentru a o îndeplini.

Tatăl din Cer v-a adus aici în acest timp pentru o lucrare specială și cu un scop etern. El dorește ca voi să vedeți clar și să înțelegeți care este scopul acesta. El este Tatăl vostru și vă puteți îndrepta întodeauna către El pentru îndrumare.

Eu știu că Tatăl Ceresc este interesat de fiecare dintre noi în parte și are pentru noi un plan personal pentru a ne îndeplini destinul etern. El L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut, Isus Hristos, pentru a ne ajuta să ne biruim imperfecțiunile prin intermediul ispășirii. El ni L-a trimis pe Duhul Sfânt să ne fie martor, însoțitor și îndrumător *către destinația noastră eternă*, dacă ne vom bizui pe El. Fie ca noi toți să ne bucurăm de plenitudinea binecuvântărilor Tatălui în această viață și de îndeplinirea *lucrării Sale și slavei Sale* devenind tați pentru eternitate ai familiilor noastre (vezi Moise 1:39). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Despre a fi sinceri

Mă rog ca noi să ne împotrivim ispitei de a atrage atenția asupra noastră și, în schimb, să ne străduim să primim o cinste mai mare: să devenim ucenici umili și sinceri ai lui Isus Hristos.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea, Ecaterina cea Mare a Rusiei a anunțat că avea să viziteze împreună cu mai mulți ambasadori străini partea de sud a imperiului său. Guvernatorul zonei, Grigori Potemkin, voia cu disperare să-i impresioneze pe acești vizitatori. Așa că a depus mult efort pentru a pune în evidență realizările țării.

O parte a călătoriei ei, Ecaterina a navigat pe râul Nipru, arătându-le cu mândrie ambasadorilor cătunele înfloritoare de lângă mal, pline de locuitori harnici și fericiți. Era o singură problemă: totul era o înscenare. Se spune

că Potemkin a confecționat din bucăți de carton fațade de case și magazine. El a pus până și figurine care întru-chipau țărani care munceau pentru a da impresia unei economii prospere. Odată ce grupul care călătorea cu Ecaterina dispărea pe râu, oamenii lui Potemkin strângeau satul fals și se grăbeau în aval pentru a pregăti următorul loc pe unde avea să treacă Ecaterina.

Cu toate că istoricii moderni au pus la îndoială veridicitatea acestei povestiri, expresia „sat al lui Potemkin” a intrat în vocabularul lumii. Astăzi se referă la orice încercare de a-i face pe alții să creadă că suntem mai buni decât în realitate.

Sunt inimile noastre în locul potrivit?

Dorișta de a arăta cât mai bine face parte din natura umană. Este motivul pentru care mulți dintre noi muncesc din greu pentru a îmbunătăți aspectul exterior al propriilor cămine și motivul pentru care tinerii noștri frați din Preoția aaronică se asigură că fiecare fir de păr este la locul lui în cazul în care vor întâlni acea persoană specială. Nu este nimic rău în a ne lustrui pantofii, a miroși cât mai frumos sau chiar în a ascunde vasele murdare înainte să sosească învățătorii de acasă. Totuși,

când este dusă la extrem, această dorință de a impresiona se poate transforma dintr-un lucru folositor într-o înșelăciune.

Profeții Domnului i-au avertizat mereu pe cei care „[Î] cinstesc pe Domnul] cu gura și cu buzele, dar inima [lor] este departe de [El]”¹.

Salvatorul a fost înțelegător și a avut compasiune față de cei păcătoși ale căror inimi erau umile și sincere. Dar El S-a ridicat cu mânie dreaptă împotriva ipocrițiilor precum cărturarii, fariseii și saducheii – cei care încercau să pară neprihăniți pentru a obține lauda, puterea și averea lumii, în același timp asuprind oamenii pe care ar fi trebuit să-i binecuvânteze. Salvatorul i-a comparat cu „mormintele văruite, care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie”².

În zilele noastre, Domnul folosește cuvinte aspre similare împotriva deținătorilor preoției care încearcă „[să-și ascundă] păcatele... sau [să-și satisfacă] mândria ori ambiția inutilă”. Când fac acest lucru, El a spus că „cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității acelui om”³.

De ce se întâmplă aceasta? De ce încercăm uneori să părem activi, prosperi și dedicați în exterior când, în interior – așa cum a spus autorul Apocalipsei despre efeseni – ne-am părăsit „dragostea dintâi”⁴?

În unele cazuri, poate că, pur și simplu, atenția noastră nu mai este concentrată asupra esenței Evangheliei, confundând „forma de evlavie” cu „puterea ei”.⁵ Acest lucru este periculos în special când expresiile noastre exterioare de ucenicie au scopul de a-i impresiona pe alții pentru a obține beneficii sau influență personală. Acela este momentul în care riscăm să intrăm

pe teritoriul fariseilor și timpul potrivit în care să ne analizăm inimile pentru a face imediat schimbările necesare.

Programele lui Potemkin

Această ispită de a părea mai buni decât suntem cu adevărat se găsește atât în viețile noastre personale, cât și în cadrul însărcinărilor noastre din Biserică.

De exemplu, știu un țăruș în care conducătorii și-au stabilit câteva țeluri foarte ambițioase pentru anul acesta. Deși țelurile păreau să merite osteneala, ele se concentrau fie asupra unor declarații mărețe și impresionante, fie asupra numerelor și procentelor.

După ce s-a discutat despre aceste țeluri și s-a ajuns la un acord, președintele de țăruș a început să fie neliniștit din cauza unui lucru. El s-a gândit la membrii țărușului său – precum tânăra mamă care are copii mici și a rămas recent văduvă. El s-a gândit la membrii care întâmpinau greutăți din cauza îndoielilor sau singurătății ori a problemelor de sănătate grave și a lipsei unei asigurări medicale. S-a gândit la membrii care se luptau cu căsniciile distruse, dependențe, șomaj și boli mintale. Și, cu cât se gândea mai mult la ei, cu atât se întreba umil: Vor aduce noile noastre țeluri vreo schimbare în viețile acestor membri?

El a început să se întrebe dacă țelurile lor la nivel de țăruș ar fi fost diferite

dacă ei s-ar fi întrebat mai întâi: „Care este slujirea noastră?”.

Așa că, președintele de țăruș și-a întrunit din nou consiliile și, împreună, și-au redirecționat obiectivele. Ei au hotărât că nu aveau să permită ca „cei flămânzi... cei în nevoie... cei goi... cei bolnavi și cei în suferință să treacă pe lângă [ei] și [ei] să nu-i [vadă]”⁶.

Și-au stabilit țeluri noi, acceptând faptul că succesul *acestor* noi țeluri nu putea fi măsurat totdeauna, cel puțin nu de oameni – căci cum ar putea cineva să măsoare mărturia personală, dragostea față de Dumnezeu sau compasiunea față de alții?

Au mai știut și că „multe dintre lucrurile pe care le poți număra nu contează. Multe dintre lucrurile pe care nu le poți număra contează cu adevărat”⁷.

Mă întreb dacă țelurile noastre personale și cele legate de organizare sunt, uneori, un exemplu modern al satului lui Potemkin. Sunt ele impresionante de la distanță, dar nu reușesc să îndeplinească adevăratele nevoi ale preaiubiților noștri semeni?

Dragii mei prieteni și frați în preoție, dacă Isus Hristos ar sta cu noi și ne-ar cere socoteală cu privire la administrația noastră, nu cred că ar pune prea mult accent pe programe și statistici. Ceea ce Salvatorul ar dori să știe este situația inimii noastre. El ar dori să știe

Natal, Rio Grande do Norte, Brazilia

cum ne arătăm dragostea față de cei de care răspundem și cum le slujim acestora, cum ne arătăm dragostea față de soția și familia noastră și cum le ușurăm povara zilnică. Salvatorul ar dori să știe și cum dumneavoastră și cu mine ne apropiem de El și de Tatăl nostru Ceresc.

De ce suntem aici?

Poate fi util să ne analizăm propria inimă. De exemplu, ne putem întreba de ce slujim în Biserica lui Isus Hristos?

Ne putem întreba chiar și de ce suntem la această adunare astăzi?

Presupun că, dacă ar fi să răspund la acea întrebare într-un mod superficial, aș spune că sunt aici pentru că președintele Monson m-a însărcinat să vorbesc.

Deci, nu prea am avut de ales.

În plus, soția mea, pe care o iubesc foarte mult, se așteaptă ca eu să fiu prezent. Și cum aș putea s-o refuz?

Dar știm cu toții că există motive mai bune pentru a participa la adunările noastre și a trăi ca ucenici devotați ai lui Isus Hristos.

Sunt aici pentru că îmi doresc din toată inima să-L urmez pe Învățătorul meu, Isus Hristos. Sunt nerăbdător să fac tot ceea ce El îmi cere în această

cauză măreață. Îmi doresc să fiu edificat de Spiritul Sfânt și să aud glasul lui Dumnezeu în timp ce El vorbește prin slujitorii Săi rânduiți. Sunt aici să devin un om mai bun, să fiu înălțat de exemplele pline de inspirație ale fraților și surorilor mele în Hristos și să învăț cum să slujesc mai eficient celor nevoiași.

Pe scurt, sunt aici pentru că Îl iubesc pe Tatăl meu Ceresc și pe Fiul Său, Isus Hristos.

Sunt sigur că și dumneavoastră aveți același motiv. De aceea suntem dornici să facem sacrificii, nu doar declarații, pentru a-L urma pe Salvator. De aceea deținem cu cinste preoția Sa sfântă.

De la scânteie la foc

Fie că mărturia dumneavoastră prosperă și este sănătoasă, fie că activitatea dumneavoastră în Biserică se aseamănă mai mult cu un sat al lui Potemkin, vestea bună este că puteți clădi pe țaria pe care o aveți. Aici, în Biserica lui Isus Hristos, vă puteți maturiza din punct de vedere spiritual și vă puteți apropia de Salvator *punând în practică* principiile Evangheliei *zi de zi*.

Cu răbdare și perseverență, până și cea mai mică faptă de ucenicie sau cel mai mic semn de credință poate deveni un foc puternic al unei vieți devotate.

De fapt, așa se aprind majoritatea focurilor – cu o mică scânteie.

Deci, dacă vă simțiți neînsemnați și slabi, vă rog să veniți pur și simplu la Hristos, care face ca lucrurile slabe să devină puternice.⁸ Cel mai slab dintre noi, prin harul lui Dumnezeu, poate deveni puternic din punct de vedere spiritual pentru că Dumnezeu „nu este părtinitor”⁹. El este „[Dumnezeul nostru] credincios și Își ține legământul și îndurarea... față de cei [care]-L iubesc și păzesc poruncile Lui”¹⁰.

Am convingerea că, dacă Dumnezeu poate ajuta un refugiat german sărac dintr-o familie modestă într-o țară devastată de război, aflată la o distanță foarte mare de sediul central al Bisericii, atunci El vă poate ajuta și pe dumneavoastră.

Preaiubiții mei frați în Hristos, Dumnezeuul Creării, care a suflat viață în univers, are, cu siguranță, puterea de a sufla viață în dumneavoastră. Cu siguranță, El vă poate transforma în ființa sinceră și spirituală plină de lumină și adevăr, care doriți să deveniți.

Promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure și fără echivoc. Noi putem fi iertați de păcatele noastre și curățați de toate nelegiuirile.¹¹ Și, dacă vom continua să acceptăm și să

trăim conform adevăratelor principii în situațiile noastre personale și în familiile noastre, vom ajunge, în final, în punctul în care „nu [ne] va mai fi foame, nu [ne] va mai fi sete... Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul [nostru], [și ne] va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii [noștri]”¹².

Biserica este un loc în care ne vindecăm, nu în care ne ascundem

Dar acest lucru nu se poate întâmpla dacă ne ascundem în spatele aparențelor personale, religioase sau organizaționale. O astfel de ucenicie artificială nu doar că ne împiedică să ne vedem așa cum suntem cu adevărat, dar ne împiedică și să ne schimbăm cu adevărat prin intermediul miracolului ispășirii Salvatorului.

Biserica nu este o expoziție de automobile – un loc în care să ne afișăm astfel încât alții să ne admire spiritualitatea, capacitățile și prosperitatea. Este mai mult un service unde vehiculele care trebuie reparate vin pentru mentenanță și recondiționare.

Nu avem noi, cu toții, nevoie de reparații, mentenanță și recondiționare?

Noi venim la Biserică nu pentru a ne ascunde problemele, ci pentru a le rezolva.

În calitate de deținători ai preoției, avem o responsabilitate suplimentară – aceea de a „[păstori] turma lui Dumnezeu... nu de silă, ci de bunăvoie... nu pentru [câștig personal], ci cu lepădare de sine; nu ca și cum ați stăpâni peste cei [care] v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă [exemple] turmei”¹³.

Fraților, amintiți-vă că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți”¹⁴.

Cel mai mare și mai capabil om, care a avut cele mai mari realizări și care a pășit vreodată pe acest pământ a fost, de asemenea, cel mai umil. El a înfăptuit unele dintre cele mai impresionante acte de slujire în privat, cu doar câțiva martori, pe care i-a rugat „să nu spună nimănui” ce a făcut El.¹⁵ Când cineva L-a numit „bun”, El a redirecționat imediat complimentul insistând că doar Dumnezeu este cu adevărat bun.¹⁶ Cu siguranță, lauda lumii nu avea nicio valoare pentru El; singurul Său

scop a fost să-I slujească Tatălui Său și „totdeauna [să facă] ce-I este plăcut”¹⁷. Am face bine dacă am urma exemplul Învățătorului nostru.

Fie ca noi să iubim așa cum a iubit El.

Dragi frați, aceasta este marea și sfânta noastră chemare – să fim reprezentanți ai lui Isus Hristos, să iubim așa cum a iubit El, să slujim așa cum a slujit El, să „[înălțăm] mâinile obosite și [să întărim] genunchii care se clatină”¹⁸, să „[ne îngrijim] de săraci și de cei în nevoie”¹⁹ și să avem grijă de văduve și orfani.²⁰

Dragi frați, mă rog ca, atunci când slujim în familiile, cvorumurile, episcopii, țăruișii, comunitățile și națiunile noastre, să ne împotrivim ispitei de a atrage atenția asupra noastră și, în schimb, să ne străduim să primim o cinste mai mare: să devenim ucenici umili și sinceri ai Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos. Când vom face acest lucru, ne vom afla pe calea care duce la personalitatea noastră cea mai bună, cea mai sinceră și cea mai nobilă. Depun mărturie despre aceasta în numele Învățătorului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 29:13.
2. Matei 23:27.
3. Doctrină și legăminte 121:37.
4. Apocalipsa 2:4.
5. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:19; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 84:20.
6. Mormon 8:39.
7. Atribuit lui Albert Einstein.
8. Vezi Eter 12:27.
9. Faptele apostolilor 10:34.
10. Deuteronomul 7:9.
11. Vezi 1 Ioan 1:9.
12. Apocalipsa 7:16–17.
13. 1 Petru 5:2–3.
14. Iacov 4:6.
15. Vezi Luca 8:56.
16. Vezi Marcu 10:17–18.
17. Ioan 8:29.
18. Doctrină și legăminte 81:5.
19. Doctrină și legăminte 38:35.
20. Vezi Doctrină și legăminte 83:6.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Preoția și rugăciunea personală

Dumnezeu ne poate oferi putere în preoție, în orice situație ne-am afla. Trebuie doar să cerem cu umilință.

Sunt recunoscător pentru încrederea care mi-a fost acordată de a mă adresa deținătorilor preoției lui Dumnezeu din întreaga lume. Simt greutatea acestei ocazii, deoarece știu câte ceva despre încrederea pe care Domnul v-a acordat-o. Când ați acceptat preoția, ați primit dreptul de a vorbi și de a acționa în numele lui Dumnezeu.

Acel drept devine realitate doar când primiți inspirație de la Dumnezeu. Numai atunci puteți vorbi în numele Său. Și numai atunci puteți acționa în numele Său. Poate ați făcut greșeala să vă spuneți: „O, acest lucru nu este greu. Pot să primesc inspirație dacă mi se cere să rostesc o cuvântare sau dacă trebuie să dau o binecuvântare a preoției”. De asemenea, tânărul diacon sau învățător se poate relaxa spunându-și: „Când voi fi mai mare sau când voi fi chemat să slujesc în misiune, voi ști ce va dori Dumnezeu să spună și să facă”.

Dar gândiți-vă la ziua în care trebuie să știți ce dorește Dumnezeu să spună și să facă. Ea a sosit deja, pentru noi toți – oricare ar fi chemarea dumneavoastră în cadrul preoției. Am crescut într-o zonă din estul Statelor Unite, în timpul

celui de-al Doilea Război Mondial, în care erau foarte puțini membri. Membrii Bisericii locuiau departe unul de altul, iar benzina era raționalizată. Eram singurul diacon din ramură. Membrii dădeau plicurile lor cu donații de post președintelui de ramură când veneau la adunarea de post și mărturii care se desfășura în casa noastră.

Când aveam 13 ani, ne-am mutat în Utah unde am făcut parte dintr-o episcopie mare. Îmi amintesc de prima mea însărcinare, aceea de a merge la

membri acasă pentru a strânge donațiile de post. M-am uitat la numele scris pe unul dintre plicurile care mi-au fost date și am remarcat că numele de familie era la fel ca cel al unuia dintre cei trei martori ai Cărții lui Mormon. Așadar, am bătut cu încredere la ușă. Bărbatul a deschis ușa, s-a uitat la mine, s-a încrunțat și, apoi, mi-a spus, urlând, să plec. Am plecat descurajat.

Aceasta s-a întâmplat cu aproximativ 70 de ani în urmă, dar încă îmi amintesc sentimentul pe care l-am avut în acea zi, în pragul ușii, acela că ar fi trebuit să spun sau să fac ceva. Dacă m-aș fi rugat cu credință înainte de a-mi fi început treaba în acea zi, aș fi putut fi inspirat să mai rămân puțin în pragul acelei ușii, să zâmbesc și să spun ceva de genul: „Mă bucur să vă cunosc. Vă mulțumesc pentru ceea ce dumneavoastră și familia dumneavoastră ați donat în trecut. Aștept cu nerăbdare să vă revăd luna viitoare”.

Dacă aș fi spus și aș fi făcut aceste lucruri, poate că el ar fi fost și mai supărat și s-ar fi simțit și mai jignit. Însă, acum, știu cum m-aș fi simțit. În locul sentimentului de tristețe sau de eșec pe care l-am avut plecând, aș fi putut simți, în mintea și inima mea, următoarea laudă plină de tandrețe: „Bine ai făcut!”.

Noi, toți, trebuie să vorbim și să acționăm în numele lui Dumnezeu în momente în care simplul nostru raționament nu va fi suficient fără inspirație. Putem să avem parte de astfel de momente când nu vom avea timp să ne pregătim. Acest lucru mi s-a întâmplat adesea. Mi s-a întâmplat în urmă cu mulți ani într-un spital, când un tată ne-a spus mie și colegului meu că doctorii îi spusese că fiica lui rănită grav, în vârstă de trei ani, urma să moară în doar câteva minute. Când mi-am așezat mâinile pe singurul loc neacoperit de bandaje al capului ei, trebuia să știu, în

calitate de slujitor al lui Dumnezeu, ce dorea El să facă și să spună.

În minte și pe buze mi-au venit cuvintele că ea avea să trăiască. Doctorul, care era lângă mine, a țăfnit în semn de dezgust și mi-a cerut să mă dau la o parte. Am ieșit din acel salon având un sentiment de pace și dragoste. Fetița a trăit și a mers singură în sala în care a avut loc adunarea de împărtășanie din ultima mea zi petrecută în acel oraș. Încă îmi aduc aminte de bucuria și mulțumirea pe care le-am simțit datorită a ceea ce am spus și am făcut în slujirea Domnului pentru acea fetiță și pentru familia ei.

Diferența dintre sentimentele pe care le-am avut la spital și tristețea pe care am simțit-o când m-am îndepărtat de cea ușă când eram diacon a rezultat din ceea ce am înțeles cu privire la legătura dintre rugăciune și puterea preoției. Ca diacon, nu înțelesesem încă faptul că puterea de a vorbi și de a acționa în numele lui Dumnezeu necesită revelație și că, pentru a o avea când avem nevoie, trebuie să ne rugăm și să acționăm cu credință pentru a fi însoțiți de Duhul Sfânt.

În seara de dinainte de a mă duce la cea ușă pentru a strânge donația de post, mi-am spus rugăciunea înainte de culcare. Însă, înainte de a fi primit acel apel telefonic de la spital, săptămâni și chiar luni de zile am urmat un tipar al rugăciunii și am făcut ceea ce

președintele Joseph F. Smith ne-a învățat că Îi va permite lui Dumnezeu să ne ofere inspirația de care avem nevoie pentru a avea putere în preoție. El a spus simplu:

„Nu trebuie să-L implorăm cu prea multe cuvinte. Nu trebuie să-L plictisim cu rugăciuni lungi. Ceea ce trebuie să facem, în calitate de sfinți din zilele din urmă, pentru binele nostru, este să ne rugăm Lui, să-I depunem mărturie că ne amintim de El și că dorim cu adevărat să luăm asupra noastră numele Lui, să ținem poruncile Lui, să facem fapte bune și să primim ajutorul Spiritului Său”¹.

Apoi, președintele Smith ne-a spus pentru ce ar trebui să ne rugăm, în calitate noastră de slujitori ai Săii care au făgăduit să vorbească și să acționeze în numele lui Dumnezeu. El a spus: „Pentru ce vă rugați? Vă rugați ca Dumnezeu să vă recunoască, vă rugați ca El să vă audă rugăciunile și să vă binecuvânteze cu Spiritul Său”².

Nu este o chestiune în care să conțete atât de mult cuvintele pe care le folosiți, ci una care va necesita răbdare. Îl abordați pe Tatăl dumneavoastră Ceresc cu intenția de a fi recunoscuți de El, fiecare în parte. El este Dumnezeul tuturor, Tatăl tuturor și, cu toate acestea, este dornic să acorde atenție completă fiecăruia dintre copiii Săii. Acesta ar putea fi motivul pentru care Salvatorul a folosit cuvintele: „Tatăl

nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău”³.

Este mai ușor să aveți sentimentul corespunzător de pioșenie când îngenuncheați și vă plecați capul, dar este posibil să simțiți că Îl abordați pe Tatăl dumneavoastră Ceresc și într-un mod mai puțin oficial, chiar și printr-o rugăciune spusă în gând, așa cum va trebui să faceți adesea în slujirea dumneavoastră în cadrul preoției. În cea mai mare parte a zilei, veți fi înconjurați de zgomote și oameni. Dumnezeu vă aude rugăciunile spuse în gând, dar dumneavoastră va trebui să învățați să ignorați perturbările, deoarece momentul în care trebuie să comunicați cu Dumnezeu poate să vină când nu aveți parte de liniște.

Președintele Smith a sugerat că va trebui să vă rugați pentru ca Dumnezeu să vă recunoască chemarea de a-I sluji. El știe deja despre chemarea dumneavoastră în cel mai mic detaliu. El v-a chemat, iar rugându-vă Lui despre chemarea dumneavoastră, El vă va revela mai multă cunoaștere⁴.

Vă voi da un exemplu legat de ce ar putea să facă învățătorul de acasă atunci când se roagă. Probabil știți deja că trebuie să:

„[Vizitați] casa fiecărui membru, îndemnându-i să se roage cu glas tare și în secret și să participe la toate îndatoririle familiei...

[să vegheați] întotdeauna asupra membrilor Bisericii și [să fiți] cu ei și [să-i întăriți];

Și să [vedeți] să nu fie nicio nedreptate în Biserică, nici supărări reciproce, nici minciuni, nici calomnii și nici bârfă;

Și să [vedeți] ca membrii Bisericii să se întâlnească adeseori și, de asemenea, să [vedeți] ca toți membrii să-și îndeplinească îndatoririle lor”⁵.

Chiar și pentru învățătorul de acasă experimentat și colegul său mai tânăr,

acest lucru este, în mod evident, imposibil fără ajutorul Duhului Sfânt. Gândiți-vă la familiile sau la persoanele individuale cărora ați fost chemați să le slujiți. Raționamentul uman și intențiile bune nu vor fi suficiente.

Prin urmare, vă veți ruga pentru a le cunoaște inima, pentru a cunoaște lucrurile care nu sunt în ordine în viața și inima oamenilor pe care nu-i cunoașteți bine și care nu sunt entuziasmați să-i cunoașteți. Va trebui să știți ce dorește Dumnezeu ca dumneavoastră să faceți pentru a-i ajuta și va trebui să faceți acel lucru cât puteți de bine, simțind dragostea lui Dumnezeu față de ei.

Deoarece aveți chemări în cadrul preoției atât de importante și de dificile, președintele Smith a sugerat ca, atunci când vă rugați, să-L implorați întotdeauna pe Dumnezeu să vă binecuvânteze cu Spiritul Său. Veți avea nevoie de Duhul Sfânt, nu doar o dată, ci atât timp cât Dumnezeu va permite să vă

fie însoțitor permanent. Acesta este motivul pentru care trebuie să ne rugăm mereu ca Dumnezeu să ne îndrume în slujirea pe care o oferim copiilor Săi.

Pentru că nu vă puteți atinge potențialul privind preoția fără ca Spiritul să vă însoțească, reprezentați o țintă personală a dușmanului întregii fericiri. Dacă vă poate ispiti să păcătuți, el vă poate slăbi capacitatea de a fi conduși de Spirit reducând-vă, astfel, puterea în preoție. De aceea a spus președintele Smith că trebuie să vă rugați mereu ca Dumnezeu să vă avertizeze împotriva răului și să vă protejeze de el.⁶

El ne avertizează în multe feluri. Avertizările fac parte din planul salvării. Profeții, apostolii, președinții de țară, episcopii și misionarii, cu toții își înalță glasul de avertizare cu scopul de a-i ajuta pe oameni să scape de calamitate prin intermediul credinței în Isus Hristos, pocăinței și al faptului de a face și ține legăminte sacre.

În calitate de deținători ai preoției, trebuie să fiți parte a glasului de avertizare al Domnului. Însă trebuie să dați dumneavoastră înșivă ascultare avertizării. Nu veți supraviețui spiritual fără protecția oferită de însoțirea Duhului Sfânt în viața dumneavoastră de zi cu zi.

Trebuie să vă rugați pentru aceasta și trebuie să depuneți efort pentru a o avea. Doar cu acea îndrumare veți putea să vă găsiți direcția de-a lungul căii strâmte și înguste printre negurile diavolului. Duhul Sfânt va fi îndrumătorul dumneavoastră, revelându-vă adevărul în timp ce studiați cuvintele profeților.

Primirea acelei îndrumări presupune mai mult decât o simplă ascultare sau lectură. Va trebui să vă rugați și să acționați cu credință, astfel încât cuvintele adevărului să pătrundă adânc în inima dumneavoastră. Trebuie să vă rugați ca Dumnezeu să vă binecuvânteze cu Spiritul Său, ca El să vă îndrume în tot

adevărul și să vă arate calea cea dreaptă. Acesta este modul în care El vă va avertiza și vă va îndruma pe calea cea dreaptă în viața dumneavoastră și în slujirea pe care o oferiți în cadrul preoției.

Conferința generală oferă o ocazie deosebită de a-I permite Domnului să vă întărească puterea de a sluji în cadrul preoției lui Dumnezeu. Vă puteți pregăti, așa cum sunt sigur că ați făcut pentru această conferință, spunând o rugăciune. Vă puteți alătura credința celor care se vor ruga în cadrul conferinței. Ei se vor ruga ca mulți oameni să primească multe binecuvântări.

Ei se vor ruga ca Spiritul să fie alături de profet, în calitatea lui de purtător de cuvânt al Domnului. Ei se vor ruga pentru apostoli și pentru toți slujitorii chemați de Dumnezeu. Aceasta vă include pe dumneavoastră, începând cu cel mai nou diacon și până la cel mai experimentat înalt preot, precum și pe acei tineri și pe cei în vârstă care, este posibil, ca în scurt timp să se ducă în lumea spiritelor, unde vor auzi:

„Bine, rob bun și credincios”⁷.

Acele cuvinte de întâmpinare vor fi adresate unora care vor fi surprinși să le audă. Este posibil ca ei să nu fi avut niciodată o funcție importantă în împărăția lui Dumnezeu de pe pământ. Unii pot să fi simțit că nu au avut rezultate prea mari ca urmare a muncii lor sau că nu le-au fost oferite niciodată anumite ocazii de a sluji. Alții ar putea simți că timpul lor de slujire în această viață a fost mai scurt decât s-au așteptat.

Nu funcțiile deținute și durata slujirii vor fi cele care vor conta înaintea Domnului. Din pilda Domnului despre lucrătorii viei, știm că plata a fost aceeași indiferent de durata slujirii lor sau de locul în care au slujit. Ei vor fi răsplătiți pentru modul în care au slujit.⁸

Cunosc un bărbat, un prieten drag, a cărui slujire în vie s-a încheiat noaptea

trecută, la ora 11:00. A fost tratat împotriva cancerului timp de mulți ani. În acei ani de tratament, de dureri cumplite și de încercare, el a acceptat chemarea de a se întâlni cu membri din episcopia lui ai căror copii nu mai locuiesc în casa părintească și de a răspunde de ei; printre acești membri sunt și văduve. Chemarea lui a fost aceea de a-i ajuta să se bucure de socializare și de învățarea Evangheliei.

Când i s-a spus cruntul diagnostic final că mai are foarte puțin de trăit, episcopul său era plecat într-o călătorie de afaceri. Două zile mai târziu, el i-a trimis un mesaj episcopului său prin intermediul conducătorului Grupului înalților preoți. A spus următoarele cu privire la însărcinarea sa: „Înțeleg că episcopul nu este în oraș, așa că iată planurile mele. Mă gândesc să planific o activitate pe care grupul nostru s-o aibă luni. Doi membri ne pot duce să vizităm Centrul de conferințe. Am putea folosi câțiva membri să-i transporte cu mașina și câțiva cercetași care să împingă scaunele rulante. În funcție de cine se înscrie, s-ar putea să avem suficiente persoane în vârstă încât să ne descurcăm singuri, dar ar fi bine să știm că avem sprijin dacă va fi nevoie. Ar putea fi, de asemenea, o bună ocazie ca cei care ajută să-și aducă familiile și să aibă o seară în familie bună. Oricum, anunță-mă înainte de a face cunoscut planul... Mulțumesc!”

Iar, apoi, l-a surprins pe episcop cu un apel telefonic. Fără să vorbească despre starea lui de sănătate sau despre eforturile sale curajoase depuse pentru îndeplinirea însărcinării sale, l-a întrebat: „Stimate episcop, te pot

ajuta cu ceva?”. Doar Duhul Sfânt i-a permis să simtă povara episcopului când propria-i povară era atât de copleșitoare. Și doar Spiritul a putut face posibil ca el să întocmească un plan prin care să le slujească fraților și soroților sale cu aceeași precizie cu care a planificat activități ale cercetașilor când era tânăr.

Rugându-ne cu credință, Dumnezeu ne poate oferi putere în preoție, în orice situație ne-am afla. Trebuie doar să cerem, cu umilință, ca Spiritul să ne arate ce dorește Dumnezeu ca noi să spunem și să facem, să facem acel lucru și să continuăm să trăim fiind demni de acel dar.

Vă depun mărturia mea că Dumnezeu Tatăl trăiește, ne iubește și ne aude fiecare rugăciune. Vă depun mărturie că Isus este Hristosul cel Viu, a Cărui ispășire face posibil ca noi să fim purificați și, astfel, să fim demni de însoțirea Duhului Sfânt. Depun mărturie că, prin intermediul credinței și sânguinței noastre, vom putea, într-o bună zi, să auzim cuvintele care ne vor aduce bucurie: „Bine, rob bun și credincios”⁹. Mă rog ca noi să avem parte de acea binecuvântare din partea Învățătorului căruia Îi slujim. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 23.
2. *Teachings: Joseph F. Smith*, p. 26.
3. Luca 11:2.
4. Vezi Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ediție (1939), p. 215–221.
5. Doctrină și legăminte 20:51, 53–55.
6. Vezi *Teachings: Joseph F. Smith*, p. 26.
7. Matei 25:21.
8. Vezi Matei 20:1–16.
9. Matei 25:21.

Președintele Thomas S. Monson

Preoția – un dar sacru

Stimați frați, fiecăruia dintre noi i-a fost încredințat unul dintre cele mai prețioase daruri care au fost conferite omenirii.

Una dintre amintirile cele mai clare pe care le am este legată de participarea la adunarea preoției, ca diacon nou rânduit, și intonarea imnului de deschidere, „Fii ai Lui Dumnezeu, ce-ați primit preoția”¹. În această seară, mă adresez tuturor celor care s-au adunat aici, în Centrul de conferințe și, cu adevărat, peste tot în lume, evoc spiritul aceluia imn special și vă spun: *Fii ai Lui Dumnezeu, ce-ați primit preoția*, să ne gândim la chemările noastre; să reflectăm asupra responsabilităților noastre; să stabilim care este datoria noastră și să-L urmăm pe Isus Hristos, Domnul nostru. Chiar dacă putem fi diferiți în ceea ce privește vârsta, tradițiile sau naționalitatea, noi suntem uniți ca unul în chemările din cadrul preoției pe care o deținem.

Pentru fiecare dintre noi, restaurarea Preoției aaronice, care a fost conferită lui Joseph Smith și Oliver Cowdery de către Ioan Botezătorul, reprezintă un lucru foarte important. De asemenea, restaurarea Preoției lui Melhisedec, care a fost conferită lui Joseph și Oliver de către Petru, Iacov și Ioan, reprezintă un eveniment prețios.

Sper ca noi să abordăm cu mai multă seriozitate responsabilitățile și îndatoririle care vin odată cu preoția pe care o deținem.

Am avut un sentiment de mare responsabilitate atunci când am fost chemat să fiu secretar în cvorumul diaconilor. Am pregătit cu mare conștiințiozitate înregistrările pe care le țineam, deoarece doream să fac tot ceea ce puteam mai bine în acea chemare. Am fost mândru de munca mea. Să fac tot ce pot, atât cât îmi permit abilitățile, a fost țelul meu în orice poziție pe care am avut-o.

Sper ca fiecare tânăr băiat care a fost rânduit la Preoția aaronică să fie ajutat să înțeleagă din punct de vedere spiritual caracterul sacru al chemării la care a fost rânduit și, de asemenea, să i se ofere ocazii pentru a-și îndeplini chemarea cu credință și sărguință. Mi s-a oferit o astfel de ocazie în timp ce slujeam ca diacon, atunci când membrii episcopatului mi-au cerut să duc împărțășania unui om pe care boala îl obliga să rămână în casă și care locuia la aproximativ un kilometru și jumătate de capela noastră. În acea duminică dimineață specială, când am ciocănit la ușa fratelui Wright și am auzit glasul său slab: „Intră”. Am intrat nu doar în umila lui casă, ci într-o încăpere plină de Spiritul Domnului. M-am apropiat de căpătâiul patului fratelui Wright și am întins cu grijă o bucată de pâine spre buzele sale. Apoi am ținut cupa cu apă

pentru ca el să poată bea. În timp ce mă pregăteam să plec, am văzut lacrimi în ochii lui și mi-a spus: „Dumnezeu să te binecuvânteze, băiatul meu.”

Și Dumnezeu m-a binecuvântat – cu apreciere față de simbolurile sacre ale împărțășaniei și preoția pe care o dețin.

Nici un diacon, învățător sau preot din episcopia noastră nu va uita vreodată vizita memorabilă pe care am făcut-o în Clarkston, Utah, la mormântul lui Martin Harris, unul din cei trei martori ai Cărții lui Mormon. Când ne-am așezat în jurul monumentului care marchează mormântul său și, în timp ce unul dintre conducătorii cvorumului ne-a citit acele cuvinte pătrunzătoare din „Mărturia a trei martori”, care se găsesc la începutul Cărții lui Mormon, am dobândit o dragoste pentru acea cronică sfântă și pentru adevărurile conținute în ea.

În timpul acelor ani, țelul nostru a fost să devenim ca fii lui Mosia. Despre ei s-a spus:

„Ei se întăriseră în cunoașterea adevărului; pentru că ei erau oameni cu bună înțelegere și cercetaseră scriiturile cu sărguință pentru ca să poată cunoaște cuvântul lui Dumnezeu.

Dar aceasta nu este totul; ei se dedaseră la multă rugăciune și post; de aceea, aveau spiritul profeției și spiritul revelației și atunci când propovăduiau, ei propovăduiau cu puterea și autoritatea de la Dumnezeu”².

Nu mă pot gândi la un țel mai nobil pe care îl poate avea un tânăr băiat, decât acela de a fi descris așa cum au fost fiii curajoși și neprihăniți ai lui Mosia.

Pe când mă apropiam de cea de-a 18-a zi de naștere și mă pregăteam să încep serviciul militar obligatoriu, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, am fost recomandat să primesc Preoția lui Melhisedec, dar, mai întâi trebuia să-i telefonez președintelui meu de țară, Paul C. Child, pentru a stabili data unui interviu. El era o persoană care iubea și înțelegea sfintele scripturi și dorea ca toți ceilalți să le iubească și să le înțeleagă la fel. Auzisem de la unii dintre prietenii mei despre interviurile lui foarte amănunțite și profunde și doream să-mi expun cât mai puțin cunoștințele despre scripturi; de aceea, atunci când l-am sunat, am sugerat ca interviul să aibă loc duminica ce urma, cu o oră înainte de adunarea de împărtășanie.

Răspunsul său a fost: „O, frate Monson, dar nu vom avea suficient timp să examinăm scripturile”. Apoi, el a sugerat să ne întâlnim cu trei ore înainte de adunarea de împărtășanie și mi-a spus să-mi aduc setul de scripturi cu însemnările personale.

Duminica, atunci când am ajuns la casa sa, am fost întâmpinat cu căldură și, apoi, a început interviul. Președintele Child a spus: „Frate Monson, dumneata ești deținător al Preoției aaronice. Ți-ai slujit vreodată îngerii? Am răspuns că nu. Atunci când m-a întrebat dacă știam că sunt îndreptățit să am parte de așa ceva am răspuns din nou cu nu.

El mi-a spus: „Frate Monson, spune din memorie a 13-a secțiune din Doctrină și legăminte.”

Am început: „Vouă, tovarășilor mei în slujire, în numele lui Mesia, eu vă confer Preoția lui Aaron, care deține cheile slujirii îngerilor...”

„Oprește-te!”, s pus președintele Child. Apoi, cu un ton calm, amabil, m-a sfătuit: „Frate Monson, să nu uiți niciodată că, în calitate de deținător al Preoției aaronice, ești îndreptățit să-ți slujească îngerii”.

A fost aproape ca și când un înger ar fi fost în încăperea în acea zi. Nu am

uitat niciodată interviul. Încă mai simt spiritul pe care l-am simțit cu acea ocazie solemnă, atunci când am citit împreună despre responsabilitățile, îndatoririle și binecuvântările Preoției aaronice și Preoției lui Melhisedec – binecuvântări de care nu doar noi avem parte, ci și familiile noastre și alții pe care avem privilegiul să-i slujim.

Am fost rânduit vârstnic și, în ziua în care am plecat pentru a-mi îndeplini stagiul militar în cadrul forțelor navale, un membru al episcopatului s-a alăturat familiei și prietenilor, care veniseră la stația de tren pentru a-mi ura drum bun. Cu puțin timp înainte ca trenul să plece, el mi-a oferit o cărticică mică intitulată *Missionary Handbook (În drumarul misionarului)*. Am râs și am spus că nu mergeam într-o misiune.

El a răspuns: „Ia-o, oricum. Poate-ți va fi de folos”.

Așa a fost. Aveam nevoie de un obiect tare, dreptunghiular, ca să-l pun la fundul rucsacului meu de marinar, pentru ca hainele mele să stea mai ordonat și, prin urmare, să se șifoneze mai puțin. Cărticica *Missionary Handbook* era tocmai ce aveam nevoie, și timp de 12 săptămâni, mi-a fost de mare folos în rucsacul meu de marinar.

În noaptea dinaintea permisiiei de Crăciun, gândurile noastre erau la cei de acasă. Era liniște în cazarmă, dar, apoi, liniștea a fost întreruptă de gemele de durere ale prietenului meu – un tânăr mormon, Leland Merrill – care stătea în patul alăturat. L-am întrebat care era motivul și el mi-a răspuns că se simțea foarte rău. Nu a vrut să meargă la dispensarul bazei militare, deoarece știa că acest lucru l-ar împiedica să poată merge acasă în ziua următoare.

Se simțea din ce în ce mai rău odată cu trecerea timpului. Într-un final, știind că eram un vârstnic, mi-a cerut să-i dau o binecuvântare a preoției.

Eu nu dădusem niciodată o binecuvântare, nu promisem niciodată o

binecuvântare și nu asistasem niciodată atunci când s-a dat o binecuvântare. În timp ce mă rugam în gând, mi-am amintit de cărticica *Missionary Handbook* care se afla la fundul rucsacului meu de marinar. Am golit rucsacul în grabă și am luat cărticica pentru a o răsfoi la lumina slabă a nopții. Acolo am citit despre modul în care se binecuvântează bolnavii. Înconjurat de mulți marinari curioși, am început să dau binecuvântarea. Înainte să termin de pus totul la loc în rucsacul meu, Leland Merrill dormea ca un copil. S-a trezit în dimineața următoare simțindu-se bine. Recunoștința pe care fiecare dintre noi am simțit-o pentru puterea preoției a fost foarte mare.

De-a lungul anilor am avut parte de mai multe ocazii de a oferi binecuvântări celor în nevoie decât aş putea număra. În fiecare ocazie am fost profund recunoscător pentru că Dumnezeu mi-a încredințat acest dar sacru. Onorez preoția. Am fost martor la puterea ei de nenumărate ori. Am văzut puterea ei. M-am minunat de miracolele pe care le-a făcut.

Stimați frați, fiecăruia dintre noi i-a fost încredințat unul dintre cele mai prețioase daruri care au fost conferite omenirii. Pe măsură ce ne onorăm preoția și ne trăim viețile în așa fel încât să fim demni tot timpul, binecuvântările preoției se vor revărsa prin noi. Îndrăgesc cuvintele consemnate în Doctrină și legăminte secțiunea 121, versetul 45, care ne spun ceea ce trebuie să facem pentru a fi demni: „Inima ta să fie, de asemenea, plină de caritate față de toți oamenii și frații în credință și virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu; și doctrina preoției va cădea deasupra sufletului tău ca roua din cer”.

Ca deținători ai preoției lui Dumnezeu, noi suntem angajați în lucrarea Domnului Isus Hristos. Noi am răspuns chemării Sale; noi suntem în slujba Sa. Să învățăm despre El. Să Îi urmăm pașii. Să trăim conform preceptelor Sale. Făcând astfel, vom fi pregătiți pentru orice slujire pe care El ne cheamă să o îndeplinim. Aceasta este lucrarea Sa. Aceasta este Biserica Sa. Într-adevăr, El este căpitanul nostru, Împăratul slavei, chiar Fiul lui Dumnezeu. Eu depun mărturie că El trăiește și fac aceasta în numele Său sfânt, amin. ■

NOTE

1. „Fii ai lui Dumnezeu, ce-ați primit preoția”, *Immuri*, nr. 205.
2. Alma 17:2-3.

Președintele Thomas S. Monson

Binecuvântările asociate templului

Când mergem la templu, putem dobândi un nivel de spiritualitate și un sentiment de pace.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, cât sunt de recunoscător să mă aflu alături de dumneavoastră în această dimineață frumoasă de Paște, când gândurile noastre se îndreaptă către Salvatorul lumii! Îmi exprim dragostea și salutul către fiecare dintre dumneavoastră și mă rog ca Tatăl nostru Ceresc să-mi inspire cuvintele.

La această conferință se împlinesc șapte ani de când am fost susținut în calitate de președinte al Bisericii. Acești ani au fost plini, nu numai cu câteva provocări, ci și cu nenumărate binecuvântări. Printre cele mai plăcute și mai sacre dintre aceste binecuvântări s-a numărat ocazia pe care am avut-o de a dedica și rededica temple.

Cel mai recent, în luna noiembrie a anului trecut, am avut privilegiul să dedic frumosul și noul Templu Phoenix Arizona. Am fost însoțit acolo de președintele Dieter F. Uchtdorf, vârstnicul Dallin H. Oaks, vârstnicul Richard J. Maynes, vârstnicul Lynn G. Robbins și vârstnicul Kent F. Richards. În seara premergătoare dedicării, a avut loc un eveniment cultural minunat în cadrul căruia peste 4.000 dintre tinerii noștri

din districtul templului au oferit un spectacol deosebit. A doua zi, templul a fost dedicat în trei sesiuni sacre și inspiratoare.

Construirea de temple este un indiciu foarte clar al creșterii Bisericii. În prezent, avem 144 de temple în funcțiune în întreaga lume, cinci dintre ele fiind în renovare și alte 13 în curs de construire. De asemenea, 13 temple care au fost anunțate anterior sunt în diferite etape de pregătire înainte de începerea construcției. În acest an,

plănuim să rededecăm 2 temple și să dedicăm 5 temple noi care sunt planificate pentru finalizare.

În ultimii doi ani, în timp ce ne-am concentrat eforturile asupra finalizării templelor anunțate anterior, am oprit temporar planurile cu privire la alte temple. Cu toate acestea, în această dimineață, sunt foarte bucuros să anunț trei temple noi, care vor fi construite în următoarele locuri: Abidjan, Coasta de Fildeș; Port-au-Prince, Haiti; și Bangkok, Thailanda. Ce binecuvântări minunate îi așteaptă pe membrii noștri credincioși din aceste zone, precum și din toate locurile din lume în care există temple!

Procesul privind determinarea nevoilor și găsirea locațiilor pentru alte temple continuă, pentru că noi, conducătorii Bisericii, dorim ca un număr cât mai mare de membri să aibă ocazia să meargă la templu fără să facă sacrificii mari de timp și resurse. Așa cum am făcut în trecut, vă vom informa pe măsură ce vor fi luate hotărâri în această privință.

Când mă gândesc la temple, gândurile mele se îndreaptă spre multele

binecuvântări pe care le primim în interiorul lor. Când intrăm pe ușa templului, noi lăsăm în urma noastră tulburările și confuzia lumii. În interiorul acestui refugiu sacru, găsim frumusețe și ordine. Acolo găsim odihnă pentru sufletele noastre și un respiro de la grijile vieților noastre.

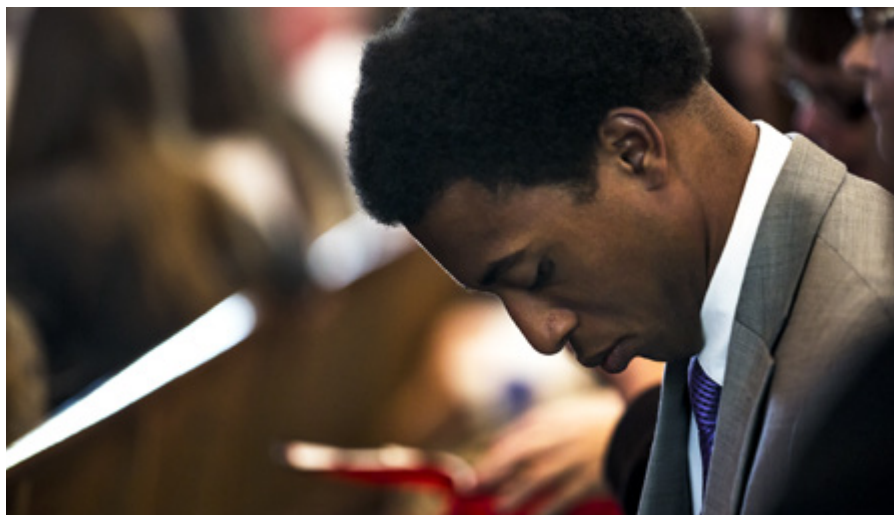
Când mergem la templu, putem dobândi un nivel de spiritualitate și un sentiment de pace care vor transcende orice alt sentiment care poate veni în inima omului. Putem înțelege adevăratul înțeles al cuvintelor Salvatorului, care a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea... Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”¹.

O asemenea pace poate pătrunde în orice inimă – inimi care sunt tulburate, inimi care sunt doborâte de durere, inimi care simt confuzie, inimi care se roagă pentru ajutor.

Recent am aflat personal despre un tânăr care a mers la templu rugându-se în inima lui pentru a primi ajutor. Cu mai multe luni înainte, el își primise chemarea de a sluji în misiune în America de Sud. Cu toate acestea, viza lui a fost amânată o perioadă atât de lungă încât a fost redeseșnat unei misiuni din Statele Unite. Deși era dezamăgit că nu putea sluji în zona chemării sale inițiale, totuși, el a lucrat din greu în noua sa zonă, fiind hotărât să slujească la potențialul său maxim. Însă, el s-a descurajat din cauza experiențelor negative avute cu misionarii care, pentru el, păreau să fie mai interesați să aibă un timp plăcut decât să împărtășească Evanghelia.

După câteva luni, acest tânăr a avut parte de o problemă gravă de sănătate care l-a lăsat paralizat parțial, ceea ce a făcut ca el să fie trimis acasă din motive medicale.

După câteva luni, tânărul s-a vindecat complet și paralizia i-a dispărut. El a fost informat că putea din nou sluji ca

misionar, binecuvântare pentru care se rugase zilnic. Singura știre dezamăgitoare era că trebuia să se întoarcă în aceeași misiune în care slujise, unde a simțit că atitudinea și comportamentul unor misionari nu erau așa cum trebuiau să fie.

El a venit la templu pentru a căuta alinare și confirmarea că va putea avea o experiență bună ca misionar. Părinții lui s-au rugat, de asemenea, ca acea vizită la templu să ofere ajutorul de care fiul lor avea nevoie.

Când tânărul a intrat în camera celestială, după terminarea sesiunii, s-a așezat pe un scaun și a început să se roage pentru a primi îndrumare de la Tatăl său Ceresc.

O altă persoană care a intrat în camera celestială la scurt timp după aceea a fost un tânăr al cărui nume era Landon. În timp ce intra în cameră, privirea i s-a îndreptat imediat către tânărul așezat pe scaun, cu ochii închiși, și care, în mod evident, se ruga. Landon a simțit un îndemn clar că trebuia să discute cu acel tânăr. Nedorind să-l întrerupă din rugăciune, a hotărât să aștepte. După ce au trecut mai multe minute, tânărul încă se ruga. Landon și-a dat seama că nu mai putea amâna îndemnul. S-a apropiat de tânăr și l-a atins ușor pe umăr. Tânărul și-a deschis ochii, fiind surprins că fusese deranjat. Landon a spus încet: „Am simțit îndemnul că trebuie să vorbesc cu tine, deși nu sunt sigur de ce”.

Pe măsură ce au început să discute, tânărul i-a spus lui Landon tot ce avea

pe inimă explicându-i circumstanțele sale și terminând cu dorința lui de a primi alinare și încurajare cu privire la misiunea lui. Landon, care se întorsese dintr-o misiune reușită cu doar un an înainte, a vorbit despre experiențele lui din timpul misiunii, despre provocările și îngrijorările de care a avut parte, despre felul în care s-a îndreptat spre Domnul pentru ajutor și despre binecuvântările pe care le-a primit. Cuvintele lui erau de alinare și reasigurare, iar entuziasmul lui cu privire la misiunea lui era contagios. În cele din urmă, când temerile tânărului au dispărut, el a simțit pace. El a simțit o recunoștință profundă dându-și seama că rugăciunea lui își primise răspunsul.

Cei doi tineri s-au rugat împreună, iar apoi, Landon s-a pregătit să plece, bucuros că dăduse ascultare îndemnului primit. În timp ce s-a ridicat să plece, tânărul l-a întrebat pe Landon: „Unde ai slujit în misiune?”. Până la momentul respectiv, niciunul dintre ei nu menționase numele misiunii în care slujise. Când Landon a spus numele misiunii sale, ochii tânărului s-au umplut de lacrimi. Landon slujise chiar în misiunea în care tânărul urma să se întoarcă!

Într-o scrisoare pe care am primit-o recent, Landon mi-a împărtășit cuvintele pe care acel tânăr le-a rostit înainte ca ei să se despartă: „Am avut credință că Tatăl Ceresc urma să mă binecuvânteze, însă nu mi-am imaginat vreodată că El mi-ar trimite în ajutor pe cineva

Rosemary M. Wixom

președinta generală a Societății Primare

care a slujit în misiunea mea. Eu știu acum că totul va fi bine”². Rugăciunea umilă a unei inimi sincere a fost auzită și i s-a răspuns.

Dragii mei frați și dragile mele surori, în viața noastră vom avea ispite; vom avea încercări și provocări. Când mergem la templu, când ne reamintim legămintele pe care le facem acolo, vom putea mai bine să biruim acele ispite și să ne îndurăm încercările. În templu, putem găsi pace.

Binecuvântările asociate templului sunt neprețuite. Una dintre aceste binecuvântări pentru care sunt recunoscător în fiecare zi a vieții mele este aceea pe care, preaiubita mea soție, Francis, și cu mine am primit-o când am îngenucheat la un altar sacru și am făcut legămintele care ne unesc pentru toată eternitatea. Nu există binecuvântare mai prețioasă pentru mine ca pacea și alinarea pe care le primesc din cunoașterea pe care o am că ea și cu mine vom fi din nou împreună.

Fie ca Tatăl nostru Ceresc să ne binecuvânteze ca noi să avem spiritul preaslăvirii în templu, ca noi să ne supunem poruncilor Sale și ca noi să călcăm cu atenție pe urmele Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos. Depun mărturie că El este Mântuitorul nostru. El este Fiul lui Dumnezeu. El este Cel care S-a ridicat din mormânt în prima dimineață de Paște, aducând cu El darul vieții eterne pentru toți copiii lui Dumnezeu. În această zi frumoasă, când sărbătorim acest eveniment important, fie ca noi să oferim rugăciuni de recunoștință pentru darurile Sale mari și minunate pentru noi. Mă rog cu umilință pentru aceasta, în numele Lui sfânt, amin. ■

NOTE

1. Ioan 14:27.

2. Corespondență aflată în posesia lui Thomas S. Monson.

Să ne întărim credința

Fiecare din noi putem să ne întărim credința în Isus Hristos și să găsim bucurie pe parcursul călătoriei noastre individuale.

Președinte Monson, în această dimineață de Paște, suntem atât de recunoscători să auzim glasul profetului nostru în viață. Vă prețuim cuvintele, la fel cum vă prețuim și sfaturile: „Să găsim bucuria de a trăi”¹ și „Viitorul este la fel de strălucitor ca și credința dumneavoastră”².

Anul acesta, copiii de la Societatea Primară împărtășesc bucuria și puterea credinței lor în Isus Hristos, atunci când intonează imnul „Știu că Salvatorul meu mă iubește”. Ei cântă adevărul: „Știu că El trăiește! ... Îi dau inima mea”³. Precum copiii de la Societatea Primară, fiecare din noi putem să ne întărim credința în Isus Hristos și să găsim bucurie pe parcursul călătoriei noastre individuale.

La o adunare de duminică recentă, a Societății de Alinare, am ascultat o tânără mamă împărtășind o parte din călătoria ei spre convertire. Ea a crescut în Biserică, având părinți care i-au predat Evanghelia. Ea a frecventat Societatea Primară, Tinerele Fete și seminarul. I-a plăcut să învețe și să descopere adevăruri. Ea căuta permanent să știe *de ce* se întâmplau lucrurile. Vârstnicul Russell M. Nelson a spus: „Domnul poate să învețe numai o minte care-și pune întrebări”⁴. Și această tânără fată era capabilă să învețe.

După ce a terminat liceul, s-a dus la universitate, a fost pecetluită în templu cu un tânăr care se întorsese din misiune și a fost binecuvântată să aibă copii minunați.

Cu un spirit de cercetare, această mamă a continuat să pună întrebări. Dar, pe măsură ce întrebările au devenit tot mai dificile, la fel s-a întâmplat și cu răspunsurile. Și, uneori, nu găsea răspunsuri – sau nu erau răspunsuri care să aducă pace. În cele din urmă, în timp ce căuta răspunsuri, apăreau tot mai multe întrebări și ea a început să se îndoiască chiar de temelia credinței ei.

În timpul acesta de confuzie, unele persoane din jurul ei spuneau: „Sprijină-te pe credința mea”. Dar ea se gândea: „Nu pot. Nu înțelegeți; nu vă confrunțați cu aceste probleme”. Ea a explicat: „Doream să fiu politicoasă cu cei care nu aveau îndoieli, dacă și ei erau politicoși cu mine”. Și mulți au fost.

Ea a spus: „Părinții mei știau cum mă simțeam și nu mă necăjeau în legătură cu această problemă. Ei au ales să mă iubească în timp ce eu încercam să înțeleg pentru mine însămi. De asemenea, episcopul acestei tinere mame s-a întâlnit cu ea, deseori, și a vorbit despre încrederea lui în ea.

Membrii episcopiei, de asemenea, nu au ezitat să-i ofere dragoste și ea s-a simțit inclusă în rândul lor. Episcopia nu era un loc în care oamenii încercau să pară perfecți; era un loc în care oamenii se hrăneau spiritual.

„A fost interesant”, își amintește. „În această perioadă am simțit o puternică legătură cu bunicii mei care muriseră. Ei mă sprijineau și mă îndemnau să continui să încerc. Am simțit că ei spuneau: «Concentrează-te asupra lucrurilor pe care le cunoști».

În pofida numărului mare de oameni care o sprijineau, ea a devenit mai puțin activă. Ea a spus: „Nu m-am îndepărtat de Biserică din cauza comportamentului necorespunzător, pentru că nu-mi păsa de lucrurile spirituale, ca o scuză de a nu trăi conform poruncilor

sau ca un mod facil de a face față problemelor mele. Am simțit că am avut nevoie să găsesc răspunsul la întrebarea «Ce cred eu cu adevărat?»

Cam în această perioadă, a citit o carte care cuprinde scrierile Maicii Tereza, care a avut sentimente asemănătoare. Într-o scrisoare din anul 1953, Maica Tereza a scris: „Te rog să te rogi în mod special pentru mine pentru a nu strica munca Sa și pentru ca Domnul nostru să-și facă simțită prezența – pentru că este un întuneric îngrozitor în mine, de parcă totul ar fi mort. A fost mai mult sau mai puțin așa, încă de când am început «lucrarea». Roagă-L pe Domnul nostru să-mi dea curaj”.

Arhiepiscopul Périer a răspuns: „Dumnezeu te îndrumă, dragă Maică; nu ești atât de mult în întuneric precum crezi. Calea de urmat poate să nu fie, întotdeauna, clară de la început. Roagă-te pentru cunoaștere; nu lua hotărâri prea repede, ascultă ceea ce au ceilalți de spus, ai în vedere argumentele lor. Întotdeauna vei găsi ceva care să te ajute... Îndrumată de credință, rugăciune și rațiune, cu intenții bune, ai îndejuns”⁵.

Prietena mea s-a gândit că, dacă Maica Tereza a putut să-și urmeze credința fără să aibă toate răspunsurile și fără un sentiment de claritate a tuturor lucrurilor, probabil și ea putea. Putea să facă doar un mic pas înainte – și, apoi, încă unul. Putea să se concentreze asupra adevărurilor în care

credea și să lase acele adevăruri să-i umple mintea și inima.

Când s-a gândit la ce s-a întâmplat, ea a spus: „Mărturia mea devenise ca o grămadă de cenușă. Fusese mistuită de foc. Tot ce rămăsese era credința în Isus Hristos. Ea a continuat: „Dar El nu te părăsește atunci când ai întrebări. Când cineva încearcă să țină poruncile, întotdeauna are acces la Salvator. Rugăciunea și studiul scripturilor au devenit foarte importante”.

Primul pas pentru a-și reclădi credința a fost să înceapă cu adevărurile de bază ale Evangheliei. A cumpărat o carte de imnuri pentru Societatea Primară și a început să citească versurile. A început să iubească aceste imnuri. S-a rugat pentru credința care să-i ridice povara pe care o simțea.

A învățat că, atunci când întâlnea o afirmație care o făcea să se îndoiască, „putea să se oprească, să aibă în vedere modul în care această idee nouă avea legătură cu lucrurile în care credea deja și să reflecteze la felul în care acest aspect al Evangheliei îi influența viața”. Ea a spus: „De obicei, mă întrebam: «Aceasta este calea corectă pentru mine și pentru familia mea?» Uneori, mă întrebam: «Ce vreau să creadă copiii mei?» Mi-am dat seama că voiam ca ei să se căsătorească în templu. Acesta a fost momentul în care credința s-a întors în inima mea”.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Umiliința, credința și influența Duhului Sfânt [vor fi] întotdeauna elemente ale *fiecărei* căutări a adevărului”⁶.

Deși avea întrebări despre modul în care a apărut Cartea lui Mormon, ea nu putea nega adevărurile pe care le știa din Cartea lui Mormon. Se concentra asupra studiului Noului Testament, pentru a-L înțelege mai bine pe Salvator. „Dar, în cele din urmă”, a spus ea, „m-am regăsit recitind Cartea lui

Mormon, pentru că îmi plăcea sentimentul pe care-l aveam când citeam despre Isus Hristos și ispășirea Sa.”

Ea a concluzionat că „trebuie să ai propriile experiențe spirituale în ceea ce privesc adevărurile cuprinse în acea carte”, și ea le avea. Ea a explicat: „Am citit din Mosia și am simțit că îmi arată calea pe care trebuie să merg: «Credeti în Dumnezeu; credeți că El este și că El a creat toate lucrurile... ; credeți că El are toată înțelepciunea și toată puterea, atât în cer, cât și pe pământ; credeți că omul nu înțelege toate lucrurile pe care Domnul le poate înțelege»”⁷.

Cam în perioada aceasta a primit chemarea să slujească la Societatea Primară, ca pianistă. „Era ceva ușor”, a spus ea. „Doream ca și copiii mei să facă parte din Societatea Primară și acum puteam să fiu cu ei. Și încă nu eram pregătită să predau.” În timp ce slujea, a continuat să simtă din partea celor din jurul ei invitația: „Vino; noi dorim să fii cu noi, te vom accepta indiferent care este nivelul tău de spiritualitate și vom lucra cu tine la nivelul tău. Oferă-ne orice ai de oferit”.

Cântând imnurile de la Societatea Primară, ea s-a gândit, deseori: „Aici sunt adevărurile pe care le iubesc. Încă pot să depun mărturie. Voi spune doar acele lucruri pe care le cunosc și în care am încredere. Poate că nu este o ofrandă perfectă de cunoaștere, dar va fi ofranda mea. Dobândesc o mărturie

mai puternică despre lucrurile pe care le mărturisesc. Este minunat să mă întorc la esența Evangheliei și să simt având claritate”.

În acea dimineață de duminică, în timp ce o ascultam pe această tânără soră împărtășind povestea călătoriei sale, mi-am amintit că noi toți trebuie să ne clădim temelii „pe stânca Mântuitorului nostru”⁸. Mi-am amintit, de asemenea, sfatul vârstnicului Jeffrey R. Holland: „Țineți-vă bine de ceea ce știți deja și fiți puternici până veți primi mai multă cunoaștere”⁹.

Pe parcursul lecției ei, am ajuns să cunosc cu mai multă fervoare că răspunsurile la întrebările noastre sincere vin atunci când căutăm cu seriozitate și când trăim conform poruncilor. Mi-am amintit că, deseori, credința noastră ne ajută să credem în lucruri care, la momentul respectiv, nu ni se par logice.

Și, cât aș vrea să fiu ca aceia care au înconjurat-o pe această tânără mamă, oferindu-i dragoste și sprijin. Președintele Dieter F. Uchtdorf a spus: „Suntem cu toții pelerini în căutarea luminii lui Dumnezeu în timp ce călătorim pe calea uceniciei. Nu-i judecăm pe alții pentru cantitatea de lumină pe care o au sau nu; ci, întreținem și susținem toată lumina până când devine clară, strălucitoare și adevărată”¹⁰.

Când copiii de la Societatea Primară intonează „A Child’s Prayer” („Rugăciunea unui copil”), ei întreabă: „Tată,

în ceruri ești cu-adevărat? Și auzi și răspunzi când un copil Te-a rugat?”¹¹

Noi, de asemenea, putem să ne întrebăm: „Este Tatăl Ceresc cu adevărat acolo?” doar pentru a ne bucura – așa cum a făcut prietena mea – când răspunsurile vin prin asigurări tăcute și simple. Depun mărturie că acele asigurări vin pe măsură ce voia Sa devine și voia noastră. Depun mărturie că acel adevăr există astăzi pe pământ și Evanghelia Sa o putem găsi în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Să găsești bucuria de a trăi”, *Liahona*, nov. 2008, p. 85.
2. Thomas S. Monson, „Fiți bucuroși”, *Liahona*, mai 2009, p. 92.
3. „Știu că Salvatorul meu mă iubește”, în *Știu că Salvatorul meu trăiește: 2015 Planuri pentru timpul petrecut împreună* (2014), p. 29.
4. Russell M. Nelson, în M. Russell Ballard, „What Came from Kirtland” (Seară la gura sobei la Universitatea Brigham Young, 6 nov. 1994); speeches.byu.edu.
5. În *Mother Teresa: Come Be My Light; The Private Writings of the Saint of Calcutta*, editată de Brian Kolodiejchuk (2007), p.149–150; punctuație standardizată.
6. Jeffrey R. Holland, „Nu te teme, crede numai” (seară cu vârstnicul Jeffrey R. Holland, 6 febr. 2015); lds.org/broadcasts.
7. Mosia 4:9.
8. Zezi Helaman 5:12.
9. Jeffrey R. Holland, „Cred, Doamne!”, *Liahona*, mai 2013, p. 94.
10. Dieter F. Uchtdorf, „Să primim o mărturie despre lumină și adevăr”, *Liahona*, nov. 2014, p. 22.
11. „A Child’s Prayer”, *Children’s Songbook*, p. 12.

Vârstnicul José A. Teixeira
din Cei Șaptezeci

Să-L căutăm pe Domnul

Pe măsură ce ne adâncim înțelegerea despre Salvator, vom avea o dorință mai mare să trăim fericiți și convingerea că acea fericire este posibilă.

Dragii mei frați și dragile mele surori, acum, când participăm la această conferință împreună, stau aici, în fața dumneavoastră, cu mare bucurie. Pe parcursul a multor ani, ascultarea cuvintelor pline de înțelepciune, a sfaturilor, a cuvintelor de alinare și a atenționărilor date în conferințele generale, au fost o mare binecuvântare pentru sora Teixeira, pentru familia noastră și pentru mine.

În această perioadă deosebită a anului, în special în această duminică de Paște, trebuie să reflectez la importanța învățăturilor Salvatorului și la exemplul de bunătate și dragoste pe care îl reprezintă El în viața mea.

O înțelegere mai profundă a lui Isus Hristos ne va da o speranță mai mare pentru viitor și, în pofida imperfecțiunilor noastre, încredere mai mare în faptul că ne vom îndeplini scopurile drepte. Aceasta va face, de asemenea, să avem o dorință mai mare de a ne sluji aproapele.

Domnul a spus: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme”¹. Să-L căutăm pe Domnul și să-I simțim prezența reprezintă un scop zilnic, un efort care merită să fie făcut.

Dragi frați și surori, astăzi, mai mult ca oricând, avem la dispoziția noastră

prilejuri și resurse excepționale pentru a ne adânci înțelegerea despre învățăturile lui Isus Hristos și despre ispășirea Sa. Folosirea în mod corespunzător a acestor resurse ne va ajuta să trăim o viață rodnică, plină de bucurie.

În metafora folosită de Salvator, despre vița de vie și mlădiță, El a spus: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine”².

Cu cât înțelegem mai bine rolul extraordinar al lui Hristos în viețile noastre, cu atât devenim mai conștienți de scopul nostru aici, în viața muritoare, care este de a avea bucurie. Totuși, această bucurie nu exclude faptul de a avea parte de încercări și dificultăți, unele chiar atât de mari și de complexe, încât ne pot face să credem că, în astfel de circumstanțe, fericirea este imposibilă.

Știu din propria experiență că bucuria de a trăi în neprihănire și de a rămâne în Hristos poate continua în pofida necazurilor caracteristice vieții muritoare. Deseori, aceste necazuri ne îmbogățesc spiritual, ne perfecționează și ne conduc, în cele din urmă, spre o înțelegere mai profundă a scopului existenței noastre aici, în viața

muritoare, și a ispășirii lui Isus Hristos. Într-adevăr, plenitudinea bucuriei poate fi obținută numai prin Isus Hristos³.

El a spus: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de mine, nu puteți face nimic”⁴.

Eu cred că, pe măsură ce ne adâncim înțelegerea despre Salvator, vom avea o dorință mai mare să trăim fericiți și convingerea că acea fericire este posibilă. În consecință, vom avea o capacitate mai mare să trăim fiecare zi cu mai mult entuziasm față de viață și față de ținerea poruncilor lui Dumnezeu, chiar în circumstanțe care necesită mult efort.

Haideți să nu lăsăm pe mâine ceea ce putem face astăzi. Acum este momentul în care trebuie să venim la Hristos, deoarece, „dacă [Îl credem], [vom lucra] câtă vreme este ceea ce se numește astăzi”⁵.

În fiecare zi ar trebui să avem în vedere să includem interacțiuni frecvente cu învățăturile lui Hristos. Gesturi și fapte mici și simple, făcute zilnic, vor contribui la:

1. adâncirea înțelegerii noastre despre importanța Domnului în viețile noastre și
2. ne vor ajuta să împărtășim această înțelegere cu generațiile viitoare care, cu siguranță, vor simți dragostea Tatălui Ceresc și a Fiului Său, Isus Hristos, atunci când vor vedea exemplul nostru de a trăi în mod sincer conform Evangheliei.

Așadar, care sunt câteva dintre aceste comportamente simple care, în aceste timpuri moderne, vor deveni un leac alinător pentru sufletele noastre, întărind mărturia pe care o avem despre Hristos și misiunea Sa?

În anul 2014, la concursul de fotografii organizat de National Geographic au fost trimise mai mult de 9.200 de fotografii de la fotografi profesioniști și entuziaști din peste 150 de țări. Fotografia câștigătoare înfățișează o femeie în centrul unui tren plin de pasageri. Lumina care

Deasupra: Transmisiune a Conferinței Generale din avion în zbor. Stânga: Fotografia care a câștigat concursul National Geographic 2014 prezintă o femeie care transmite un mesaj clar altor pasageri dintr-un tren; în pofida faptului că este prezentă fizic, ea nu este cu adevărat acolo.

vine de la telefonul ei mobil îi luminează fața. Ea transmite un mesaj clar celorlalți pasageri: în pofida faptului că este prezentă fizic, ea nu este cu adevărat acolo⁶.

Internetul, telefoanele inteligente și rețelele de socializare au schimbat profund felul în care ne comportăm în lume și felul în care comunicăm cu alții.

În această eră digitală, putem atât de rapid să ajungem în diferite locuri și să participăm la activități care ne pot îndepărta repede de la ceea ce este esențial pentru o viață plină de bucurie de durată.

Timpul petrecut folosind internetul poate, dacă este lăsat necontrolat, să dea importanță mai mare relațiilor cu

oameni pe care nu-i cunoaștem sau pe care nu i-am întâlnit niciodată, decât relațiilor cu oamenii cu care trăim – propria noastră familie!

Pe de altă parte, știm cu toții că suntem binecuvântați cu resurse excelente online, inclusiv cele elaborate de Biserică, precum sunt versiunile text și audio ale scripturilor sfinte și conferințelor generale, prezentări video ale vieții și învățăturilor lui Isus Hristos, aplicații pentru înregistrarea istoriei familiilor noastre și ocazii de a asculta muzică inspirată.

Alegerile și prioritățile noastre în ceea ce privește timpul petrecut online sunt decisive. Ele ne pot determina progresul spiritual, maturitatea în Evanghelie

și dorința de a contribui la o lume mai bună și de a trăi o viață mai productivă.

Din aceste motive, aș vrea să menționez trei deprinderi simple care vor stabili o activitate online sănătoasă. Aceste deprinderi vor genera autoevaluările zilnice, care ne sunt necesare pentru a ne apropia de învățăturile Tatălui Ceresc și Fiului Său, Isus Hristos.

Deprinderea numărul 1: Vizitați site-ul oficial al Bisericii pentru resurse

Accesul des, în timpul săptămânii, la aceste resurse, ne va ajuta să fim întotdeauna sensibili la învățăturile Evangheliei și va încuraja familia și prietenii noștri să se gândească și să reflecteze asupra lucrurilor care contează cel mai mult.

Deprinderea numărul 2: Urmăriți rețelele de socializare oficiale ale Bisericii

Această alegere va aduce pe ecranul dumneavoastră conținutul care este esențial pentru a vă adânci cercetarea și căutarea Domnului și a învățăturilor Sale și vă va întări dorința de a înțelege Evanghelia. Cu atât mai important, aceasta vă va ajuta să vă amintiți ceea ce Hristos așteaptă de la fiecare dintre noi.

Așa cum „nu există pământ bun fără un fermier bun”⁷, nu vom culege roade

online bune, decât dacă stabilim, de la început, niște priorități referitoare la ceea ce merită să fie accesat.

Deprinderea numărul 3: Faceți-vă timp să puneți deoparte telefoanele mobile

Este odihnitor să ne punem deoparte, pentru un timp, dispozitivele electronice și, în schimb, să deschidem paginile scripturilor sau să ne facem timp pentru a sta de vorbă cu familia și prietenii. În special în ziua Domnului, simțiți pacea pe care v-o aduce participarea la adunarea de împărtășanie fără impulsul constant de a vedea dacă aveți un nou mesaj sau o nouă postare.

Deprinderea de a lăsa deoparte, pentru un timp, telefonul mobil vă va îmbogăți și lărgi perspectiva asupra vieții, pentru că viața nu se limitează la un ecran de zece centimetri.

Domnul Isus Hristos a spus: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea”⁸. Dumnezeu vrea ca noi să avem bucurie și să simțim dragostea Sa. Datorită lui Hristos, această bucurie este posibilă pentru fiecare dintre noi. Avem mijloacele de a-L cunoaște mai bine și de a trăi conform Evangheliei Sale.

Depun mărturia mea despre bucuria pe care o avem atunci când ținem poruncile și despre pacea și siguranța pe care o simțim atunci când rămânem în dragostea Tatălui Ceresc și a Fiului Său, Salvatorul nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 6:36.
2. Ioan 15:4.
3. Vezi Ioan 15:11.
4. Ioan 15:5.
5. Doctrină și legăminte 64:25.
6. Vezi „Photo Contest 2014”, *National Geographic*, photography.nationalgeographic.com/photography/photo-contest/2014/.
7. Autor necunoscut.
8. Ioan 15:9.

Episcopul Gérald Caussé

primul consilier în Episcopatul care prezidează

Este încă minunată pentru voi?

Faptul de a admira minunile Evangheliei este un semn de credință. Aceasta înseamnă a recunoaște mâna Domnului în viețile noastre și în tot ceea ce ne înconjoară.

Sotia mea și cu mine am avut marea bucurie de a ne crește cei cinci copii lângă magnificul oraș Paris. În toți acei ani am vrut să le oferim multe ocazii bune de a descoperi lucrurile minunate ale acestei lumi. În fiecare vară, familia noastră făcea călătorii lungi pentru a vizita cele mai importante monumente, situri istorice și minuni ale naturii din Europa. În final, după ce am petrecut 22 de ani în zona Parisului,

eram pregătiți să ne mutăm. Îmi amintesc ziua în care copiii mei au venit la mine și mi-au spus: „Tată, este de-a dreptul rușinos! Am trăit aici toată viața și nu am fost niciodată la Turnul Eiffel!”.

Sunt atât de multe minuni în această lume. Cu toate acestea, când le avem permanent în fața noastră, le luăm de bune. Ne uităm, dar nu vedem cu adevărat; auzim, dar nu ascultăm cu adevărat.

În timpul slujirii Sale pe pământ, Isus le-a spus slujitorilor Lui:

„Ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi!

Căci vă spun că mulți proroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi, și n-au văzut, să audă ce auziți voi, și n-au auzit”¹.

M-am întrebat de multe ori cum ar fi fost să fi trăit în timpul Salvatorului nostru. Vă puteți imagina cum ar fi fost să stați la picioarele Lui? Să simțiți îmbrățișarea Sa? Să fiți martori în timp ce le slujea altora? Și, totuși, mulți dintre cei care L-au cunoscut nu au reușit să recunoască – să „vadă” – că Fiul lui Dumnezeu trăia printre ei.

Și noi suntem privilegiați să trăim într-o perioadă excepțională. Profetii din vechime au considerat munca restaurării ca fiind „o lucrare minunată... da, o lucrare minunată și un miracol”². În nicio altă dispensație nu au fost chemați atât de mulți misionari, deschise atât de multe națiuni pentru a auzi mesajul Evangheliei și construite atât de multe temple în întreaga lume.

Pentru noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, minunile au loc și în viețile noastre. Acestea includ convertirea

noastră personală, răspunsurile pe care le primim la rugăciunile noastre și binecuvântările pline de dragoste pe care ni le oferă Dumnezeu din abundență zi de zi.

Faptul de a admira minunile Evangheliei este un semn de credință. Aceasta înseamnă a recunoaște mâna Domnului în viețile noastre și în tot ceea ce ne înconjoară. Uimirea noastră produce, de asemenea, tărie spirituală. Ne oferă energia necesară pentru a ne păstra mărturia puternică și a ne angaja în munca de salvare.

Dar să fim atenți. Abilitatea noastră de a ne minuna este fragilă. În timp, pot apărea lucruri precum ținerea poruncilor în mod ocazional, apatia sau chiar oboseala care ne pot face insensibili chiar și la cele mai remarcabile semne și miracole ale Evangheliei.

Cartea lui Mormon descrie o perioadă, foarte similară cu a noastră, care a precedat venirea lui Mesia pe continentul american. Dintr-o dată, pe cer, au apărut semnele nașterii Sale. Oamenii au fost atât de uimiți, încât s-au umilit și aproape toți au fost convertiți. Cu toate acestea, patru ani mai târziu, „poporul a început să uite acele

semne și minuni despre care auzise; și oamenii au început să fie din ce în ce mai puțin uimiți de un semn sau de o minune din cer... și au început să nu mai creadă în toate cele pe care le auziseră și le văzuseră”³.

Dragii mei frați și surori, este încă minunată Evanghelia pentru voi? Puteți încă vedea, auzi, simți și vă puteți încă minuna? Sau senzorii dumneavoastră spirituali așteaptă o comandă? Indiferent de împrejurările personale, vă invit să faceți trei lucruri.

În primul rând, să nu obosim niciodată să descoperim sau să redescoperim adevărurile Evangheliei. Scriitorul Marcel Proust a spus: „Adevărata călătorie a descoperirii nu constă în căutarea de noi peisaje, ci în a avea ochi noi”⁴. Vă amintiți prima dată când ați citit un verset din scripturi și ați simțit că Domnul vă vorbește personal? Vă amintiți prima dată când ați simțit influența dulce a Duhului Sfânt, poate chiar înainte să vă dați seama că era Duhul Sfânt? Nu au fost aceste momente sacre și speciale?

Ar trebui să fim în fiecare zi flămânzi și însetați după cunoaștere spirituală. Acest obicei personal se bazează pe

studiu, meditare și rugăciune. Poate că, uneori, suntem tentați să gândim: „Nu trebuie să studiez scripturile azi, le-am citit deja pe toate” sau „Nu trebuie să merg la biserică azi, nu e nimic nou acolo”.

Dar Evanghelia este o fântână nescată de cunoaștere. Întotdeauna putem învăța și simți ceva nou în fiecare duminică, la fiecare adunare și din fiecare verset din scripturi. Credem în promisiunea „căutați... și veți găsi”⁵.

În al doilea rând, ancorați-vă credința în adevărurile clare și simple ale Evangheliei. Uimirea noastră ar trebui să aibă rădăcina în principiile de bază a credinței noastre, în puritatea legămintelor și rânduielilor pe care le-am făcut și în actele noastre de credință cele mai simple.

O soră misionară a povestit despre trei bărbați pe care i-a cunoscut la o conferință de district din Africa. Ei veneau dintr-un sat izolat, situat la depărtare de zonele populate, unde Biserica nu fusese încă organizată, dar unde erau 15 membri credincioși și aproape 20 de simpatizanți. Timp de două săptămâni, acești bărbați au mers pe jos, călătorind mai mult de 300 de mile (480 km) pe cărări pline de noroi, din cauza sezonului ploios, pentru a putea participa la conferință și a aduce zeciuile membrilor din grupul lor. Ei plănuiau să rămână pentru o săptămână întreagă pentru a se putea bucura de privilegiul de a lua din împărțășanie duminica ce urma și

sperau să se întoarcă ducând cu ei, pe capetele lor, cutii pline cu exemplare ale Cărții lui Mormon pentru a le da oamenilor din satul lor.

Sora misionară a spus după mărturie despre cât de impresionată a fost de sentimentul de mirare pe care l-au creat acești frați și de sacrificiile sincere făcute de ei pentru a obține lucruri pe care ea le-a avut întotdeauna la îndemână.

Ea s-a întrebat: Dacă m-aș trezi într-o duminică dimineața, în Arizona, și aș descoperi că mașina mea nu funcționează, aș merge pe jos la biserică aflată la doar câteva străzi depărtare de casă? Sau aș sta acasă pentru că este prea departe sau pentru că plouă?⁶ Acestea sunt întrebări bune pe care trebuie să le luăm cu toții în considerare.

În final, vă îndemn să căutați și să prețuiți tovarășia Duhului Sfânt. Cele mai multe minuni ale Evangheliei nu pot fi percepute prin simțurile noastre naturale. Acestea sunt lucrurile pe care „ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit... lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei [care]-L iubesc”⁷.

Când avem Spiritul cu noi, simțurile noastre spirituale sunt mai ascuțite și memoria noastră este alertă pentru a nu uita miracolele și semnele la care am fost martori. De aceea, știind că Isus urma să-i părăsească, ucenicii Săi nefiți s-au rugat cu ardoare „pentru ceea ce doreau cel mai mult; și ei au dorit ca Duhul Sfânt să le fie dat lor”⁸.

Chiar dacă Îl văzuseră pe Salvator cu proprii ochi și Îi atinseseră rănile cu propriile mâini, ei au știut că mărturiile lor s-ar putea diminua dacă nu ar fi reînnoite în mod constant prin puterea Spiritului lui Dumnezeu. Dragi frați și surori, nu faceți niciodată nimic pentru a risca pierderea acestui dar prețios și minunat – tovarășia Duhului Sfânt. Căutați-L prin rugăciune fierbinte și o viață neprihănită.

Depun mărturie că lucrarea în care suntem angajați este „o lucrare minunată și un miracol”. În timp ce Îl urmăm pe Isus Hristos, Dumnezeu ne depune mărturie „[prin] semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa”⁹. În această zi specială, depun mărturie că minunile și miracolele Evangheliei au la bază cel mai mare dar al lui Dumnezeu – ispășirea Salvatorului. Acesta este darul perfect de dragoste pe care Tatăl și Fiul, uniți în scop, l-au oferit fiecăruia dintre noi. Alături de voi „Eu mă minunez de mărețea Sa dragoste... Cât e de minunat, ce mult m-a iubit!”¹⁰

Mă rog să avem mereu ochi să vedem, urechi să auzim și inimi care să înțeleagă minunile acestei minunate Evanghelii, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 10:23–24.
2. 2 Nefi 27:26.
3. 3 Nefi 2:1.
4. “Marcel Proust,” *Gardianul*, 22 iulie 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Matei 7:7.
6. Adaptare după Lorraine Bird Jameson, „The Giants of Kinkondja” (articol despre zona Africii de sud-est website, 2009); web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1 Corinteni 2:9.
8. 3 Nefi 19:9.
9. Evrei 2:4.
10. „Eu mă minunez”, *Immuri*, nr. 171.

Vârstnicul Brent H. Nielson
din Cei Șaptezeci

Să-l așteptăm pe fiul risipitor

Mă rog ca dumneavoastră și cu mine să primim revelație pentru a ști cum să îi abordăm în modul cel mai potrivit pe aceia din viețile noastre care sunt rătăciți.

În timpul slujirii Sale pe pământ, Salvatorul a predicat despre puterea Sa de vindecare și mântuire. O relație consemnată în Noul Testament, în capitolul 15 din Luca ne face cunoscut că El a fost criticat deoarece într-adevăr mânca și petrecea timp alături de păcătoși (vezi Luca 15:2). Salvatorul a folosit această critică drept ocazie pentru a ne învăța pe noi toți felul în care trebuie să răspundem celor care nu trăiesc conform învățăturilor Evangheliei.

El a răspuns celor care Îl criticau adresându-le două întrebări importante:

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută, până când o găsește?” (Luca 15:4).

„Sau care femeie, dacă are zece monede din argint și pierde una dintre ele, nu aprinde o lumină, nu mătură casa și nu caută cu băgare de seamă până când o găsește?” (Luca 15:8).

Apoi, Salvatorul ne învață pilda fiului risipitor. Această pildă nu este despre 100 de oi sau despre 10 monede de argint, ci despre un fiu prețios care este pierdut. Ce ne învață Salvatorul, prin

intermediul acestei pilde, despre modul în care trebuie să reacționăm atunci când un membru al familiei nu mai trăiește conform învățăturilor Evangheliei.

Fiul risipitor îl anunță pe tatăl său că dorește imediat partea sa de moștenire. El dorește să părăsească siguranța oferită de căminul și familia sa și să-și dedice timpul preocupărilor lumești (vezi Luca 15:12-13). Observați că, în pilda Salvatorului, tatăl răspunde cu dragoste și îi dă fiului partea sa de

moștenire. Cu siguranță că tatăl a făcut tot ce a putut pentru a-l convinge pe fiu să rămână. Totuși, atunci când fiul adult face alegerea sa, înțeleptul tată îl lasă să plece. După aceea, tatăl dă dovadă de dragoste sinceră, veghează și așteaptă (vezi Luca 15:20).

Familia mea a avut parte de o experiență asemănătoare. Cei doi frați ai mei credincioși, minunata mea soră și cu mine am fost crescuți de părinți exemplari. Am fost învățați Evanghelia în căminul nostru, am ajuns la vârsta maturității și noi, toți patru, am fost pecetluiti alături de partenerii noștri de viață în templu. Cu toate acestea, în anul 1994, sora noastră, Susan, a început să fie nemulțumită de Biserică și de unele dintre învățăturile acesteia. A fost influențată de cei care îi ridiculizau și criticau pe conducătorii din perioada de început a Bisericii. Credința ei în profeții și apostolii în viață a scăzut. Cu timpul, îndoielile ei au devenit mai mari decât credința ei și a ales să părăsească Biserica. Susan mi-a permis să împărtășesc povestea ei cu speranța că va fi de folos altora.

Eu, frații mei și mama noastră văduvă am fost devastați. Nu puteam să

ne imaginăm ce anume ar fi putut să o determine să-și abandoneze credința. Alegerile făcute de sora mea i-au frânt inima mamei noastre.

Eu și frații mei slujisem în calitate de episcopi și președinți de cvorum și avusesem parte de bucuria adusă de succesul în munca de reactivare, alături de membri ai episcopiei și cvorumului, în timp ce i-am lăsat pe cei nouăzeci și nouă și am mers după cel pierdut. Cu toate acestea, în cazul surorii noastre, eforturile noastre continue de a o salva și de a o invita să vină înapoi nu au făcut decât să o îndepărteze din ce în ce mai mult.

În timp ce am căutat îndrumare divină în legătură cu felul în care ar trebui să acționăm în cazul ei, a devenit evident că trebuia să urmărim exemplul tatălui din pilda fiului risipitor. Susan făcuse alegerea ei și trebuia să o lășăm să facă ce dorea – dar nu înainte ca ea să știe și să simtă dragostea noastră sinceră pentru ea. Prin urmare, cu o dragoste și bunăvoință reînnoite față de ea, am vegheat și am așteptat.

Mama mea nu a încetat să o iubească pe Susan și să aibă grijă de ea. De fiecare dată când mama mea mergea la templu, ea adăuga numele lui Susan pe lista de rugăciuni, fără să-și piardă speranța. Fratele meu mai mare și soția lui, care locuiau cel mai aproape de Susan, în California, o invitau la toate activitățile familiei. În fiecare an, de ziua de naștere a lui Susan, ei pregăteau cina pentru ea în casa lor. Au avut grijă să mențină mereu legătura

cu ea și ca ea să știe că o iubesc cu adevărat.

Fratele meu mai mic și soția lui au păstrat legătura cu copiii lui Susan, în Utah, și i-au iubit și au avut grijă de aceștia. S-au asigurat că, la reuniunile de familie, copiii ei erau invitați întotdeauna și, atunci când a venit timpul ca nepoata lui Susan să fie botezată, fratele meu mai mic a fost acolo pentru a înfăptui rânduiala. Susan a avut parte, de asemenea, de învățători de acasă și învățătoare vizitatoare care nu au renunțat niciodată.

Atunci când copiii noștri au plecat în misiune și s-au căsătorit, Susan a fost invitată să participe la aceste momente de sărbătoare ale familiei și ea a acceptat. Ne-am străduit cu sârguință să organizăm evenimente în familie pentru ca Susan și copiii ei să poată fi împreună

cu noi și să știe, mai presus de orice, că îi iubim și că fac parte din familia noastră. Atunci când Susan a absolvit o universitate din California, cu toții am participat la ceremonia de absolvire pentru a o încuraja. Chiar dacă nu puteam să acceptăm și să susținem toate alegerile ei, puteam cu siguranță să o acceptăm și să o susținem pe ea. Am dat dovadă de dragoste, am vegheat și am așteptat.

În anul 2006, la 12 ani de când Susan părăsise Biserica, fiica noastră, Katy, s-a mutat împreună cu soțul ei în California pentru ca el să poată să frecventeze cursurile facultății de drept. Ei locuiau în același oraș ca Susan. Acest cuplu tânăr a solicitat ajutorul și sprijinul mătușii sale, Susan, și a iubit-o. Susan a ajutat la îngrijirea nepoatei noastre în vârstă de doi ani, Lucy, și

Susan s-a hotărât singură s-o ajute pe Lucy cu rugăciunile dinainte de culcare. Katy mi-a telefonat într-o zi și m-a întrebat dacă eu credeam că Susan se va întoarce vreodată în Biserică. Am asigurat-o că eu simțeam că se va întoarce și că trebuia să continuăm să avem răbdare. Au trecut alți trei ani și, dând dovadă de aceeași dragoste pentru ea, am vegheat și am așteptat.

Cu exact șase ani în urmă, eu și soția mea, Marcia, stăteam pe scaunele din rândul din față al acestui Centru de conferințe. În acea zi, urma să fiu susținut în calitate de o nouă autoritate generală. Marcia, care este mereu în armonie cu Spiritul, îmi scrisese un bilet cu mesajul: „Cred că este timpul ca Susan să se întoarcă”. Fiica mea, Katy, mi-a sugerat să ies din sală pentru a o suna pe Susan și a o invita să urmărească, în acea zi, conferința generală.

Îndemnat de aceste două femei minunate, am mers în hol și am sunat-o pe sora mea. A răspuns robotul și i-am lăsat un mesaj în care o invitam să urmărească acea sesiune a conferinței generale. Ea a primit mesajul. Spre bucuria noastră, ea a simțit îndemnul să urmărească toate sesiunile conferinței. Ea i-a ascultat pe profeții și apostolii pe care îi iubise în anii de odinioară. Ea a auzit nume noi pe care nu le auzise înainte, cum sunt cel al președintelui Uchtdorf și ale vârstnicilor Bednar, Cook, Christofferson și Andersen. În timpul acestei experiențe și a altor experiențe unice, trimise din cer – asemenea fiului risipitor – sora mea și-a venit în fire (vezi Luca 15:17). Cuvintele profeților și apostolilor și dragostea familiei ei au îndemnat-o să se întoarcă și să înceapă să trăiască, din nou, conform principiilor Evangheliei. După 15 ani, sora mea, care fusese pierdută, a fost găsită. Perioada de veghere și așteptare se terminase.

Susan descrie această experiență la fel cum a descris-o Lehi în Cartea lui Mormon. Ea a dat drumul barei de fier și s-a trezit în mijlocul unei neguri de întuneric (vezi 1 Nefi 8:23). Ea declară că nu a știut că era pierdută până când credința ei nu a fost redeşteptată de lumina lui Hristos, care a făcut ca deosebirea dintre experiențele pe care le avusese în lume și binecuvântările pe care avea să le primească de la Domnul și familia ei să fie foarte clară.

De-a lungul ultimilor șase ani, a avut loc un miracol. Susan are o mărturie reînnoită despre Cartea lui Mormon. Ea a primit recomandarea pentru templu. A slujit ca lucrător care ajută la înfăptuirea rânduielilor în templu și, acum, predă cursul de doctrină a Evangheliei în episcopia ei. Zăgazurile cerului s-au deschis pentru copiii și nepoții ei și, chiar dacă au existat unele consecințe dificile, pare ca și cum niciodată nu ar fi părăsit Biserica.

Mulți dintre dumneavoastră, asemeni familiei Nielson, au membri ai familiei care s-au rătăcit temporar. Instrucțiunea Salvatorului pentru toți cei care au 100 de oi este să le lase pe cele nouăzeci și nouă și să meargă și să o salveze pe cea rătăcită. Instrucțiunea pentru cei care au 10 monezi de argint și pierd una este să caute până o găsec. Atunci când cel pierdut este fiul sau fiica dumneavoastră, fratele sau sora dumneavoastră, și a ales să plece, am învățat în familia noastră că, după ce facem tot ce putem, iubim acea persoană cu toată

inima și veghem, ne rugăm și așteptăm ca brațul Domnului să se dezvăluie.

Poate că cea mai importantă lecție pe care Domnul mi-a predat-o în acest proces a avut loc în timpul studiului nostru din scripturi în familie. Fiul nostru, David, citea în timp ce studiam împreună Luca 15. În timp ce citea pilda fiului risipitor, aceasta a sunat diferit față de toate celelalte dăți în care o auzisem. Dintr-un motiv anume, eu mă identificasem întotdeauna cu fiul care a rămas acasă. În acea dimineață, în timp ce David citea, am realizat că, într-un fel eu eram fiul risipitor. Cu toții suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu (vezi Romani 3:23). Cu toții avem nevoie ca ispășirea Salvatorului să ne vindece. Cu toții suntem rătăciți și avem nevoie să fim găsiți. Această revelație primită în acea zi m-a ajutat să știu că atât eu, cât și sora mea aveam nevoie de dragostea Salvatorului și de ispășirea Sa. Susan și cu mine ne aflam, de fapt, pe același drum spre casă.

Cuvintele pe care Salvatorul le-a folosit în această pildă pentru a descrie felul în care tatăl l-a întâmpinat pe fiul său risipitor sunt puternice și cred că pot să descrie experiența pe care dumneavoastră și cu mine o vom avea cu Tatăl atunci când ne vom întoarce la căminul nostru ceresc. Acestea ne învață despre un tată care iubește, veghează și așteaptă. Acestea sunt cuvintele Salvatorului: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:20).

Mă rog ca dumneavoastră și cu mine să primim revelație pentru a ști cum să îi abordăm în modul cel mai potrivit pe aceia din viețile noastre care sunt rătăciți și, atunci când este necesar, să avem răbdarea și dragostea Tatălui Ceresc și a Fiului Său, pe măsură ce iubim, veghem și-l așteptăm pe cel risipitor. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Măreț e planul lui Dumnezeu

*Isus Hristos a suferit, a murit și a înviat din morți pentru
ca El să poată să ne ridice la viața eternă.*

Fără coarde de siguranță, hamuri sau vreun echipament de cățărat, doi frați – Jimmy, în vârstă de 14 ani, și John, în vârstă de 19 ani (acestea nu sunt numele lor reale) – au încercat să escaladeze un perete vertical din rezervația naturală Snow Canyon, aflată în partea sudică a Utah-ului în care am crescut. Aproape de sfârșitul cățărării lor extenuante, au văzut că o surplombă îi împiedica să urce ultimii metri până pe vârful peretelui. Nu puteau nici să treacă de ea, nici să coboare. Erau blocați. După multe mișcări atente, John a găsit suficient spațiu încât să-și pună piciorul într-o poziție care să-i permită să-și împingă fratele mai mic către vârful stâncii, unde era în siguranță. El, însă, nu putea să ajungă sus. Cu cât se întindea să găsească puncte în care să se sprijine cu degetele sau picioarele, cu atât mai mult începea să aibă crampe musculare. Panica a început să pună stăpânire pe el și a început să se teamă pentru viața lui.

Neputând să se mai țină mult timp, John a hotărât că singura lui opțiune era să încerce să sară vertical cu scopul de a se prinde de vârful surplombeii.

Dacă reușea, ar fi putut, cu un efort considerabil al brațelor, să se tragă în sus, unde s-ar fi aflat în siguranță.

Citându-l, el a spus:

„Înainte să sar, i-am spus lui Jimmy să se ducă să caute o ramură de copac

suficient de rezistentă pe care să mi-o întindă, deși știam că nu avea să găsească nimic pe acel vârf stâncos. Era doar o încercare de a-l păcăli să plece de acolo. Dacă săritura mea eșua, puteam măcar să mă asigur că frățiorul meu nu mă vedea căzând și murind.

Oferindu-i suficient timp pentru a se îndepărta, mi-am spus ultima rugăciune – căci îmi doream ca membrii familiei mele să știe că-i iubeam și ca Jimmy să ajungă acasă cu bine – apoi, am sărit. Am avut atât de multă adrenalină și am sărit atât de sus încât coatele brațelor mele întinse au ajuns aproape deasupra surplombeii. Dar, când m-am prins cu palmele de vârful surplombeii, n-am simțit decât nisip care aluneca pe o stâncă plată. Încă simt nisipul de sub degete în timp ce atârnăm acolo fără niciun sprijin – fără vreo margine, vreo piatră sau altceva de care să mă prind sau pe care să apuc. Simțeam cum

degetele începuseră să-mi alunec pe suprafața nisipoasă. Știam că viața mea era pe sfârșite.

Însă, dintr-o dată, asemenea unui fulger într-o ploaie de vară, două mâini au țâșnit de undeva de dincolo de vârful stâncii, apucându-mă de încheieturi cu o forță și o determinare mai presus de mărimea lor. Frățiorul meu fidel nu se duse să caute nicio ramură imaginară. Ghicind exact ce plănuiam să fac, nu se mișcase nici măcar un centimetru. Pur și simplu a așteptat – în liniște, aproape ținându-și respirația – știind cu siguranță că eram destul de nesăbuit încât să încerc să sar. Când am făcut-o, m-a prins, m-a ținut și nu a vrut să-mi dea drumul să cad. Acele brațe puternice frățești mi-au salvat viața în acea zi când atârnam neajutorat deasupra a ceea ce reprezenta o moarte sigură”¹.

Preaiubiții mei frați și preaiubițele mele surori, astăzi este duminica Paștelui. Deși trebuie să ne amintim *întotdeauna* (promitem în rugăciunile noastre săptămânale de împărtășanie că o vom face), aceasta este cea mai sacră zi a anului în care să ne aducem aminte de mâinile frățești și de brațele hotărâte care au fost întinse în abisul morții pentru a ne salva de căderile și eșecurile noastre, de tristețea și păcatele noastre. Prin prisma acestei povestiri relatate de familia lui John și Jimmy, îmi exprim recunoștința pentru ispășirea și învierea Domnului Isus Hristos și

depun mărturie despre evenimentele din planul divin al lui Dumnezeu care au dus la și au dat sens „[măreței Sale] dragoste”².

În societatea noastră care devine din ce în ce mai laică, să vorbim despre Adam și Eva sau despre Grădina Edenului ori despre „căderea lor norocoasă” în viața muritoare este ceva demodat și neobișnuit. Totuși, purul adevăr este acela că *nu putem* să înțelegem pe deplin ispășirea și învierea lui Hristos și *nu vom* aprecia cum se cuvine scopul unic al nașterii sau al morții Sale – cu alte cuvinte, nu putem sărbători cu adevărat Crăciunul sau Paștele – fără să înțelegem că Adam și Eva chiar au existat și au căzut din Grădina Edenului, care a fost reală, aducând cu ei toate consecințele asociate căderii.

Nu cunosc detaliile legate de ceea ce s-a întâmplat pe această planetă înainte de acel moment, dar știu cu siguranță că ei doi au fost creați de mâna divină a lui Dumnezeu, că, o perioadă, ei au trăit singuri într-un loc paradisiac unde nu exista moarte sau posibilitatea unei familii viitoare, precum și că, printr-o succesiune de alegeri, ei au încălcat o poruncă a lui Dumnezeu, ceea ce a dus la izgonirea lor din acea grădină, dar și la posibilitatea ca ei să aibă copii înainte de a avea parte de moartea fizică.³ Pentru ca situația lor să fie și mai complexă și mai tristă, încălcarea lor a avut și consecințe spirituale,

fiind alungați pentru totdeauna din prezența lui Dumnezeu. Prin urmare, deoarece urma să ne naștem în acea lume decăzută și pentru că și noi urma să încălcăm legile lui Dumnezeu, am fost și noi condamnați să avem parte de pedepsele de care au avut parte Adam și Eva.

Ce situație îngrozitoare! Întreaga rasă umană în cădere liberă – fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil rostogolindu-se fizic către o moarte permanentă, plonjând spiritual către un chin etern. Este aceasta menirea vieții? Este acesta sfârșitul suprem al existenței omului? Atârnăm noi într-un canion friguros undeva într-un univers nepăsător, fiecare dintre noi căutând un sprijin de care să-și fixeze picioarele, fiecare dintre noi căutând ceva de care să se agațe – simțind doar nisipul care ne alunecă pe sub degete, neavând nimic care să ne salveze, neavând nimic de care să ne ținem și, cu siguranță, pe ni-meni care să ne țină? Avem noi ca unic scop în viață o existență inutilă – doar să sărim cât putem de sus, să rezistăm aproximativ șaptezeci de ani și, apoi, să eșuăm, să cădem și să ne rostogolim pentru totdeauna?

Răspunsul la aceste întrebări este un nu categoric și etern! Alături de profeții din vechime și de cei din zilele noastre, depun mărturie că „toate lucrurile au fost făcute potrivit înțelepciunii Aceluia care cunoaște toate lucrurile”⁴. Astfel,

din momentul în care acei primi părinți au pășit afară din Grădina Edenului, Dumnezeu și Tatăl nostru, al tuturor, anticipând hotărârea lui Adam și a Evei, a trimis îngeri din cer să le spună – și să ne transmită de-a lungul timpului – că toată această succesiune de evenimente a fost menită pentru fericirea noastră eternă. A făcut parte din planul Său divin, plan care a asigurat un Salvator, pe Însuși Fiul lui Dumnezeu – un alt „Adam”, după cum L-a numit apostolul Pavel⁵ – care avea să vină la jumătatea timpului pentru a ispăși pentru încălcarea primului Adam. Acea ispășire avea să obțină victoria completă asupra morții fizice, asigurând învierea necondiționată a fiecărui om care s-a născut sau se va naște vreodată în această lume. Datorită milei, avea, de asemenea, să ofere iertare pentru păcatele personale ale fiecărui om în parte, începând cu Adam și până la sfârșitul lumii, iertare condiționată de pocăință și de supunerea față de poruncile divine.

Fiind unul dintre martorii Săi rănduiți, eu declar în această dimineață de Paște că Isus din Nazaret a fost și este Salvatorul lumii, „al doilea Adam”⁶, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, Alfa și Omega al vieții eterne. „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”⁷, a declarat Pavel. Profetul-patriarh Lehi a spus: „Adam a căzut, ca oamenii să poată fi... Iar Mesia vine la timpul potrivit, pentru ca El să poată mântui pe copiii

oamenilor de la cădere”⁸. Cel mai tipicar dintre toți, profetul Iacov din Cartea lui Mormon a propovăduit, în cadrul unei predici de două zile despre ispășirea lui Isus Hristos, că „învierea trebuie să vină... din cauza căderii”⁹.

Prin urmare, astăzi sărbătorim darul reprezentat de victoria asupra fiecărei căderi de care am avut parte, fiecărei tristeți pe care am trăit-o, fiecărei descușurări pe care am avut-o, fiecărei temeri pe care am înfruntat-o – precum și pe cel al învierii noastre din moarte și al iertării de păcate. Acea victorie ne este pusă la dispoziție datorită evenimentelor care au avut loc în Ierusalim, într-un sfârșit de săptămână exact ca acesta, în urmă cu aproximativ două milenii.

Începând cu chinul spiritual din Grădina Ghetsimani, continuând cu răstignirea de pe „Căpățâna” și încheind într-o frumoasă dimineață de duminică în interiorul unui mormânt donat, un bărbat neprihănit, pur și sfânt, Însuși Fiul lui Dumnezeu, a făcut ceea ce niciun alt om decedat nu a mai făcut sau nu ar putea face vreodată. Cu propria-I putere, El S-a ridicat din morți pentru ca trupul Său să nu se mai despartă vreodată de spiritul Său. După bunu-I plac, El a îndepărtat fâșiile de pânză cu care fusese acoperit, punând cu grijă ștergarul care fusese pus pe capul Lui „într-un alt loc singur”¹⁰, după cum se afirmă în scripturi.

Acea succesiune a ispășirii și învierii din timpul primului Paște constituie cel

mai important moment, cel mai generos dar, cea mai îngrozitoare durere și cea mai frumoasă manifestare a dragostei pure care va fi arătată vreodată în istoria acestei lumi. Isus Hristos, Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu, a suferit, a murit și a înviat din morți pentru ca El să poată, asemenea unui fulger într-o ploaie de vară, să ne prindă când cădem, să ne țină cu puterea Lui și, prin supunerea noastră față de poruncile Sale, să ne ridice la viața eternă.

Cu ocazia acestui Paște, Le mulțumesc, Lui și Tatălui care ni L-a trimis, că Isus este în continuare victorios asupra morții, chiar dacă El stă pe picioare rănite. Cu ocazia acestui Paște, Le mulțumesc, Lui și Tatălui care ni L-a trimis, că El oferă în continuare har infinit, chiar dacă El îl oferă cu palme străpunse de cuie și încheieturi pe care se văd cicatrice. Cu ocazia acestui Paște, Le mulțumesc, Lui și Tatălui care ni L-a trimis, că putem cânta gândindu-ne la grădina pătată de sânge, la crucea străpunsă de cuie și la mormântul gol glorios:

*Măreț e planul lui Dumnezeu
De a fi mântuiți.*

*Liberi și demni să trăim mereu,
Noi, copiii Lui, fericiti!*¹¹

În numele sacru al Domnului înviat,
Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Corespondență aflată în posesia lui Jeffrey R. Holland.
2. „Eu mă minunez”, *Immuri*, nr. 117.
3. Vezi 2 Nefi 2:19–29, în mod deosebit versetele 20–23; Moise 5:10–11.
4. 2 Nefi 2:24.
5. Vezi 1 Corinteni 15:45.
6. 1 Corinteni 15:45.
7. 1 Corinteni 15:22.
8. 2 Nefi 2:25–26.
9. 2 Nefi 9:6.
10. Ioan 20:7.
11. „Măreață e a Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 119.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Darul harului

Astăzi și pentru totdeauna, harul lui Dumnezeu este disponibil tuturor celor a căror inimă este frântă și al căror spirit este smerit.

În duminica Paștelui, noi sărbătorim cel mai așteptat și glorios eveniment din istoria lumii.

Este ziua în care totul s-a schimbat.

În acea zi, viața mea s-a schimbat.

Viața dumneavoastră s-a schimbat.

Destinul tuturor copiilor lui

Dumnezeu s-a schimbat.

În acea zi binecuvântată, Salvatorul omenirii, care a luat asupra Sa poverile păcatului și ale morții care ne țineau captivi, a învins acele poveri și ne-a eliberat.

Datorită sacrificiului preaiubitului nostru Mântuitor, moartea nu-și mai are boldul, mormântul nu mai poate învinge¹, Satana nu mai are putere nelimitată iar noi suntem „[născuți] din nou prin *învierea* lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie”².

Într-adevăr, apostolul Pavel avea dreptate când a spus: „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte”³.

Harul lui Dumnezeu

Deseori vorbim despre ispășirea Salvatorului – și bine facem!

Așa cum a spus Iacov: „De ce să nu [vorbim] despre ispășirea lui Hristos și să [ajungem] la o înțelegere deplină a Lui?”⁴. Dar, pe măsură ce „vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos

[și] profețim despre Hristos” cu orice ocazie⁵, nu trebuie să ne pierdem niciodată sentimentul de evlavie și recunoștința profundă față de sacrificiul etern al Fiului lui Dumnezeu.

Ispășirea Salvatorului nu trebuie să devină ceva banal în propovăduirea, în discuțiile sau în inimile noastre. Este sacră și sfântă, deoarece, prin intermediul „[jertfei mari și finale]”, Isus Hristos a adus „salvare tuturor aceluia care vor crede în numele Său”⁶.

Mă minunez gândindu-mă că Fiul lui Dumnezeu S-ar coborî pentru a ne

salva, așa imperfecti, impuri, predispuși la greșeli și nerecunoscători cum suntem deseori. Am încercat să înțeleg ispășirea Salvatorului cu mintea mea finită și singura explicație pe care am găsit-o este: Dumnezeu ne iubește într-un mod profund și perfect pentru eternitate. Nici nu pot începe să estimez „lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea... [dragostei] lui Hristos”⁷.

O expresie puternică a acestei dragoste este ceea ce în scripturi este numit deseori *harul lui Dumnezeu* – ajutorul divin și înzestrarea cu putere prin intermediul cărora încetăm să mai fim ființele imperfecte și limitate din prezent și devenim ființe exaltate ale „[adevărului și luminii] până când [suntem slăviți] în adevăr și [cunoaștem] toate lucrurile”⁸.

Harul lui Dumnezeu este atât de minunat. Totuși, este deseori înțeles greșit.⁹ Chiar și așa, noi trebuie să știm despre harul lui Dumnezeu dacă intenționăm să moștenim ceea ce ne-a fost pregătit în împărăția Sa eternă.

Datorită acestui lucru, aș dori să vorbesc despre har. Mai ales și în

Helsinki, Finlanda

primul rând, aș dori să vorbesc despre cum harul *descuie porțile cerului* și, în al doilea rând, despre cum *deschide ferestrele cerului*.

În primul rând: harul descuie porțile cerului

Deoarece cu toții „[am păcătuit] și [suntem lipsiți] de slava lui Dumnezeu”¹⁰ și „nu este cu puțință ca vreun lucru necurat să intre în împărăția lui Dumnezeu”¹¹, niciunul dintre noi nu este demn de a se întoarce în prezența lui Dumnezeu.

Chiar dacă L-am sluji pe Dumnezeu din tot sufletul, nu va fi suficient, deoarece încă am fi „slujitori netrebniți”¹². Nu putem să mergem în rai doar pe baza meritelor noastre; cerințele dreptății reprezintă o barieră pe care noi nu avem puterea de a o depăși de unii siguri.

Dar nu este totul pierdut.

Harul lui Dumnezeu este marea noastră speranță și nepieritoarea noastră speranță.

Prin intermediul jertfei lui Isus Hristos, planul milei satisface cerințele dreptății¹³ și „le dă oamenilor mijloacele prin care ei să poată avea credință prin pocăință”¹⁴.

Păcatele noastre, deși sunt roșii precum cârmâzul, pot deveni albe ca zăpada.¹⁵ Deoarece Salvatorul nostru preaiubit „S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți”¹⁶, ne-a fost deschisă o cale de a intra în împărăția Sa nepieritoare¹⁷.

Poarta este descuiată!

Dar harul lui Dumnezeu nu ne ajută doar să revenim la starea noastră

inocentă anterioară. Dacă salvarea înseamnă doar ștergerea greșelilor și păcatelor noastre, atunci salvarea – pe cât este de minunată – nu îndeplinește țelurile mărețe pe care Tatăl le are pentru noi. Țelul său este mult mai mare: El dorește ca fiii și fiicele Sale să devină asemănători Lui.

Având darul harului lui Dumnezeu, calea uceniciei nu ne trage în jos, ci în sus.

Ne duce la înălțimi pe care abia le putem înțelege! Ne duce la exaltarea în împărăția celestială a Tatălui nostru Ceresc, acolo unde noi, înconjurați de cei dragi nouă, primim „din plenitudinea Sa și din slava Sa”¹⁸. Toate lucrurile sunt ale noastre și noi suntem ai lui Hristos.¹⁹ Într-adevăr, tot ceea ce Tatăl a avut ne va fi dat nouă.²⁰

Pentru a moșteni această slavă, avem nevoie de mai mult decât de o poartă descuiată; trebuie să intrăm pe această

poartă având o dorință sinceră de a ne schimba – o schimbare atât de mare încât scripturile o descriu astfel: „să [ne naștem] din nou; da, să [ne naștem] din Dumnezeu, să [ne schimbăm] din starea [noastră] carnală și decăzută la o stare de dreptate, fiind mântuiți de Dumnezeu, devenind fiii și fiicele Lui”²¹.

În al doilea rând: harul deschide ferestrele cerului

Un alt lucru legat de harul lui Dumnezeu este deschiderea ferestrelor cerului, prin intermediul cărora Dumnezeu ne oferă binecuvântări de putere și tărie, care ne ajută să realizăm lucruri pe care altfel nu le-am putea face. Prin harul minunat al lui Dumnezeu copiii Săi pot învinge pericolele și ispitele înșelătorului, pot să evite păcatul și să fie „[perfecționați] în Hristos”²².

Deși cu toții avem slăbiciuni, putem să le învingem. Într-adevăr, dacă ne umilim și avem credință, prin harul lui Dumnezeu lucrurile slabe pot deveni puternice²³.

De-a lungul vieții noastre, harul lui Dumnezeu ne oferă binecuvântări temporale și daruri spirituale care ne vor îmbunătăți abilitățile și îmbogăți viața. Harul Său ne rafinează. Harul Său ne ajută să devenim persoane mai bune.

Cine îl poate primi?

În Biblie citim despre vizita lui Hristos la casa lui Simon fariseul.

În aparență, Simon era un om bun și drept. El își îndeplinea constant obligațiile religioase: ținea poruncile, își plătea zeciuiala, ținea ziua de sabbat, se ruga zilnic și mergea la sinagogă.

Dar, cât timp Isus S-a aflat la Simon, o femeie s-a apropiat, a spălat picioarele Salvatorului cu lacrimile ei și I le-a uns cu mir.

Simon nu a fost mulțumit de felul ei de a preaslăvi, deoarece știa că această femeie este o păcătoasă. Simon s-a

gândit că, dacă Isus nu știa acest lucru, El nu era un profet sau altfel nu i-ar fi permis femeii să-L atingă.

Cunoscând gândurile sale, Isus S-a întors către Simon și i-a pus o întrebare. „Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci.

Fiindcă [amândoi] nu aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?”

Simon I-a răspuns indicând pe acela căruia i-a fost iertat mai mult.

Apoi, Isus ne-a învățat o lecție profundă: „Vezi tu pe femeia aceasta?... Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; *căci a iubit mult*. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin”²⁴.

Cu care dintre aceste două persoane ne asemănăm cel mai mult?

Suntem precum Simon? Suntem încrezători și ne simțim confortabil în ceea ce privește faptele noastre bune, având încredere în propria neprihănire? Ne lipsește poate răbdarea față de cei care nu trăiesc potrivit standardelor noastre? Suntem noi setați pe modul pilot automat, făcând lucruri fără să ne gândim la ele, participând

la adunările noastre, fiind plictisiți de clasa de doctrină a Evangheliei și verificându-ne telefoanele mobile în timpul împărtășaniei?

Sau suntem ca această femeie, care a crezut că este pierdută complet și fără nicio speranță din cauza păcatului?

Oare *iubim mult*?

Înțelegem noi cât de îndatorați suntem Tatălui Ceresc și implorăm din tot sufletul nostru să primim harul lui Dumnezeu?

Când îngenunchem pentru a ne ruga, o facem pentru a enumera lucrurile minunate legate de propria neprihănire sau pentru a mărturisi greșelile noastre, a implora îndurarea lui Dumnezeu și a vărsa lacrimi de recunoștință pentru minunatul plan al mântuirii?²⁵

Salvarea nu poate fi obținută doar prin intermediul supunerii; ea se obține prin intermediul sângelui Fiului lui Dumnezeu.²⁶ A ne gândi că putem obține salvarea dând la schimb faptele noastre bune este același lucru cu a cumpăra un bilet de avion și, apoi, a presupune că deținem compania aeriană. Sau a ne gândi că, după ce

am plătit chiria casei noastre, deținem întreaga planetă.

Atunci, de ce ne supunem?

Dacă harul este un dar de la Dumnezeu, atunci de ce este atât de importantă supunerea față de poruncile lui Dumnezeu? De ce să ne pese de poruncile lui Dumnezeu – sau chiar de pocăință? De ce să nu admitem pur și simplu că suntem păcătoși și să îl lăsăm pe Dumnezeu să ne salveze?

Sau, așa cum a spus Pavel: „Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?” Răspunsul lui Pavel a fost simplu: „Nicidecum!”²⁷

Dragi frați și surori, noi ne supunem poruncilor lui Dumnezeu – deoarece Îl iubim!

A încerca să înțelegem darul harului lui Dumnezeu cu toată inima și mintea noastră ne oferă și mai multe motive să-L iubim și să ne supunem Tatălui Ceresc cu blândețe și recunoștință. Când mergem pe calea uceniciei, acest lucru ne rafinează, ne facem mai buni, ne ajută să devenim mai asemănători Lui și ne conduce în prezența Sa. „[Spiritul] Domnului, [Dumnezeul nostru]”, a lucrat „o schimbare mare în noi... pentru că nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat”²⁸.

Drept urmare, supunerea noastră față de poruncile lui Dumnezeu reprezintă rezultatul natural al dragostei și recunoștinței noastre nesfârșite față de bunătatea lui Dumnezeu. Această formă de dragoste și recunoștință sinceră va uni, în mod miraculos, faptele noastre cu harul lui Dumnezeu. Virtutea va înfrumuseța gândurile noastre fără încetare și încrederea noastră va crește puternic în prezența lui Dumnezeu.²⁹

Dragi frați și surori, a trăi potrivit Evangheliei cu credință nu este o povară. Reprezintă o repetiție minunată

– o pregătire pentru moștenirea slavei mărețe a eternității. Căutăm să ne punem Tatălui nostru Ceresc deoarece spiritele noastre vor fi mai receptive lucrurilor spirituale. Vom înțelege lucruri despre care nu am știut niciodată că există. Vom dobândi iluminare și înțelegere atunci când vom face voia Tatălui.³⁰

Harul este un dar de la Dumnezeu și dorința noastră de a fi supuși fiecărei porunci a lui Dumnezeu reprezintă întinderea mâinii noastre muritoare pentru a primi acest dar sacru de la Tatăl nostru Ceresc.

Să facem tot posibilul

Profetul Nefi a contribuit în mod semnificativ la înțelegerea noastră privind harul lui Dumnezeu când a declarat: „Căci noi lucrăm cu sârguință... ca să-i convingem pe copiii noștri, precum și pe frații noștri să creadă în Hristos și să se împace cu Dumnezeu; căci noi știm că, *după ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvați*”³¹.

Totuși, mă întreb dacă uneori nu interpretăm greșit expresia „după ce am făcut tot posibilul”. Trebuie să înțelegem că „după” nu este echivalent cu „deoarece”.

Nu suntem salvați „deoarece” am făcut tot posibilul. Oare vreunul dintre noi a făcut *tot* posibilul? Oare Dumnezeu așteaptă până când depunem tot efortul înainte de a interveni în viețile noastre oferindu-ne harul Său salvator?

Multe persoane se simt descurajate deoarece nu reușesc în mod constant să facă ce este necesar. Ei știu din experiențele personale că „duhul este, într-adevăr, plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă”³² Ei își ridică glasurile pentru a proclama alături de Nefi: „Sufletul meu jelește din cauza nedreptăților mele”³³.

Sunt sigur că Nefi știa că harul Salvatorului ne *permite* și ne *ajută* să biruim păcatul.³⁴ De aceea, Nefi a lucrat cu atâta sârguință pentru a-și convinge copiii și frații „să creadă în Hristos și să se împace cu Dumnezeu”³⁵.

Până la urmă, *aceasta este* tot ce putem face! Și *aceasta este* sarcina noastră în viața muritoare!

Harul este disponibil tuturor

Când mă gândesc la ce a făcut Salvatorul pentru noi cu puțin timp înainte de prima duminică de Paște, doresc să-mi ridic vocea și să aduc laude Dumnezeului Cel Preaînalt și Fiului Său, Isus Hristos!

Porțile cerului sunt descuiate!

Ferestrele cerului sunt deschise!

Astăzi și pentru totdeauna, harul lui Dumnezeu este disponibil tuturor celor a căror inimă este frântă și al căror spirit este smerit.³⁶ Isus Hristos ne-a deschis calea pentru a ajunge la înălțimi de neînțeles pentru mințile muritoare.³⁷

Mă rog ca noi să înțelegem mai bine și să avem sentimente de recunoștință mai profunde față de importanța eternă a sacrificiului ispășitor al Salvatorului. Mă rog ca noi să ne arătăm dragostea față de Dumnezeu și recunoștința pentru darul harului Său infinit ținând poruncile Sale și „[trăind cu bucurie] o viață nouă”³⁸, în numele sacru al Învățătorului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 1 Corinteni 15:55; Mosia 16:8.
2. 1 Petru 1:3; subliniere adăugată.
3. 1 Tesaloniceni 4:18; vezi, de asemenea, versetele 13–17.
4. Iacov 4:12.
5. 2 Nefi 25:26.
6. Alma 34:10, 15.
7. Efeseni 3:18–19.
8. Doctrină și legăminte 93:28.
9. Suntem cu adevărat „copii mici și... nu [am înțeles] încă ce mari sunt binecuvântările pe care Tatăl le are în mâinile Sale și pe care le-a pregătit pentru [noi]” (Doctrină și legăminte 78:17).
10. Romani 3:23.
11. 1 Nefi 15:34; vezi, de asemenea, 1 Nefi 10:21; Moise 6:57.
12. Mosia 2:21.
13. Vezi Alma 42:15.
14. Alma 34:15.
15. Vezi Isaia 1:18.
16. 1 Timotei 2:6.
17. Vezi 2 Petru 1:11.
18. Doctrină și legăminte 76:56.
19. Vezi Doctrină și legăminte 76:59.
20. Vezi Doctrină și legăminte 84:38.
21. Mosia 27:25.
22. Moroni 10:32.
23. Vezi Eter 12:27.
24. Vezi Luca 7:36–50; subliniere adăugată.
25. Pilda lui Hristos despre fariseu și vameș ilustrează acest lucru în mod clar (vezi Luca 18:9–14).
26. Vezi Faptele apostolilor 20:28.
27. Romani 6:1–2.
28. Mosia 5:2.
29. Vezi Doctrină și legăminte 121:45.
30. Vezi Ioan 7:17.
31. 2 Nefi 25:23; subliniere adăugată.
32. Matei 26:41; vezi, de asemenea, Romani 7:19.
33. 2 Nefi 4:17.
34. Vezi 2 Nefi 4:19–35; Alma 34:31.
35. 2 Nefi 25:23.
36. Vezi 3 Nefi 9:19–20.
37. Vezi 1 Corinteni 2:9.
38. Romani 6:4.

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Păstrarea libertății de a alege și protejarea libertății religioase

Folosirea cu credință a libertății de a alege depinde de faptul de a avea libertate religioasă.

Astăzi este duminica de Paște: o zi a recunoștinței și a aducerii aminte în care onorăm ispășirea și învierea Salvatorului nostru, Isus Hristos, realizate pentru întreaga omenire. Noi Îl preaslăvim, fiind recunoscători pentru libertatea noastră religioasă, pentru libertatea de a ne aduna, pentru libertatea de a ne exprima și pentru dreptul pe care ni l-a dat Dumnezeu de a fi liberi să alegem.

Așa cum au prezis profeții despre aceste zile din urmă în care trăim, există mulți oameni confuzi în legătură cu cine suntem și în ce credem. Unii sunt „clevetitori... [și] ne iubitori de bine”¹. Alții „numesc răul bine și binele rău [și] spun că întunericul este lumină și lumina întuneric”².

În timp ce oamenii din jurul nostru fac alegeri cu privire la cum să reacționeze la crezurile noastre, nu trebuie să uităm că libertatea morală de a alege este o parte esențială a planului lui Dumnezeu pentru toți copiii Săi. Acel plan etern, care ne-a fost prezentat în cadrul consiliului din viața

premuriitoare care a avut loc în cer, include darul libertății de a alege³.

În acel Mare Consiliu, Lucifer, cunoscut ca Satana, și-a folosit libertatea de a alege pentru a se opune planului lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „Pentru că Satana s-a revoltat împotriva Mea și a căutat să distrugă libertatea de a alege a omului, pe care Eu, Domnul Dumnezeu, i-o dădusem... am făcut ca el să fie alungat”⁴.

El a continuat: „Și, de asemenea, am îndepărtat de la Mine a treia parte din oștirile cerului datorită liberei lor alegeri”⁵.

În consecință, copiii de spirit ai Tatălui Ceresc care au ales să respingă planul Său și să-l urmeze pe Lucifer și-au pierdut destinul divin.

Isus Hristos, folosindu-Și libertatea de a alege, a spus:

„Aici sunt, trimite-Mă pe Mine”⁶.

„Facă-se voința Ta și slava să fie a Ta în veci”⁷.

Isus, cel care Și-a exercitat libertatea de a alege pentru a sprijini planul Tatălui Ceresc a fost identificat și numit

de către Tatăl ca fiind Salvatorul nostru, prerânduit să înfăptuiască sacrificiul ispășitor pentru toată lumea. În mod asemănător, exercitarea libertății noastre de a alege pentru a ține poruncile ne permite să înțelegem pe deplin cine suntem și să primim toate binecuvântările pe care Tatăl nostru Ceresc le are – inclusiv ocazia de a avea un trup, de a progresa, de a simți bucurie, de a avea o familie și de a moșteni viața eternă.

Pentru a ține poruncile, noi trebuie să cunoaștem doctrina oficială a Bisericii pentru a nu fi abătuți de la conducerea lui Hristos de conceptele mereu schimbătoare ale oamenilor.

Binecuvântările de care ne bucurăm acum se datorează faptului că am făcut, înainte de această viață, alegerea de a-L urma pe Salvator. Toți cei care auziți sau citiți aceste cuvinte, oricine ați fi și oricare ar fi trecutul dumneavoastră, amintiți-vă aceasta: nu este prea târziu să faceți din nou acea alegere și să-L urmați.

Prin credința noastră în Isus Hristos, crezând în ispășirea Sa, pocăindu-ne de păcate și fiind botezați, putem primi darul divin al Duhului Sfânt. Acest dar ne oferă cunoaștere și înțelegere,

îndrumare și tăria de a învăța și dobândi o mărturie, putere, purificare pentru a birui păcatul, precum și alinare și încurajare pentru a fi credincioși atunci când avem parte de necazuri. Aceste binecuvântări incomparabile ale Spiritului ne sporesc libertatea și puterea de a face ce e drept, pentru că „unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia”⁸.

Pe măsură ce mergem pe cărarea libertății spirituale în aceste zile din urmă, trebuie să înțelegem că folosirea cu credință a libertății noastre de a alege depinde de faptul de a avea libertate religioasă. Noi știm deja că Satana nu vrea să avem parte de această libertate. El a încercat să distrugă în cer libertatea morală de a alege și, acum, pe pământ, încearcă să o submineze cu înverșunare, opunându-se și răspândind confuzie cu privire la libertatea religioasă – cu privire la ce este aceasta și de ce este esențială pentru viața noastră spirituală și salvarea noastră.

Există patru piloni principali ai libertății religioase pe care noi ca sfinți din zilele din urmă trebuie să ne bazuim și să-i protejăm.

Primul este libertatea de a crede. Nimeni nu trebuie să fie criticat, persecutat sau atacat de persoane sau guverne pentru ceea ce crede despre Dumnezeu. Acest lucru este foarte personal și foarte important. O declarație făcută în perioada de început a Bisericii despre crezurile noastre în ceea ce privește libertatea religioasă afirmă:

„Niciun guvern nu poate exista în pace, decât dacă sunt elaborate și menținute legi inviolabile pentru a garanta fiecărei persoane libertatea conștiinței...”

Magistrații civili trebuie să reprime crimele, dar nu trebuie niciodată să controleze conștiința [sau] să suprimă libertatea sufletului”⁹.

Această libertate fundamentală cu privire la crez a fost de atunci recunoscută de către organizația Națiunii Unite în Declarația sa Universală a Drepturilor Omului și în alte documente naționale și internaționale cu privire la drepturile omului¹⁰.

Al doilea pilon al libertății religioase este libertatea de a ne împărtăși altora religia și crezurile. Domnul ne-a poruncit: „Să învățați pe copiii voștri [Evanghelia]... când [veți] fi acasă”¹¹. El a spus, de asemenea, ucenicilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”¹². În calitate de părinți, de misionari cu timp deplin și de membri misionari, ne bazuim pe libertatea religioasă pentru a putea preda doctrina Domnului în familiile noastre și în întreaga lume.

Al treilea pilon al libertății religioase este libertatea de a forma o organizație religioasă, o Biserică, și de a preaslăvi în pace cu alții. Al unsprezecelea articol de credință declară: „Noi afirmăm că avem dreptul de a-L preaslăvi pe Dumnezeu Cel Atotputernic, așa cum ne îndeamnă propria conștiință, și recunoaștem tuturor oamenilor același drept de a preaslăvi cum doresc, unde

doresc sau ceea ce doresc”. Documente internaționale cu privire la drepturile omului și multe constituții naționale sprijină acest principiu.

Al patrulea pilon al libertății religioase este libertatea de a trăi conform religiei noastre – libera exercitare a religiei nu doar acasă sau în capelă, ci și în locuri publice. Domnul ne poruncește să nu ne rugăm doar în privat¹³, ci să mergem, de asemenea, înainte și „tot așa să lumineze și lumina [noastră] înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele [noastre] bune și să slăvească pe Tatăl [nostru] care este în ceruri”¹⁴.

Unii oameni se simt ofensați când ne aducem religia în viața publică, deși aceiași oameni care insistă ca punctele lor de vedere și acțiunile lor să fie tolerate de societate sunt, adesea, foarte înceți în a oferi aceeași toleranță credincioșilor religioși care doresc, de asemenea, ca punctele lor de vedere și acțiunile lor să fie tolerate. Lipsa generală de respect cu privire la punctele de vedere religioase se transformă cu rapiditate în intoleranță socială și politică față de oamenii religioși și de instituțiile religioase.

În timp ce avem de-a face cu presiunea tot mai mare de a ceda în fața standardelor lumii, de a renunța la libertățile noastre religioase și de a ne compromite libertatea de a alege, gândiți-vă la ce ne învață Cartea lui Mormon despre responsabilitățile noastre. În cartea lui Alma, citim despre Amlici, „un om foarte viclan” și „ticălos” care a căutat să fie rege peste popor și „i-ar fi privat pe ei de drepturile și privilegiile Bisericii”, [iar] „aceasta era foarte alarmant pentru poporul Bisericii”¹⁵. Oamenii au fost învățați de către regele Mosia să-și ridice glasurile în favoarea a ceea ce simțeau că era drept¹⁶. Așadar, ei „s-au adunat laolaltă pe tot cuprinsul țării, fiecare om după mintea lui, fie că erau de partea lui Amlici, fie împotriva lui,

în cete separate, având multe certuri... unul cu altul”¹⁷.

În aceste discuții, membri ai Bisericii și alții au avut ocazia de a se aduna laolaltă, de a simți spiritul de unitate și de a simți influența Duhului Sfânt. „Și s-a întâmplat că glasul poporului s-a ridicat împotriva lui Amlici, încât el nu a fost făcut rege peste popor”¹⁸.

În calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, avem responsabilitatea de a conlucra cu oamenii religioși care au aceleași scopuri ca noi, de a ne ridica glasurile în favoarea a ceea ce este drept. Deși membrii nu trebuie niciodată să susțină sau să insinueze că vorbesc în numele Bisericii, noi toți suntem invitați, în calitate de cetățeni, să ne împărtășim mărturia cu dragoste și convingere – „fiecare [bărbat sau femeie] după mintea lui [sau ei]”¹⁹.

Profetul Joseph Smith a spus:

„Îndrăznesc să declar în fața Cerului că sunt la fel de pregătit să mor apărând drepturile unui prezbiterian, unui baptist sau ale unui om bun de oricare altă confesiune [ca și pentru un mormon]; pentru că același principiu care ar călca în picioare drepturile sfinților din zilele din urmă ar călca în picioare drepturile romano-catolicilor sau ale oricărei alte confesiuni care ar putea fi nepopulară și prea slabă pentru a se putea apăra singură.

Dragostea de libertate este cea care îmi inspiră sufletul – libertatea civică și religioasă a întregii rase umane”²⁰.

Dragi frați și surori, suntem responsabili să protejăm aceste libertăți și drepturi sacre, atât pentru noi înșine, cât și pentru urmașii noștri. Ce putem să facem dumneavoastră și cu mine?

În primul rând, putem deveni informați. Fiți conștienți de problemele din comunitatea dumneavoastră care ar putea avea un impact asupra libertății religioase.

În al doilea rând, ca persoane individuale, alăturați-vă celor care împărtășesc dedicarea noastră față de libertatea religioasă. Lucrați cot la cot pentru a proteja libertatea religioasă.

În al treilea rând, trăiți-vă viața în așa fel încât să fiți exemple bune a ceea ce credeți – în cuvinte și fapte. Felul în care ne trăim religia este mult mai important decât ceea ce am spune despre ea.

A Doua Venire a Salvatorului nostru se apropie tot mai mult. Fie ca noi să nu amânăm această cauză măreață! Amintiți-vă de căpitanul Moroni, care a înălțat drapelul libertății pe care a scris următoarele cuvinte: „În memoria Dumnezeului nostru, a religiei și libertății noastre și a păcii noastre, a nevestelor noastre și a copiilor noștri”²¹. Fie ca noi să ne aducem aminte de reacția oamenilor: exercitându-și libertatea de a alege, ei „au venit alergând” făcând legământul de a acționa²².

Dragii mei frați și dragile mele surori, nu mergeți! Alergați! Alergați pentru a primi binecuvântările libertății de a alege urmând Duhul Sfânt și exercitând libertățile pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru a face voia Sa.

Îmi depun mărturia specială în această zi specială de Paște că Isus Hristos Și-a folosit libertatea de a alege pentru a face voia Tatălui nostru.

Despre Salvatorul nostru, noi cântăm: „El sângele prețios Și-a dat, El Și-a oferit viața”²³. Și pentru că El a făcut aceasta, noi avem ocazia neprețuită de a „[alege] libertatea și viața veșnică”

prin intermediul puterii și binecuvântării ispășirii Sale²⁴. Fie ca noi să alegem de bună voie să-L urmăm pe El astăzi și întotdeauna, mă rog în numele Lui sfânt, chiar al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Timotei 3:3.
2. Isaia 5:20.
3. Vezi Moise 6:56.
4. Moise 4:3.
5. Doctrină și legăminte 29:36.
6. Avraam 3:27.
7. Moise 4:2.
8. 2 Corinteni 3:17.
9. Doctrină și legăminte 134:2, 4.
10. Vezi Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite în data de 10 dec. 1948, un.org/en/documents/udhr. Articolul 18 spune: „Orice om are dreptul la libertatea gândirii, conștiinței și a religiei; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea, singur sau împreună cu alții, atât în mod public, cât și privat, prin învățatură, practici religioase, cult și îndeplinirea riturilor”. Vezi, de asemenea articolul 9 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată la data de 3 sept. 1953, <http://legislatie.resurse-pentru-democratie.org/legea/conventia-pentru-apararea-drepturilor-omului-si-a-libertatilor-fundamentale.php>.
11. Deuteronom 11:17.
12. Marcu 16:15.
13. Vezi Matei 6:6.
14. Matei 5:16.
15. Vezi Alma 2:1–4.
16. Vezi Mosia 29:25–26.
17. Alma 2:5; subliniere adăugată.
18. Alma 2:7.
19. Alma 2:5.
20. *Învățăturile ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 345.
21. Alma 46:12.
22. Alma 46:21.
23. „Măreață e a Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 119.
24. 2 Nefi 2:27.

Vârstnicul Kevin W. Pearson
din Cei Șaptezeci

Stați în preajma pomului

Viziunea lui Lehi cu privire la pomul vieții este o pildă puternică despre îndurarea până la sfârșit.

Cu puțin timp înainte ca președintele Heber J. Grant să se stingă din viață, o autoritate generală a mers în vizită la el acasă. Înainte ca acesta să plece, președintele Grant s-a rugat spunând: „O, Dumnezeule, binecuvântează-mă să nu-mi pierd mărturia și să rămân credincios până la sfârșit!”¹. După aproximativ 27 de ani de slujire ca președinte al Bisericii, aceasta era rugăciunea lui fierbinte. Exemplul său este o aducere aminte puternică a faptului că nimeni, indiferent de vârstă, nu este imun la influența lui Satana. Două dintre cele mai puternice instrumente ale lui Satana sunt distragerea atenției și înșelăciunea.

Îndurarea până la sfârșit este o caracteristică a uceniciei adevărate și este esențială pentru a avea viață eternă. Dar, când încercările și provocările apar în calea noastră, deseori, ni se spune pur și simplu, „nu te lăsa”. Permiteți-mi să clarific: a „nu te lăsa” nu este un principiu al Evangheliei. A îndura până la sfârșit înseamnă a veni, în mod constant, la Hristos și a ne perfecționa în El.

Dacă îndurarea până la sfârșit este esențială pentru a avea viață eternă, de ce întâmpinăm greutăți în a fi credincioși? Întâmpinăm greutăți când

trebuie să alegem între priorități aflate în competiție. Supunerea ocazională și angajamentul lipsit de entuziasm ne slăbesc credința. Îndurarea până la sfârșit necesită un angajament total față de Salvator și de legămintele noastre.

Viziunea lui Lehi cu privire la pomul vieții este o pildă puternică despre îndurarea până la sfârșit. Vă rog să studiați și să cugetați, cu ajutorul rugăciunii, la visul lui Lehi și, apoi, să-l aplicați în viața dumneavoastră. Când veți face acest lucru, gândiți-vă cu atenție la șase

principii importante care ne pot ajuta să îndurăm până la sfârșit.

1. Nu uitați să vă rugați

Viziunea începe cu Lehi fiind singur „într-un pustiu întunecat și mohorât”². Fiecare dintre noi are parte de momente de întuneric și singurătate. „Cât te-alină rugăciunea, ea din noapte face zi”³. Urmați exemplul președintelui Heber J. Grant. Rugați-vă pentru puterea de a îndura până la sfârșit. Întrebați-L pe Tatăl Ceresc: „Ce altceva vrei să fac eu?”.

2. Veniți la Hristos și perfecționați-vă în El

Pomul vieții este în centrul atenției în visul lui Lehi. Totul ne îndreaptă atenția către pomul vieții. Pomul Îl reprezintă pe Hristos, care este manifestarea clară a dragostei lui Dumnezeu. Fructul este ispășirea Sa infinită și este o mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu. Viața eternă alături de cei dragi este mai dulce și mai de dorit decât orice alt lucru. Pentru a primi acest dar, noi trebuie să „[venim] la Hristos și [să ne

perfecționăm în] El”⁴. El este „calea, adevărul și viața”⁵. Ne putem umple viețile cu împliniri și fapte bune, dar, în final, dacă nu facem legăminte sacre de a-L urma pe Hristos și nu le ținem cu credință, vom fi eșuat total în a înțelege adevăratul nostru scop.

3. Înaintați cu credință

Există o cale care duce la pomul vieții, la Hristos. Este strâmtă și îngustă, strictă și exactă. Poruncile lui Dumnezeu sunt stricte, dar nu restrictive. Ele ne protejează de pericole spirituale și fizice și ne împiedică să ne rătăcim.

Supunerea clădește credința în Hristos. Credința este un principiu al acțiunii și al puterii. Urmarea consecventă a exemplului Salvatorului duce la putere și capacitate spirituală. Fără întărirea și puterea sporită datorată ispășirii, nu putem să rămânem pe cale și să îndurăm.

„Înaintați cu fermitate în Hristos.”⁶

4. Cartea lui Mormon este cheia supraviețuirii spirituale

Călătoria prin viață este dificilă. Este ușor să ne lăsăm distrași, să ne îndepărțăm de la cale și să ne rătăcim. Suferința este o parte inevitabilă și indispensabilă a progresului nostru etern. Când apar adversități, nu lăsați un lucru pe care nu-l înțelegeți în totalitate să distrugă tot ce știți. Fiți răbdători, țineți-vă bine de adevăr; înțelegerea va veni. Încercările sunt ca o mare negură de întuneric care ne poate orbi și ne poate întări inimile. Dacă nu ne „[ținem] tot timpul bine”⁷ de cuvântul lui Dumnezeu și nu trăim conform acestuia, vom deveni orbi din punct de vedere spiritual, și nu persoane care umblă după lucruri spirituale. Studiați din Cartea lui Mormon și din cuvintele profeților în viață zilnic, zilnic, zilnic! Aceasta este cheia supraviețuirii spirituale și a evitării

înșelăciunii. Fără ea, suntem pierduți din punct de vedere spiritual.

5. Nu permiteți să vi se distragă atenția sau să fiți înșelați

A da ascultare înseamnă a acorda multă atenție. A da ascultare celor care nu cred în Hristos nu vă va ajuta să-L găsiți. Acțiunea de a căuta clădirea spațioasă pentru a dobândi cunoștințe nu vă va conduce la adevăr. Nu este publicat acolo. Doar Salvatorul are „cuvintele vieții veșnice”⁸. Orice altceva reprezintă doar cuvinte. Clădirea mare și spațioasă simbolizează „închipuirea deșartă și mândria”⁹ lumii – cu alte cuvinte, lucrurile care distrag atenția și înșelăciunea. Este plină de oameni bine îmbrăcați care dau impresia că au totul. Dar ei își bat joc de Salvator și de cei care Îl urmează. Ei „învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului”¹⁰. Ei pot fi corecți din punct de vedere politic, dar sunt pierduți spiritual.

6. Stați în preajma pomului

Mesajul lui Lehi este să stăm în preajma pomului. Noi stăm pentru că suntem convertiți la Domnul. Alma ne-a învățat: „Iată, El a schimbat inimile lor; da, El i-a trezit dintr-un somn adânc, iar ei s-au trezit la Dumnezeu”¹¹. Pe măsură ce inimile noastre se supun lui Dumnezeu, Duhul Sfânt ne schimbă firea, devenim mai convertiți la Domnul și nu mai căutăm clădirea spațioasă. Dacă încetăm să mai facem acele lucruri care adâncesc gradul nostru de convertire, regresăm din punct de vedere spiritual. Apostazia este opusul convertirii.

Către toți foștii și actualii misionari: vârstnici și surori, pur și simplu, nu puteți să vă întoarceți din misiunea dumneavoastră, să reveniți în Babilon și să petreceți nenumărate ore acumulând puncte fără importanță la jocuri video neînsemnate fără să cădeți într-un adânc somn spiritual. Și nici nu vă puteți implica în pornografia online

și să ignorați virtutea și castitatea fără a suferi consecințe spirituale grave. Dacă pierdeți Spiritul, sunteți pierduți. Nu lăsați să vi se distragă atenția sau să fiți înșelați.

Adevărații ucenici continuă să se trezească întru Dumnezeu zilnic prin rugăciune personală plină de însemnătate, studiu sânguincios din scripturi, supunere personală și slujire altruistă. Stați în preajma pomului și stați trei.

În urmă cu mai mulți ani, sora Pearson și cu mine am fost chemați să prezidăm asupra Misiunii Tacoma, Washigton. Chemarea o fost o surpriză totală. Cu o oarecare teamă, m-am întâlnit cu directorul general și cel executiv al companiei unde eram angajat și le-am spus despre chemarea mea în misiune. Ei erau vizibil supărați în privința deciziei mele de a părăsi compania. „Când ai luat această decizie și de ce nu ai discutat cu noi mai devreme despre acest lucru?”, au vrut ei să știe.

Într-un moment de claritate, mi-a venit în minte un răspuns profund.

Am spus: „Am luat această decizie când aveam 19 ani, când, în templu, am făcut legăminte sacre cu Dumnezeu să-L urmez pe Salvator. Mi-am clădit întreaga viață pe aceste legăminte și intenționez din suflet să le țin acum”.

Odată ce am făcut legăminte cu Dumnezeu, nu mai există cale de întoarcere. Compromisurile, renunțarea și irosirea energiei nu sunt opțiuni. În împărăția lui Dumnezeu, există un standard de excelență pentru exaltare. Acesta necesită ucenicie cutezătoare! Nu există loc pentru ucenici mediocri sau ucenici care se plafonează. Mediocritatea este inamicul excelenței, iar angajamentul mediocru vă va împiedica să îndurați până la sfârșit.

Dacă întâmpinați probleme, dacă sunteți confuzi sau pierduți din punct de vedere spiritual, vă îndemn să faceți singurul lucru care știu că vă va aduce pe calea cea bună. Începeți din nou să studiați, cu ajutorul rugăciunii, Cartea lui Mormon și trăiți conform învățăturilor ei zilnic, zilnic, zilnic! Depun

mărturie despre marea putere din Cartea lui Mormon care vă va schimba viața și vă va întări dorința de a-L urma pe Hristos. Duhul Sfânt vă va schimba inima și vă va ajuta să vedeți „[lucrurile] așa cum sunt ele într-adevăr”¹². El vă va arăta ce trebuie să faceți mai departe. Aceasta este promisiunea lui Nefi pentru dumneavoastră:

„Iar eu le-am spus că... aceia care vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu și se vor ține tare de el, aceia nu vor pieri niciodată; și, de asemenea, nici ispitele și nici săgețile de foc ale dușmanilor nu-i vor învinge până la orbire ca să-i ducă la distrugere.

Prin urmare, eu... i-am îndemnat... ca ei să dea ascultare cuvântului lui Dumnezeu și să-și aducă aminte să țină poruncile Lui întotdeauna, în toate lucrurile”¹³.

Dragi frați și surori, îndurarea până la sfârșit este cel mai mare test al uceniciei. Ucenicia noastră zilnică va decide destinul nostru etern. Treziți-vă întru Dumnezeu, țineți-vă de adevăr, țineți-vă legămintele sacre din templu și stați în preajma pomului!

Depun mărturie despre Hristosul înviat și viu. Știu că El trăiește. Cea mai mare dorință a mea este să fiu fidel și credincios până la sfârșit în a urma exemplul Său extraordinar. În numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Citat de John Longden, în Conference Report, oct. 1958, p. 70.
2. 1 Nefi 8:7.
3. „Oare te-ai rugat?”, *Immuri*, nr. 89.
4. Moroni 10:32.
5. Ioan 14:6.
6. 2 Nefi 31:20.
7. 1 Nefi 8:30.
8. Ioan 6:68.
9. 1 Nefi 12:18.
10. 2 Timotei 3:7.
11. Alma 5:7.
12. Iacov 4:13.
13. 1 Nefi 15:24–25.

Vârstnicul Rafael E. Pino
din Cei Șaptezeci

Perspectiva eternă a Evangheliei

În cazul deciziilor care au consecințe eterne, este esențial să avem o perspectivă a Evangheliei.

Într-o revelație primită de Moise, ni se spune despre intenția declarată a Tatălui Ceresc: „Pentru că, iată, aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului”¹. Potrivit acelei declarații, dorința Tatălui este de a le oferi tuturor ocazia de a primi bucurie deplină. Revelațiile din zilele din urmă ne dezvăluie faptul că Tatăl nostru Ceresc a întocmit un mare plan al fericirii pentru toți copiii Săi, un plan foarte special pentru ca noi să ne putem întoarce să trăim în prezența Lui.

Înțelegerea acestui plan al fericirii ne oferă o perspectivă eternă și ne ajută să prețuim cu adevărat poruncile, rânduielile, legămintele, precum și încercările și suferințele.

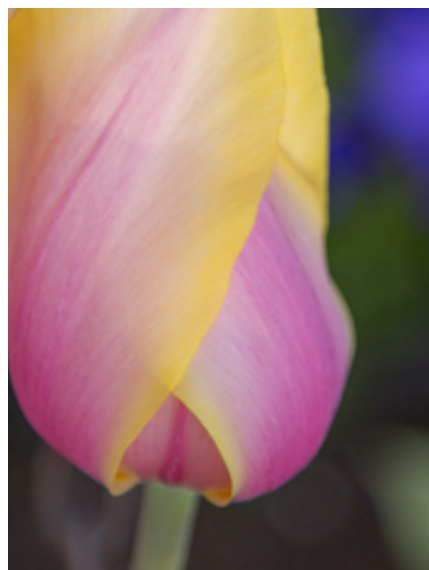
Un principiu cheie ne este predat de Alma: „De aceea, Dumnezeu le-a dat porunci, după ce le-a făcut cunoscut planul mântuirii”².

Este interesant să observăm ordinea în procesul predării. Mai întâi, Tatăl nostru Ceresc i-a învățat pe Adam și pe Eva planul mântuirii și, apoi, le-a dat porunci.

Acesta este un adevăr important. Înțelegerea planului îi va ajuta pe oameni

să țină poruncile, să ia decizii mai bune și să aibă motivația corectă.

De când slujesc în Biserică, am fost martor al devotamentului și credinței membrilor Bisericii din diferite țări, unele dintre aceste țări confruntându-se cu probleme politice, sociale sau economice. Un factor comun pe care l-am observat la acești membri credincioși este perspectiva pe care o au cu privire la eternitate. Perspectiva eternă a Evangheliei ne ajută să înțelegem locul pe care îl avem în planul lui Dumnezeu, să acceptăm greutățile și să progresăm prin intermediul lor, să luăm decizii și să ne concentrăm viețile asupra potențialului nostru divin.

Perspectiva este modul în care vedem lucrurile când le privim de la o anumită distanță și ne permite să apreciem adevărata lor valoare.

Este ca și cum am fi în pădure și am avea un copac în fața noastră. Dacă nu ne retragem puțin, nu vom putea aprecia cu adevărat pădurea. Odată, am vizitat jungla amazoniană din Leticia, Columbia, aproape de granițele cu Brazilia și Peru. Nu i-am putut aprecia vastitatea până când nu am zburat deasupra ei pentru a avea o perspectivă.

Când erau mici, copiii noștri obișnuiau să se uite la un post de televiziune pentru copii care difuza un program numit *Ce vedeți?* Pe ecran era prezentat ceva filmat cu un cadru foarte apropiat și copiii trebuiau să ghicească acel ceva pe măsură ce cadrul imaginii se lărgea. Imediat ce acel ceva se vedea în întregime, puteai spune cu ușurință că este o pisică, o plantă, o bucată dintr-un fruct și așa mai departe.

Îmi amintesc că, odată, ei se uitau la acel program și acesta prezenta ceva filmat cu un cadru foarte apropiat care, pentru ei, era foarte urât, chiar dezgustător, dar, când cadrul s-a lărgit, ei și-au dat seamă că era o pizza delicioasă. Apoi, mi-au spus: „Tati, cumpără-ne una ca aceea!”. După ce au înțeles ce era, ceva ce inițial arăta neplăcut pentru ei, a ajuns să fie ceva foarte atrăgător.

Permiteți-mi să vă împărtășesc o altă experiență. La noi acasă, copiilor noștri le plăcea foarte mult să facă puzzle-uri. Probabil că toți am avut ocazia de a face un puzzle. Unele sunt compuse din multe piese mici. Îmi amintesc că unul dintre copiii noștri (nu voi menționa numele său pentru a-i proteja identitatea) obișnuia să se concentreze asupra fiecărei piese și, când vreuna nu se potrivea în locul în care credea că trebuie să fie, se enerva și credea că nu

este bună și voia să o arunce. În cele din urmă, el a învățat să facă un puzzle când a înțeles că fiecare piesă mică are locul ei în imaginea finală, chiar și atunci când nu știa imediat unde se potrivește.

Acesta este un mod de a medita la planul Domnului. Nu trebuie să ne preocupăm de fiecare dintre părțile lui separat, ci să încercăm să ne concentrăm asupra imaginii de ansamblu ținând minte care va fi rezultatul final. Domnul știe unde se potrivește fiecare piesă astfel încât să se încadreze în plan. Toate poruncile au o importanță eternă în contextul marelui plan al fericirii.

Este extrem de important să nu luăm, prin perspectiva vieții muritoare, decizii care au consecințe eterne. În cazul deciziilor care au consecințe eterne, este esențial să avem o perspectivă a Evangheliei.

Vârstnicul Neal A. Maxwell ne-a învățat: „Deși putem fi «ancorați» de speranța noastră măreață și supremă, lucrurile la care sperăm în această viață pot fi diferite. Putem să sperăm la o mărire de salariu, o întâlnire specială, o victorie electorală sau o casă mai mare – lucruri care se pot sau nu realiza. Credința în planul Tatălui ne oferă rezistență chiar și în mijlocul năruirii unor asemenea speranțe pe termen scurt. Speranța ne menține «angajați cu sânguință» în cauze bune chiar și atunci când acestea par cauze pierdute (vezi D&L 58:27)”³.

Faptul de a nu avea o perspectivă eternă sau a o pierde ne poate determina să avem o perspectivă lumească drept standard al nostru personal și să luăm decizii care nu sunt în acord cu voia lui Dumnezeu.

Cartea lui Mormon menționează atitudinea pe care a adoptat-o Nefi și atitudinea lui Laman și a lui Lemuel.

Cu toții înduraseră numeroase suferințe și greutăți; totuși, atitudinile lor față de acestea au fost foarte diferite. Nefi a spus: „Iar binecuvântările Domnului asupra noastră erau așa de mari, încât, în timp ce noi am trăit cu carne crudă în pustiu, femeile noastre au avut lapte din abundență pentru copiii lor și au fost puternice, da, chiar la fel ca și bărbații; și au început să suporte călătoriile fără să cârtească”⁴.

Laman și Lemuel, pe de altă parte, s-au plâns amarnic. „Și astfel, Laman și Lemuel, fiind cei mai în vârstă, s-au plâns împotriva tatălui lor. Și ei au cârțit pentru că n-au cunoscut lucrările Dumnezeului care i-a făcut”⁵. A nu ști sau a nu lua în considerare „lucrările [lui Dumnezeu]” este o modalitate de a pierde perspectiva eternă, iar a cârți este doar unul dintre simptome. Deși Laman și Lemuel au fost martorii multor miracole împreună cu Nefi, ei au exclamat, spunând: „Și noi am rătăcit prin pustiu toți acești ani mulți; și femeile noastre au muncit din greu, fiind grele cu copii; și ele au născut copii în pustiu și au suferit toate lucrurile în afară de moarte; și ar fi fost mai bine dacă ele ar fi murit înainte de a fi părăsit Ierusalimul decât să fi suferit aceste neajunsuri”⁶.

Acelea au fost două atitudini foarte diferite, deși greutățile și suferințele pe care le-au înfruntat au fost asemănătoare. Evident, perspectivele lor au fost diferite.

Președintele Spencer W. Kimball a scris următoarele: „Dacă am privi viața muritoare drept întreaga noastră existență, durerea, tristețea, eșecul și viața scurtă ar fi o calamitate. Dar, dacă privim viața drept un lucru etern care a existat din trecutul nostru îndepărtat din viața premuritoare și va exista în viitorul etern de după moarte, atunci toate întâmplările pot fi puse în perspectiva corectă”⁷.

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Vârstnicul David B. Haight a spus o poveste despre sculptorul Michelangelo pentru a ilustra importanța faptului de a vedea totul dintr-o perspectivă corectă: „În timp ce sculptorul cizela un bloc de marmură, un băiat venea zilnic și îl privea timid. Când figura lui David a început să prindă contur și a apărut din acea piatră, întregă, astfel ca toată lumea s-o admire, băiatul l-a întrebat pe Michelangelo: «Cum ai știut că era acolo?»⁸.

Perspectiva prin intermediul căreia sculptorul a văzut acel bloc de marmură a fost diferită de cea a băiatului care l-a privit lucrând. Viziunea artistului cu privire la posibilitățile conținute în acea piatră i-a permis să creeze o operă de artă.

Domnul știe ce vrea să realizeze cu fiecare dintre noi. El știe ce fel de reformă vrea să facă în viețile noastre și noi nu avem dreptul de a-L sfătui. Gândurile Sale sunt mai mărețe decât ale noastre.⁹

Depun mărturie că avem un Tată Ceresc iubitor, drept și milostiv care a pregătit un plan pentru fericirea noastră eternă. Depun mărturie că Isus Hristos este Fiul Său și Salvatorul lumii. Eu știu că președintele Thomas S. Monson este un profet al lui Dumnezeu. Spun aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:39.
2. Alma 12:32.
3. Neal A. Maxwell, „Brightness of Hope”, *Ensign*, nov. 1994, p. 35–36.
4. 1 Nefi 17:2.
5. 1 Nefi 2:12.
6. 1 Nefi 17:20.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 15.
8. David B. Haight, „Your Purpose and Responsibility” (Seară la gura sobei organizată la Universitatea Brigham Young, 4 sept. 1977), p. 2–3; speeches.byu.edu.
9. Vezi Isaia 55:8–9.

Vie împărăția Ta

Gândul că El va veni îmi emoționează sufletul. Va fi extraordinar! Anvergura și grandoarea, vastitatea și măreția vor întrece orice au văzut sau experimentat vreodată ochii muritori.

În timp ce cântam, am fost profund mișcat la gândul că, în acest moment, sute de mii, probabil milioane de sfinți credincioși, în mai mult de 150 de țări, în 75 de limbi diferite¹, ne înălțăm glasurile spre Dumnezeu, cântând:

*Vino, Rege al regilor!
Noi mult te-am așteptat.
Al nostru Salvator,
Tu ne-ai eliberat².*

„Vino, Rege al regilor!”³ Noi suntem o familie foarte mare, răspândită în lumea întregă, de credincioși, ucenici ai Domnului Isus Hristos.

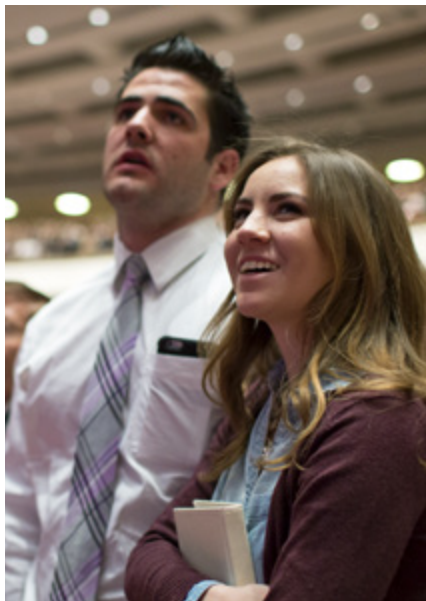
Am luat numele Său asupra noastră și, în fiecare săptămână, când luăm

din împărăția, promitem că ne vom aminti de El și vom ține poruncile Sale. Suntem departe de a fi perfecți, dar ne luăm în serios credința. Credem în El. Îl preaslăvim. Îl urmăm. Îl iubim profund. Cauza Sa este cea mai măreață din întreaga lume.

Dragi frați și surori, noi trăim în zilele care precedă a Doua Venire a Domnului, un moment îndelung anticipat de către credincioși din toate timpurile. Trăim în zile în care au loc războaie și zvonuri de războaie, zile în care au loc dezastre naturale, zile în care lumea este măcinată de confuzie și tulburare.

Dar, de asemenea, trăim în gloriul timp al restaurării, când Evanghelia este propovăduită întregii lumi – un timp în care Domnul a promis că va „înălța... un popor pur”⁴, pe care îl va înarma cu „dreptate și cu puterea lui Dumnezeu”⁵.

Ne bucurăm în aceste zile și ne rugăm pentru a face față, în mod curajos, dificultăților și incertitudinilor noastre. Dificultățile unora dintre noi sunt mai grele decât ale altora, dar nimeni nu este ferit de dificultăți. Vârstnicul Neal A. Maxwell mi-a spus odată: „Dacă totul merge perfect pentru tine acum, așteaptă și ai să vezi”.

Deși Domnul ne asigură iar și iar că „nu trebuie să [ne temem]”⁶, a ne păstra o perspectivă clară și a înțelege mai mult decât doar viața noastră din lumea muritoare, nu este întotdeauna ușor atunci când trecem prin încercări.

Președintele Thomas S. Monson m-a învățat o lecție importantă despre modul în care putem să ne păstrăm o perspectivă eternă.

Cu optsprezece ani în urmă, în timp ce călătoream cu un tren în Elveția împreună cu președintele Monson, l-am întrebat despre responsabilitățile sale importante. Răspunsul dânsului mi-a întărit credința. „În Prima Președinție”, a spus dânsul, „facem tot ce putem pentru a face această lucrare să înainteze. Însă, aceasta este lucrarea Domnului și El o conduce. El are controlul. Ne minunăm văzându-L deschizând uși pe care noi nu le putem deschide și îndeplinind miracole pe care noi de-abia ni le imaginăm”⁷.

Dragi frați și surori, văzând și crezând în miracolele Domnului legate de întemeierea împărăției Sale pe pământ, putem să vedem și să credem că mâna Domnului este prezentă, de asemenea, și în viețile noastre.

Domnul a declarat: „Eu pot să înfăptuiesc propria Mea lucrare”⁸. Fiecare dintre noi încearcă să-și facă partea, dar El este creatorul tuturor lucrurilor. Sub îndrumarea Tatălui Său, El a creat această lume. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El nu s-a făcut nici un lucru care a fost făcut”⁹. Când suntem conștienți și alerți din punct de vedere spiritual, vedem mâna Lui în întreaga lume și în viețile noastre.

Permiteți-mi să vă împărtășesc un exemplu.

În anul 1831, când Biserica avea doar 600 de membri, Domnul a declarat: „Cheile împărăției lui Dumnezeu sunt încredințate omului pe pământ și,

de aici, Evanghelia se va rostogoli până la marginile pământului, așa cum piatra care se desprinde din munte, fără ajutorul vreunei mâini, se rostogolește până când umple tot pământul”¹⁰.

Profetul Nefi a prevăzut că, în zilele noastre, vor fi „puțini” membri ai Bisericii în comparație cu populația pământului, dar ei vor fi „pe toată fața pământului”¹¹.

Templele anunțate astăzi de președintele Monson constituie trei exemple minunate ale intervenției mâinii Domnului în întemeierea împărăției Sale. Cu numai câteva decenii în urmă, cine și-ar fi putut imagina temple în Haiti, Thailanda și Coasta de Fildeș?

Amplasarea unui templu nu este o decizie avantajoasă din punct de vedere geografic. Ea vine prin revelație de la Domnul pentru profetul Său, însemnând o lucrare măreață de înfăptuit și confirmând neprihănirea sfinților, care vor prețui și vor avea grijă de casa Sa de-a lungul generațiilor.¹²

Soția mea, Kathy, și cu mine am vizitat Haiti cu doi ani în urmă. Sus, pe muntele care domină Port-au-Prince, ne-am alăturat sfinților haitieni pentru a sărbători dedicarea țării făcută de către, pe atunci, vârstnicul Thomas S. Monson, cu numai 30 de ani în urmă. Nici unul dintre noi nu va uita vreodată cutremurul haitian devastator din anul 2010. Cu ajutorul membrilor credincioși și al unui grup de misionari curajoși, alcătuit aproape exclusiv din haitieni, Biserica a continuat să crească și să se întărească în această națiune care trăiește pe insulă. Faptul de a mi-i imagina pe acești sfinți drepti ai lui Dumnezeu îmbrăcați în alb, având

puterea sfintei preoții, conducând și îndeplinind rânduielile sacre din casa Domnului, îmi înalță credința.

Cine și-ar fi putut imagina o casă a Domnului în frumosul oraș Bangkok? Creștinii constituie numai un procent din populația acestei țări, în principiu budistă. Ca și în Haiti, putem descoperi în Bangkok faptul că Domnul i-a strâns pe aleșii pământului. Acum câteva luni, când ne aflam acolo, i-am întâlnit pe Sathit și Juthamas Kaivaivatana și pe copiii lor devotați. Sathit s-a alăturat Bisericii când avea 17 ani și a slujit în misiune în țara sa natală. Mai târziu, a întâlnit-o pe Juthamas în timp ce participa la institut și au fost pecetluiți în Templul Manila. În anul 1993, familia Kaivaivatana a fost lovită de un camion

al cărui șofer adormise și Sathit a rămas paralizat de la piept în jos. Credința lor nu s-a clătinat niciodată. Sathit este un profesor admirat la Școala Internațională din Bangkok. El slujește ca președinte al țărșului Nord, Bangkok, Thailanda. Vedem miracolele Domnului în lucrarea Sa minunată și în viețile noastre.

Miracolele Bisericii din Coasta de Fildeș nu pot fi povestite fără a spune

vremea când formau două cupluri de tineri proaspăt căsătoriți, unul în Germania și celălalt în Franța. În anii 1980, Philippe și Lucien au simțit nevoia de a se întoarce în țara lor de origine din Africa, cu scopul de a clădi împărăția lui Dumnezeu. Pentru sora Assard, care este de origine germană, faptul de a-și părăsi familia și de a-i permite fratelui Assard să-și părăsească servi-

ciul ca inginer mecanic, a necesitat o credință neobișnuită. Cele două cupluri s-au întâlnit pentru prima dată în Coasta de Fildeș și au inițiat o Școală de duminica. Aceasta s-a întâmplat acum 30 de ani. Acum, sunt opt țărșuși și 27.000 de membri în această frumoasă țară africană. Familia Affoue continuă să slujească cu noblețe, ca și familia Assard, care a terminat de curând o misiune la Templul Accra, Ghana.

Puteți vedea mâna lui Dumnezeu făcând lucrarea Sa să înainteze? Puteți vedea mâna lui Dumnezeu

viețile familiilor Assard și Affoue? Puteți vedea mâna lui Dumnezeu în viețile dumneavoastră?

„Și cu nimic nu Îl supără omul pe Dumnezeu... decât [aceia] care nu mărturisesc mâna Lui în toate lucrurile.”¹³

Miracolele lui Dumnezeu nu se întâmplă numai în Haiti, Thailanda sau în Coasta de Fildeș. Priviți în jurul dumneavoastră.¹⁴ „Dumnezeu este grijuliu cu fiecare popor... da, El îi va număra pe oamenii săi, iar inima Lui miloasă este peste tot pământul”¹⁵.

Uneori, putem vedea mâna Domnului în viețile altora, dar ne întrebăm: „Cum aș putea să văd mai clar mâna Sa în viața mea?”

Salvatorul a spus:

„Nu vă [îndoșiți]”¹⁶,

„Nu [vă temeți]”¹⁷,

„Nici [o vrăbie] nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru...”

Deci să nu vă temeți; [căci] voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”¹⁸.

Amintiți-vă de tânărul care a strigat la profetul Elisei în momentul în care erau înconjurați de dușmani: „Ah! domnul meu, [ce] vom face?”¹⁹

Elisei a răspuns:

„Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.

[Apoi,] Elisei s-a rugat... «Doamne, deschide-i ochii să vadă». Și Domnul a deschis [cu adevărat] ochii slujitorului,

Deasupra, stânga: Președintele Thomas S. Monson în Haiti, în anul 1983, pentru dedicarea acestei națiuni. Deasupra: pionieri din Coasta de Fildeș, Philippe și Annelies Assard (stânga) și Lucien și Agathe Affoue. Stânga: Președintele de țărșuș, Sathit Kaivaivatana, și soția sa, Juthamas, în Bangkok, Thailanda.

numele a două cupluri: Philippe și Annelies Assard și Lucien și Agathe Affoue. Ei s-au alăturat Bisericii pe

în viețile misionarilor din Haiti sau ale familiei Kaivaivatana din Thailanda? Puteți vedea mâna lui Dumnezeu în

glorioase și fie ca rugăciunea Sa să fie rugăciunea noastră: „vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”³⁸. Depun mărturie că El trăiește. „Vino, Rege al regilor!” În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. În timp ce conferința generală este tradusă în total în 94 de limbi, nu toate limbile sunt transmise simultan pentru toate sesiunile. Pentru sesiunea de duminică după-amiază a acestei conferințe generale, 75 de limbi au fost transmise în direct.
2. „Vino, Rege al regilor!”, *Imnuri*, nr. 31.
3. Marți, în data de 31 martie 2015, am primit un e-mail de la biroul Primei Președinții, în care mi se explica faptul că voi vorbi duminică după-amiază, în data de 5 aprilie, imediat după ce congregația va cânta imnul „Vino, Rege al regilor!” Versurile acestui mareț imn al restaurării, scrise de Parley P. Pratt, reprezintă o umilă rugămintă făcută Salvatorului de a se întoarce pe pământ. El a integrat, probabil, mesajul cuvântării mele din cadrul conferinței, mai puternic decât orice alt imn pe care îl cântăm. Am fost profund mișcat de însemnătatea faptului ca noi, sfinții credincioși de pretutindeni, să ne adunăm în această duminică de Paște, să ne înălțăm glasurile spre Dumnezeu și să cântăm la unison: „Vino, Rege al regilor! Noi mult te-am așteptat”. Dându-mi seama că eu personal nu am contribuit la alegerea muzicii pentru conferința generală, m-am întrebat dacă cei responsabili pentru muzică au citit cuvântarea mea pentru conferință, intitulată „Vie împărăția Ta” și, apoi, au ales acest imn despre a Doua Venire a Salvatorului. Mai târziu am aflat că dirijorii Corului Tabernacolului au recomandat imnul Primei Președinții la începutul lunii martie, cu săptămâni înainte de a trimite cuvântarea mea Primei Președinții pentru a fi tradusă. Ultima dată când imnul „Vino, Rege al regilor” a fost cântat de întreaga congregație într-o conferință generală a fost în luna octombrie a anului 2002. Noi, fiecare, încercăm să ne facem partea, dar El este creatorul tuturor lucrurilor.
4. Doctrină și legămintă 100:16.
5. 1 Nefi 14:14.
6. Doctrină și legămintă 10:55.
7. Experiență personală, mai 1997.
8. 2 Nefi 27:20.
9. Ioan 1:3.
10. Doctrină și legămintă 65:2.
11. 1 Nefi 14:12.
12. În toamna anului 2001, în timp ce locuiam în Brazilia, i-am împărtășit cu entuziasm

care a văzut [într-adevăr] muntele plin de cai și de care de foc”²⁰.

Atunci când țineți poruncile și vă rugați cu credință pentru a recunoaște mâna Domnului în viața dumneavoastră, vă promit că El vă va deschide ochii spirituali chiar mai mult și veți vedea mai clar că nu sunteți singuri.

Scripturile ne învață că trebuie să „[stăm] neclintii în credința a ceea ce va veni”²¹. Ce va veni? Salvatorul s-a rugat:

„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta; precum în cer și pe pământ”²².

Noi, toți, tocmai am cântat: „Vino, Rege al regilor!”.

Credința noastră crește pe măsură ce anticipăm ziua glorioasă a întoarcerii Salvatorului pe pământ. Gândul că El va veni îmi emoționează sufletul. Va fi extraordinar! Anvergura și grandoarea, vastitatea și măreția vor întrece orice au văzut sau experimentat vreodată ochii muritorii.

În acea zi, El nu va veni „înfașat în scutece și culcat într-o iesle”²³, ci va apărea „în norii cerului, îmbrăcat cu putere și cu mare slavă; cu toți sfinții îngeri”²⁴. Noi vom auzi „glasul unui arhanghel și... trâmbița lui Dumnezeu”²⁵. Soarele și luna vor fi transformate și „stelele vor fi aruncate din locul lor”²⁶. Dumneavoastră și cu mine sau cei care ne urmează, „sfinții... din [fiecare colț al] pământului”²⁷, „vor fi ridicăți și chemați la El pentru

a-L întâlni”²⁸ și cei care au murit în dreptate, de asemenea, „vor fi ridicăți să-L întâlnească în mijlocul stâlpului cerului”²⁹.

Apoi, o experiență aparent imposibilă: „Toată făptura”, spune Domnul, „Mă va vedea”³⁰. Cum se va întâmpla acest lucru? Noi nu știm. Dar eu depun mărturie că se va întâmpla – exact așa cum a fost profețit. Noi vom îngenunchea cu reverență „și glasul Domnului se va face auzit și toate marginile pământului Îl vor auzi”³¹. „Și va fi... ca vuietul a multor ape și ca vuietul unui mare tunet”³². „[Apoi] Domnul... Salvatorul, va sta în mijlocul poporului Său”³³.

Și, apoi, va veni reunirea de neuitat a îngerilor din cer și a sfinților de pe pământ³⁴. Dar, ceea ce este cel mai important, după cum declară Isaia: „Toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru”³⁵ și El „va domni peste toată făptura”³⁶.

În acea zi, cei sceptici vor tăcea „pentru că fiecare ureche trebuie să audă, fiecare genunchi trebuie să se plece și orice limbă trebuie să mărturisească”³⁷ faptul că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul și Mântuitorul lumii.

Astăzi este Paștele. Ne bucurăm, împreună cu creștinii din întreaga lume, de învierea Sa glorioasă și de promisiunea învierii noastre. Să ne pregătim pentru venirea Sa repetând iar și iar, în mintea noastră și împreună cu cei pe care îi iubim, aceste evenimente

Vârstnicul Jorge F. Zeballos
din Cei Șaptezeci

președintelui James E. Faust, din Prima Președinție, multe fapte impresionante despre sfinții care trăiesc în orașul Curitiba, sperând că el va transmite informațiile președintelui Gordon B. Hinckley. Președintele Faust m-a oprit în mijlocul frazei. „Neil”, a spus dânsul, „noi nu-l influențăm pe președinte. Hotărârea legată de locul în care să se construiască un templu este un lucru între Domnul și profetul Său”, Templul Curitiba, Brazilia a fost dedicat în anul 2008.

13. Doctrină și legăminte 59:21.
14. Unul dintre cele mai mari miracole ale mâinii Domnului este împărăția Sa pe tot cuprinsul Statelor Unite, în orașe mari și mici din fiecare stat. Iată un exemplu. În luna mai a anului 2006, am fost desemnat să particip la o conferință de țară în Denton, Texas. Am stat în casa președintelui de țară, președintele Vaughn A. Andrus. Sora Andrus mi-a povestit despre perioada de început a Bisericii în Denton, începând cu părinții săi, John și Margaret Porter. La început a existat doar o școală de duminică. Dar familia Porter a împărțit Evanghelia familiei Ragsdale, care, la rândul ei, a împărțit-o familiei Noble și familiei Martino. Misionarii, desigur, au avut contribuția lor importantă. Multe familii s-au alăturat Bisericii. Alți oameni din vest s-au mutat în Denton. Astăzi, acolo unde a fost o mică ramură, sunt patru țărși și unul dintre fiii familiei Martino, vârstnicul James B. Martino, care s-a alăturat Bisericii când avea 17 ani, slujește ca autoritate generală a Bisericii.
15. Alma 26:37.
16. Matei 21:21.
17. Marcu 5:36.
18. Matei 10:29, 31.
19. 2 Împărați 6:15.
20. 2 Împărați 6:16–17.
21. Mosia 4:11.
22. Matei 6:9–10; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 65:6.
23. Luca 2:12.
24. Doctrină și legăminte 45:44.
25. 1 Tesaloniceni 4:16.
26. Doctrină și legăminte 133:49.
27. Doctrină și legăminte 45:46.
28. Doctrină și legăminte 88:96.
29. Doctrină și legăminte 88:97.
30. Doctrină și legăminte 101:23.
31. Doctrină și legăminte 45:49.
32. Doctrină și legăminte 133:22.
33. Doctrină și legăminte 133:25.
34. Vezi Moise 7:63.
35. Isaia 52:10.
36. Doctrină și legăminte 133:25.
37. Doctrină și legăminte 88:104.
38. Matei 6:10.

Dacă vei fi responsabil

Să înaintăm, învățând care ne este îndatorirea, luând decizii corecte, acționând în conformitate cu acele decizii și acceptând voia Tatălui nostru.

Aveam doar 12 ani atunci când misionarii au venit prima dată pentru a predica în orașul meu natal situat în partea de nord a statului Chile. Într-o duminică, după ce frecventasem timp de șase luni adunările care aveau loc în mica ramură, un misionar mi-a oferit pâinea în timp ce distribuia împărțășania. M-am uitat la el și i-am șoptit: „Nu pot”.

„De ce nu?” a întrebat el.

„Deoarece nu sunt membru al Bisericii”, i-am spus.¹

Misionarului nu-i venea să creadă. Era foarte surprins. Presupun că el a gândit: „Dar acest tânăr participă la absolut fiecare adunare! Cum se poate să nu fie membru al Bisericii?”.

Ziua următoare, misionarii au venit la mine acasă și au făcut tot ce au putut pentru a predica întregii mele familii. Dat fiind că membrii familiei mele nu s-au arătat interesați, doar faptul că am participat săptămânal la adunările Bisericii mai mult de șase luni i-a făcut pe misionari să aibă suficientă încredere pentru a continua. În sfârșit, marele moment pe care îl așteptam a venit și m-au invitat să devin membru al Bisericii lui Isus Hristos. Misionarii mi-au explicat că, deoarece eram minor, aveam nevoie de permisiunea părinților. Am mers să vorbesc cu tatăl meu, gândindu-mă că răspunsul său plin de dragoste va fi: „Fiule, atunci când vei fi major, vei putea să iei singur deciziile”.

În timp ce misionarii vorbeau cu el, eu mă rugam fierbinte pentru ca inima lui să fie atinsă și să-mi acorde permisiunea pe care o doream. Răspunsul oferit de el misionarilor a fost următorul: „Dragi vârstnici, în decursul ultimelor șase luni, l-am văzut pe fiul meu, Jorge, trezindu-se devreme în fiecare duminică dimineață, îmbrăcându-se cu

hainele sale cele mai bune și mergând la biserică. Am văzut doar o influență bună din partea Bisericii în viața sa”. Apoi, adresându-se mie, m-a surprins spunându-mi: „Fiule, dacă îți asumi responsabilitatea pentru ce implică această decizie, atunci ai permisiunea mea de a fi botezat”. L-am îmbrățișat pe tatăl meu, l-am pupat și i-am mulțumit pentru că-mi permitea să fiu botezat. Ziua următoare am fost botezat. Săptămâna trecută a fost a 47-a aniversare a acelui moment important din viața mea.

Ce responsabilitate avem ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos? Președintele Joseph Fielding Smith a exprimat acest lucru în felul următor: „Avem aceste două responsabilități mari... Prima, să căutăm să obținem propria salvare și, a doua, îndatorirea noastră față de semenii noștri”².

Prin urmare, acestea sunt responsabilitățile principale pe care Tatăl nostru ni le-a delegat: să căutăm să obținem salvarea noastră și a altora, înțelegând că termenul *salvare* înseamnă atingerea celui mai înalt grad de glorie pe care l-a pregătit Tatăl Ceresc pentru copiii Săi supuși.³ Aceste responsabilități care ne-au fost încredințate – și pe care le-am acceptat de bunăvoie – trebuie să definească prioritățile noastre, dorințele noastre, deciziile noastre și comportamentul nostru de zi cu zi.

Pentru cineva care a ajuns să înțeleagă faptul că, datorită ispășirii lui Isus Hristos, exaltarea poate fi cu adevărat obținută, a eșua în a o obține ar fi ca o condamnare. Așadar, opusul

salvării este condamnarea, la fel cum opusul succesului este eșecul. Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat că: „Oamenii nu pot, în realitate, să rămână mulțumiți cu mediocritatea, din moment ce văd că perfecțiunea este la îndemâna lor”⁴. Atunci, cum putem noi să fim mulțumiți cu mai puțin când știm că exaltarea este posibilă?

Permiteți-mi să vă împărtășesc patru principii de bază care ne vor ajuta să ne îndeplinim dorințele noastre de a fi responsabili în fața Tatălui Ceresc și, de asemenea, de a ne ridica la înălțimea așteptărilor Sale, ca noi să devenim așa cum este El.

1. Să ne învățăm îndatoririle.

Dacă dorim să facem voia lui Dumnezeu, dacă dorim să fim responsabili față de El, trebuie să începem învățând, înțelegând și trăind în acord cu voia Sa pentru noi. Domnul a spus: „De aceea, fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sânguința”⁵; a avea dorința de a face bine nu este suficient dacă nu facem tot ce putem pentru a înțelege ceea ce așteaptă Tatăl nostru de la noi și ceea ce vrea să facem.

În povestea Alice în țara minunilor, Alice nu știe încotro să meargă, așa că o întrebă pe pisica Cheshire: „Vrei să-mi spui, te rog, încotro trebuie să merg de aici?”

Pisica răspunde: „Aceasta depinde în mare măsură de locul în care dorești să ajungi”.

Alice spune: „Nu-mi pasă prea mult unde”.

„Atunci nu contează încotro vei merge”, spune pisica.⁶

Totuși, noi știm că acea cale care duce la „pom[ul] al cărui fruct [este] vrednic de dorit pentru a face pe oricine fericit”⁷ – „calea care duce la viață” – este îngustă. Este nevoie de efort pentru a o străbate și „puțini sunt cei ce o află”⁸.

Nefi ne învață următoarele: „Cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți”⁹. Apoi, adaugă că „Duhul Sfânt... vă va arăta toate lucrurile pe care trebuie să le faceți”¹⁰. Prin urmare, sursele care fac posibil să ne învățăm îndatorirea sunt cuvintele lui Hristos, pe care le primim prin intermediul profeților din vechime și ai celor moderni și revelația personală pe care o primim prin Duhul Sfânt.

2. Să luăm decizia

Fie că este vorba despre ceva ce am învățat în legătură cu restaurarea Evangheliei, o poruncă anume, responsabilitățile asociate slujirii într-o chemare sau de legămintele pe care le facem în templu, trebuie să alegem dacă vom acționa sau nu în conformitate cu acea nouă cunoaștere. Fiecare persoană alege în mod liber, pentru sine, să intre într-un legământ sacru cum sunt botezul sau rânduielile din templu. Deoarece a face jurămintele reprezintă un lucru firesc în viața religioasă a oamenilor din vechime, legea veche a declarat: „Să nu jurați strâmb pe numele Meu”¹¹. Cu toate acestea, la jumătatea timpului, Salvatorul ne-a învățat o cale mai bună de a ne ține angajamentele, atunci când a spus că *da* înseamnă *da* și *nu* înseamnă *nu*.¹² Cuvântul unui om trebuie să fie suficient pentru a stabili onestitatea sa și angajamentul față de cineva, cu atât mai mult când acel cineva este

Tatăl nostru Ceresc. Respectarea unui angajament devine expresia veridicității și onestității cuvântului nostru.

3. Să acționăm în consecință

După ce ne învățăm îndatorirea și luăm deciziile asociate cu acea învățătură și cunoaștere, trebuie să acționăm în consecință.

Un exemplu al hotărârii ferme de a-și ține angajamentul luat față de Tatăl Său îl reprezintă modul în care a acționat Salvatorul atunci când un om suferind de paralizie a fost adus la El pentru a fi vindecat. „Când Isus le-a văzut credința, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îți sunt iertate!»¹³ Știm că ispășirea lui Isus Hristos este esențială pentru a primi iertarea păcatelor noastre, dar, când vindecarea omului paralizat s-a produs, marele eveniment nu avusese încă loc; ispășirea Salvatorului din Ghetsimani nu avusese încă loc. Cu toate acestea, Isus nu doar că l-a binecuvântat pe acel om suferind de paralizie cu abilitatea de se ridica și a merge, dar i-a oferit, de asemenea, iertarea păcatelor sale, prin urmare, prezentând un semn de netăgăduit al

faptului că El nu va da greș, că El va împlini angajamentul pe care îl făcuse cu Tatăl Său și că în Ghetsimani și pe cruce va face ceea ce promisese să facă.

Calea pe care am ales să mergem este îngustă. De-a lungul ei, există încercări care vor solicita credința noastră în Isus Hristos și eforturile noastre sincere de a rămâne pe cale și de a înainta. Trebuie să ne pocăim și să fim supuși și răbdători, chiar dacă nu înțelegem toate circumstanțele din jurul nostru. Trebuie să îi iertăm pe ceilalți și să trăim în conformitate cu ceea ce am învățat și cu alegerile pe care le-am făcut.

4. Să acceptăm de bunăvoie voia Tatălui

Ucenicia presupune nu doar ca noi să ne învățăm îndatorirea, să luăm decizii corecte și să acționăm în conformitate cu ele, ci și, un lucru esențial, să ne dezvoltăm dorința și abilitatea de a accepta voia lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta nu corespunde dorințelor noastre neprihănite sau preferințelor noastre.

Sunt impresionat și admir atitudinea leprosului care a venit la Domnul, „s-a

aruncat în genunchi înaintea Lui, Îl ruga și-I zicea: «Dacă vrei, poți să mă cureți»¹⁴. Leprosul nu a cerut nimic, chiar dacă dorințele lui erau poate neprihănite; el era pur și simplu dispus să accepte voia Domnului.

Acum câțiva ani, un cuplu credincios, prieteni dragi mie, au fost binecuvântați cu venirea pe lume a unui fiu mult așteptat, pentru care se rugaseră mult timp. Acel cămin a fost umplut cu bucurie în timp ce prietenii noștri și fata lor, care era singurul lor copil atunci, se bucurau de compania micuțului băiețel nou-născut. Însă, într-o zi, s-a întâmplat ceva neașteptat: micul băiețel, în vârstă de aproape trei ani, a intrat în comă. De îndată ce am aflat ce s-a întâmplat, l-am sunat pe prietenul meu pentru a exprima sprijinul nostru în acel moment greu. Însă răspunsul său a fost o lecție pentru mine. El a spus: „Dacă este voia Tatălui ca să îl ia la El, atunci suntem împăcați cu aceasta”. Cuvintele prietenului meu nu conțineau nici cea mai mică urmă de acuzație, spirit de revoltă sau nemulțumire. Din contră, tot ce am putut să simt în cuvintele sale a fost recunoștință

Vârstnicul Joseph W. Sitati
din Cei Șaptezeci

față de Dumnezeu pentru că le-a permis să se bucure de micul lor fiu pentru acel timp scurt și, de asemenea, întreaga sa bunăvoință de a se supune voinței Tatălui în ceea ce-i privește. Câteva zile mai târziu, acel micuț a fost luat înapoi la locuința sa celestială.

Să înaintăm, învățând care ne este îndatorirea, luând decizii corecte, acționând în conformitate cu acele decizii și acceptând voia Tatălui nostru.

Cât de recunoscător și fericit sunt pentru decizia pe care m-a lăsat tatăl meu să o iau acum 47 de ani! Cu timpul, am ajuns să înțeleg că acea condiție pe care mi-a pus-o – de a-mi asuma responsabilitatea privind acea decizie – însemna să fiu responsabil față de Tatăl meu Ceresc și să caut să obțin propria salvare și pe cea a semenilor mei și, astfel, să devin persoana care Tatăl meu Se așteaptă și dorește să devin. În această zi specială îmi depun mărturia că Dumnezeu Tatăl nostru și Fiul Său Preaiubit trăiesc. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vă rugăm să luați în considerare că, „deși împărțășania este destinată în special membrilor Bisericii, membrii episcopatului nu trebuie să anunțe că aceasta va fi distribuită doar membrilor și nu trebuie făcut nimic altceva care să îi împiedice pe cei care nu sunt membri să ia din împărțășanie” (*Handbook 2: Administering the Church* [2010], 20.4.1).
2. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith* (2013), p. 308.
3. *Vezi Doctrină și legăminte* 132:21–23.
4. Thomas S. Monson, „Pentru salvare”, *Liahona*, iulie 2001, p. 58.
5. *Doctrină și legăminte* 107:99.
6. Lewis Carroll, *Alice în țara minunilor* (1920), p. 89.
7. 1 Nefi 8:10
8. Matei 7:14.
9. 2 Nefi 32:3.
10. 2 Nefi 32:5.
11. Leviticul 19:12.
12. *Vezi Matei* 5:37.
13. Marcu 2:5.
14. Marcu 1:40.

Creșteți, înmulțiți-vă și supuneți pământul

Tatăl Ceresc ne-a poruncit și ne-a binecuvântat să creștem, să ne înmulțim și să supunem pământul pentru ca noi să devenim ca El.

Mulțumesc Corului Tabernacului pentru acest omagiu minunat adus Salvatorului lumii.

În ziua în care Dumnezeu Tatăl I-a spus Singurului Său Fiu Născut să facă om după chipul și asemănarea Lor, El i-a binecuvântat pe copiii Săi spunând: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l, și stăpâniți... peste toate viețuitoarele care se mișcă pe pământ”¹. Astfel, călătoria noastră prin viața muritoare a început atât cu o poruncă divină, cât și cu o binecuvântare. Un Tată iubitor ne-a dat porunca și binecuvântarea să creștem și să ne înmulțim și să stăpânim, pentru a ne putea dezvolta și pentru a putea deveni tot așa cum este El.

Dragi frați și surori, în această după-amiază fac apel la credința și rugăciunile dumnezevoastră în timp ce vă voi împărtăși câteva gânduri cu privire la trei trăsături fundamentale ale firii noastre dumnezeiești. Mă rog ca noi toți să ne recunoaștem și să ne îndeplinim mai bine responsabilitatea sacră – porunca Tatălui nostru – de a ne dezvolta firea dumnezeiască astfel încât să ne putem parcurge călătoria cu mai mult succes și să ne atingem destinul divin.

În primul rând, Dumnezeu ne-a poruncit să creștem.

O parte importantă a creșterii, trecută uneori cu vederea, este aceea de a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Salvatorul ne-a învățat:

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic...”

Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.

Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei”².

Noi creștem pe măsură ce rămânem în Hristos și pe măsură ce luăm „asupra [noastră] numele Lui]... [și îi slujim] până la sfârșit”³ ajutându-i pe alții să vină la El.

În zilele noastre, profeții și apostolii în viață continuă să-și înalte glasurile pentru a ne invita pe fiecare în parte să ne implicăm în totalitate în lucrarea de salvare, potrivit abilităților și ocaziilor pe care le avem.

Punctul de plecare al unei reacții care aduce cu sine multe roade este acela de a fi „[blânzi] și cu inima smerită”⁴. Astfel, putem să venim mai pe

deplin la Hristos în timp ce ne supunem chemărilor Spiritului Sfânt și ținem toate legămintele pe care le-am făcut⁵. Putem să căutăm și să primim darul carității și să avem puterea de a ne invita familiile, strămoșii, vecinii și prietenii care sunt sau nu membri să primească Evanghelia lui Isus Hristos.

Faptul de a lucra dând dovadă de caritate nu este o datorie, ci o bucurie. Provocările devin ocazii de a clădi credința. Noi devenim „martorii [bunății] lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să [ne aflăm], chiar până la moarte”⁶.

Noi toți putem și trebuie să ne implicăm în totalitate în lucrarea de salvare. Salvatorul ne-a dat următoarea responsabilitate alături de o promisiune: „Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea”⁷.

În al doilea rând, Dumnezeu ne-a poruncit să ne înmulțim.

Trupurile noastre fizice sunt o binecuvântare de la Dumnezeu. Noi le-am primit cu scopul de a îndeplini lucrarea Tatălui Ceresc de a „realiza” nemurirea și viața veșnică a omului⁸. Trupul este mijlocul prin care ne putem atinge potențialul divin.

Trupul permite copiilor de spirit supuși ai Tatălui Ceresc să aibă parte de viața pe pământ⁹. Faptul de a naște copii oferă altor copii de spirit ai lui Dumnezeu ocazia de a se bucura și ei de viața pe pământ. Toți cei care se nasc în viața muritoare au ocazia să progreseze și să fie exaltați, dacă se supun poruncilor lui Dumnezeu.

Căsătoria între un bărbat și o femeie este instituția pe care Dumnezeu a rânduit-o în vederea îndeplinirii

poruncii de a ne înmulți. O relație între persoane de același sex nu poate duce la înmulțire.

O căsătorie legală și legitimă pecetluită în templu și în cadrul căreia legămintele de pecetuire sunt onorate oferă părinților și copiilor lor ocazia de a avea parte de cea mai bună experiență de dragoste și pregătire pentru o viață productivă. Le oferă mediul ideal în care pot trăi în acord cu legămintele pe care le-au făcut cu Dumnezeu.

Datorită dragostei Sale pentru noi, Tatăl Ceresc a făcut posibil ca toți copiii Săi credincioși, care nu se bucură sau nu se pot bucura de binecuvântările unei căsătorii în legământ și de copii sau de o plenitudine a acelor binecuvântări din motive care nu depind de ei, la timpul ales de Domnul, să se bucure de aceste binecuvântări¹⁰.

Profeți și apostoli în viață i-au sfătuit pe toți cei care au ocazia să facă legământul căsătoriei eterne s-o facă dând dovadă de înțelepciune și credință. Nu trebuie să amânăm timpul acelei zile sacre din cauza preocupărilor lumești sau să avem așteptări atât de mari de la partenerul potrivit încât să descalifice orice candidat posibil.

Promisiunea făcută tuturor celor care sunt pecetluiți în legământul căsătoriei eterne și care cresc datorită faptului că-și țin legămintele este aceea că dușmanul nu va avea niciodată puterea de a submina temelia parteneriatului lor etern.

În al treilea rând, Dumnezeu ne-a poruncit să supunem pământul.

A supune pământul și a stăpâni peste toate viețuitoarele înseamnă a controla aceste lucruri astfel încât ele să îndeplinească voia lui Dumnezeu¹¹

și să slujească scopurilor copiilor Săi. Supunerea include dobândirea controlului asupra propriilor trupuri¹². Aceasta *nu* înseamnă să fim victime neajutate ale acestor lucruri sau să le folosim împotriva voinței lui Dumnezeu¹³.

Dezvoltarea abilității de a supune lucrurile pământului începe cu umilința de a ne recunoaște slăbiciunile umane și puterea care ne-a fost pusă la dispoziție prin intermediul lui Hristos și al ispășirii Sale. Căci „Hristos a zis: Dacă voi veți avea credință în Mine, atunci veți avea puterea să faceți orice lucru care este potrivit cu Mine”¹⁴. Această putere ne devine disponibilă pe măsură ce alegem să acționăm în supunere față de poruncile Sale. Ne sporim abilitatea căutând darurile Spiritului și dezvoltându-ne talentele.

M-am născut și am crescut în condiții umile, tipice multor familii din Africa. Am dobândit abilitatea de a mă ridica din acele condiții căutând și dobândind, cu ajutorul grijului al părinților mei, o educație bună. Faptul de a dezvolta o viziune a ceea ce puteam deveni era esențială pentru progresul meu. Mai târziu, ca tânăr cuplu, soția mea, Gladys, și cu mine am găsit Evanghelia restaurată, care continuă să ne binecuvânteze viețile cu îndrumare spirituală. Ca orice familie și noi avem încercări și provocări. Însă pe măsură ce ne îndreptăm către Domnul după ajutor, noi găsim răspunsuri care aduc pace și alinare și nu ne simțim copleșiți de aceste lucruri.

Încercările de care are parte astăzi societatea umană, inclusiv imoralitatea, pornografia, conflictele armate, poluarea, consumul de substanțe interzise și sărăcia, prosperă deoarece mulți din această lume au ales să se predea „[voinței] diavolului și a trupului”¹⁵ și nu voinței lui Dumnezeu. „Ei nu Îl caută pe Domnul pentru a stabili dreptatea Sa, ci fiecare merge pe propriul său drum, după imaginea propriului său dumnezeu, a cărui imagine este asemănătoare lumii.”¹⁶

Cu toate acestea, Dumnezeu îi invită pe *toți* copiii Săi să dobândească ajutorul Său pentru a birui și a îndura încercările acestei vieți, folosind aceste cuvinte:

„Eu sunt Dumnezeu; Eu am făcut lumea și oamenii înainte ca ei să fie în carne...”

Dacă te vei întoarce spre Mine, și vei asculta glasul Meu, și vei crede, și te vei pocăi de toate încălcările tale, și vei fi botezat, chiar în apă, în numele Singurului Meu Fiu Născut... vei primi darul Duhului Sfânt, cerând toate lucrurile în numele Lui, și orice vei cere, îți va fi dat”¹⁷.

Sfinții din zilele din urmă credincioși care își înțeleg potențialul divin și se bizuie din toată inima pe puterea pusă la dispoziție prin ispășirea lui Isus Hristos sunt întăriți în slăbiciunile lor firești și „pot [face] toate lucrurile”¹⁸. Li se oferă abilitatea de a birui ispitele celui rău care i-au dus pe mulți în robia dușmanului. Pavel ne-a învățat:

„Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda”¹⁹.

„Și, prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate

să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”²⁰.

Tatăl Ceresc ne-a poruncit și ne-a binecuvântat să creștem, să ne înmulțim și să supunem pământul pentru ca noi să devenim ca El. El ne-a pus la dispoziție ajutoare pentru ca fiecare dintre noi, conform alegerilor noastre personale, să progresăm să devenim ca El. Mă rog ca fiecare dintre noi să ne trăim viața astfel încât să fim îndrumați de viziunea firii noastre dumnezeiești, să ne revendicăm toate privilegiile divine și să ne îndeplinim destinul divin.

Depun mărturie despre realitatea vie a lui Dumnezeu și a Fiului Său Preaiubit, Salvatorul nostru Isus Hristos; despre gloriosul Său plan al fericirii; și despre cheile care El a făcut posibil să-i fie conferite unui profet în viață pe pământ astăzi, lui însuși Thomas S. Monson, pe care îl iubim și îl susținem. Mă rog ca noi să avem puterea să ne bucurăm de plenitudinea binecuvântărilor Sale, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 2:28; vezi, de asemenea, Moise 2:26–27; Genesa 1:26–28.
2. Ioan 15:5, 7–8.
3. Doctrină și legăminte 20:37.
4. Moroni 7:44.
5. Vezi Mosia 3:19.
6. Mosia 18:9.
7. Ioan 15:16.
8. Moise 1:39.
9. Vezi Moise 5:10–11.
10. Vezi *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 1.3.3; Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Sisters of the Church”, *Ensign*, nov. 1988, p. 96–97.
11. Vezi Iacov 2:18–19.
12. Vezi 1 Corinteni 6:19–20; Galateni 5:16–25; 1 Tesaloniceni 4:3–7; 2 Timotei 2:22.
13. Vezi Iacov 2:12–16, 20–21.
14. Moroni 7:33.
15. 2 Nefi 10:24.
16. Doctrină și legăminte 1:16.
17. Moise 6:51–52.
18. Alma 26:12.
19. 1 Corinteni 10:13.
20. Evrei 2:18.

Vârstnicul Russell M. Nelson

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ziua de sabbat este o desfătare

Cum puteți fi siguri că modul în care vă comportați în ziua de sabbat vă va aduce bucurie?

Dragi frați și surori, aceste două zile ale conferinței au fost minunate. Am fost înălțați de muzică inspirată și rugăciuni elocvente. Spiritele noastre au fost edificate de mesaje pline de lumină și adevăr. În această duminică a Paștelui, noi mulțumim din nou, în deplină uniune și cu sinceritate, lui Dumnezeu pentru profet!

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este: cum mă voi schimba datorită lucrurilor pe care le-am auzit și simțit în timpul acestei conferințe? Oricare ar fi răspunsul dumneavoastră, vă invit, de asemenea, să vă analizați sentimentele legate de și comportamentul în ziua de sabbat.

Sunt fascinat de cuvintele lui Isaia, care a spus că ziua de sabbat este „[o desfătare]”¹. Totuși, mă întreb, este într-adevăr ziua de sabbat o desfătare pentru dumneavoastră și pentru mine?

Prima oară când am găsit desfătare în ziua de sabbat a fost cu mulți ani în urmă când, fiind un chirurg ocupat, ziua de sabbat a devenit o zi de vindecare personală. La sfârșitul fiecărei săptămâni, mă dureau mâinile deoarece trebuia să le spăl în mod repetat cu săpun, apă și o perie aspră. Aveam

nevoie, de asemenea, de o pauză de la povara unei astfel de profesii dificile. Duminica îmi oferea alinarea de care aveam nevoie.

La ce S-a referit Salvatorul când a spus că „Sabbatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabbat”²? Cred că El a dorit ca noi să înțelegem că ziua de sabbat este cadoul Său pentru noi, care ne oferă cu adevărat un răgaz de la rigorile vieții de zi cu zi și ocazia de a ne reîmprospăta fizic și spiritual. Dumnezeu ne-a oferit această zi specială, nu pentru a ne distra sau a lucra, ci pentru a lua o pauză de la îndatoririle noastre, beneficiind de alinare fizică și spirituală.

În limba ebraică, cuvântul *sabbat* înseamnă „odihnă”. Scopul zilei de sabbat datează încă din timpul creării lumii, când, după șase zile de muncă, Domnul S-a odihnit.³ Când, mai târziu, i-a revelat cele zece porunci lui Moise, Dumnezeu ne-a poruncit să „[ne aducem aminte] de ziua de odihnă, ca s-o [sfințim]”⁴. Apoi, ziua de sabbat a reprezentat un memento al faptului că poporul lui Israel a fost eliberat din sclavia din Egipt.⁵ Poate, cel mai important lucru este faptul că ziua de sabbat

vă odihni de munca voastră și pentru a exprima devoțiunea voastră Celui Prea Înalt;

Și în această zi... [pregătește] mâncarea ta, în toată sinceritatea inimii, pentru ca postul tău să fie perfect sau... ca bucuria ta să fie deplină...

Și în măsura în care [veți face] aceste lucruri cu mulțumire, cu inima și figura vesele... plenitudinea pământului este a voastră”¹³.

Gândiți-vă cât de măreață este această afirmație! Plenitudinea pământului este promisă celor care țin ziua de sabat sfântă.¹⁴ Nu e de mirare că Isaia a numit ziua de sabat „[o desfătare]”.

Cum puteți fi siguri că modul în care vă comportați în ziua de sabat vă va aduce bucurie? În afara faptului de a merge la Biserică, a lua din împărtășanie și a fi sânguincios în chemarea dumnezeoasă de a sluji, ce alte activități vă ajută să faceți ca ziua de sabat să fie o desfătare pentru dumneavoastră? Ce semn Îi veți da Domnului pentru a arăta dragostea dumneavoastră față de El?

Ziua de sabat oferă o ocazie minunată de a întări legăturile de familie.

a fost dată ca un legământ necurmat, un memento permanent al faptului că Domnul îi va sfinți pe oamenii Săi.⁶

În plus, noi luăm acum din împărtășanie în ziua de sabat în amintirea isprăvii lui Isus Hristos.⁷ Astfel, noi facem un legământ că suntem dispuși să luăm asupra noastră numele Său sfânt.⁸

Salvatorul a spus că este Domn al sabatului.⁹ Este ziua dedicată Lui! În mod repetat, El ne-a rugat să ținem ziua de sabat¹⁰ sau să sfințim ziua de sabat¹¹. Am făcut un legământ în acest sens.

Cum sfințim ziua de sabat? În tinerețe, am studiat lucrările altora care au făcut liste cu lucruri pe care să le facem și să nu le facem în ziua de sabat. Abia mai târziu am învățat din scripturi faptul că atitudinea și comportamentul meu din timpul zilei de sabat reprezintă un semn între mine și Tatăl meu Ceresc.¹² Având această înțelegere, nu mai aveam nevoie de liste care să îmi spună ce să fac și să nu fac. Când am fost nevoit să decid dacă puteam face o anumită activitate în ziua de sabat, mă întrebam pur și simplu: „Ce semn doresc să îi dau lui Dumnezeu?”. Această întrebare a făcut ca deciziile mele în ceea ce privește ziua de sabat să fie clare.

Deși doctrina privind ziua de sabat a existat din vechime, aceasta a fost reînnoită în aceste zile din urmă ca parte a unui nou legământ însoțit de o promisiune. Ascultați puterea acestui decret divin:

„Pentru ca să poți să te păstrezi mai neîntinat de lume, du-te la casa de rugăciuni și oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă;

Pentru că, adevărat, aceasta este ziua care a fost stabilită pentru voi pentru a

Până la urmă, Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi, copiii Săi, să ne întoarcem la El în calitate de sfinți care și-au primit înzestrarea, au fost pecetluiti în templu ca familii, cu strămoșii noștri și posteritatea noastră.¹⁵

Facem ca ziua de sabbat să fie o desfătare atunci când predicăm Evanghelia copiilor noștri. Responsabilitatea noastră ca părinți este foarte clară. Domnul a spus: „Dacă sunt părinți care au copii în Sion... care *nu* îi învață, când au opt ani, să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeului Cel Viu, și al botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinților”¹⁶.

Cu ani în urmă, Prima Președinție a subliniat importanța timpului de calitate petrecut cu familia. Ei au scris:

„Facem apel la părinți să se dedice propovăduirii și creșterii copiilor lor în spiritul principiilor Evangheliei, care îi va ține aproape de Biserică. Căminul este temelia unei vieți neprihănite și nimic altceva nu-l poate înlocui sau nu poate să îndeplinească funcțiile sale esențiale în îndeplinirea acestei responsabilități dată de către Dumnezeu.

Îi sfătuim pe părinți și pe copii să acorde prioritate maximă rugăciunii în familie, serii în familie, studiului și

învățării din Evanghelia, precum și activităților de recreere sănătoase. Oricât de demne și corecte ar fi alte cerințe sau activități, ele nu trebuie să înlocuiască însărcinările primite de la Dumnezeu, pe care doar părinții și familiile le pot face în mod corespunzător”¹⁷.

Când mă gândesc la acest sfat, aproape că îmi doresc să fiu din nou un tată tânăr. Acum, părinții au la dispoziție resurse atât de minunate care să-i ajute să facă timpul petrecut cu familia mai frumos, atât în ziua de sabbat, cât și în alte zile. Ei au la dispoziție LDS.org, Mormon.org, prezentările video din Biblie, Mormon Channel, aplicația Biblioteca Evangheliei, revistele *Friend*, *New Era*, *Ensign*, *Liahona* și multe altele. Aceste resurse sunt foarte utile părinților pentru a-și îndeplini îndatorirea sacră de a propovădui copiilor lor. Nicio altă muncă nu este mai importantă decât faptul de a fi un părinte neprihănit și atent!

Când veți propovădui Evanghelia, veți învăța mai multe. Acesta este modul în care Domnul vă ajută să înțelegeți Evanghelia Sa. El a spus:

„Vă dau porunca de a vă învăța unul pe altul doctrina împărăției.

Propovăduiți cu sârguință... ca să puteți fi instruiți mult mai bine... în doctrină, în legea Evangheliei, în toate

lucrurile care aparțin împărăției lui Dumnezeu”¹⁸.

Un astfel de studiu al Evangheliei face ca ziua de sabbat să fie o desfătare. Această promisiune nu ține cont de cât de mare este o familie, cine face parte din ea sau unde locuiește.

În plus față de timpul petrecut împreună cu familia, puteți simți o adevărată desfătare în ziua de sabbat făcând munca de istorie a familiei. A căuta și a găsi membri ai familiei care au trăit înaintea dumneavoastră pe pământ – cei care nu au avut ocazia de a accepta Evanghelia aici – vă poate aduce o mare bucurie.

Eu însumi am văzut acest lucru. Cu câțiva ani în urmă, draga mea soție, Wendy, a hotărât să învețe cum să facă munca de istorie a familiei. Ea progresează încet la început, dar, puțin câte puțin, ea a învățat cât de ușor este să faci această muncă sacră. Și nu am văzut-o niciodată mai fericită. Și nici nu trebuie să călătoriți în alte țări sau să mergeți la un centru de istorie a familiei. Acasă, cu ajutorul unui calculator sau al unui dispozitiv mobil, puteți găsi suflete care tânjesc să-și primească rânduielile. Faceți din ziua de sabbat o desfătare găsindu-vă strămoșii și eliberându-i din închisoarea spiritelor!¹⁹

Faceți din ziua de sabat o desfătare slujind altora, mai ales celor care nu se simt bine sau care sunt singuri sau în nevoie.²⁰ Ajutându-i să se simtă bine, vă veți simți și dumneavoastră bine.

Când Isaia a descris ziua de sabat ca fiind „[o desfătare]”, el ne-a învățat, de asemenea, cum să facem ca aceasta să fie o desfătare. El a spus:

„Dacă [te] vei opri... să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta... și dacă-L vei cinsti [pe Domnul], neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecărie, atunci te vei putea desfăta în *Domnul*”²¹.

Faptul de a nu te îndeletnici „cu treburile tale” în ziua de sabat necesită autodisciplină. Poate că va trebui să evitați să faceți ceva ce vă place. Dacă alegeți să vă bucurați în *Domnul*, nu veți considera această zi ca oricare alta. Rutina și activitățile recreative pot fi făcute în alte zile.

Gândiți-vă la acest lucru: plătind zeciuiala, noi înapoiem Domnului o zecime din venitul nostru. Ținând ziua de sabat sfântă, noi punem deoparte o zi din șapte ca fiind a Lui. Așadar, este privilegiul nostru să Îi consacram atât bani, cât și timp Lui, Cel care ne dă viață în fiecare zi.²²

Credința în Dumnezeu ne face să iubim ziua de sabat; credința în ziua de sabat ne face să-L iubim pe Dumnezeu. O zi de sabat sacră este într-adevăr o desfătare.

Acum că această conferință se apropie de sfârșit, știm că, oriunde locuim, noi trebuie să fim exemple de credincioși pentru familiile, vecinii și prietenii noștri.²³ Adevărații credincioși țin ziua de sabat sfântă.

Închei cu îndemnul de bun rămas rostit de Moroni, pe care l-a consemnat la sfârșitul Cărții lui Mormon. El a scris: „Veniți la Hristos și perfecționați-vă pentru El și lepădați-vă de orice necredință; și dacă voi vă veți lepăda de orice necredință și-L veți iubi pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria voastră, atunci... sunteți sfințiți în Hristos”²⁴.

Având dragoste în inimă, închei această cuvântare, care reprezintă rugăciunea, mărturia și binecuvântarea mea, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 58:13.
2. Marcu 2:27.
3. Vezi Genesa 2:2–3.
4. Exodul 20:8; vezi, de asemenea, Deuteronomul 5:12; Mosia 13:16; 18:23.
5. Vezi Deuteronomul 5:14–15. Persoanele care aleg să lucreze șapte zile pe

săptămână sunt, în principiu, sclavi – ai muncii sau poate banilor, dar, cu toate acestea, sunt sclavi. Un milionar care muncește șapte zile pe săptămână este un sclav bogat.

6. Vezi Exodul 31:13, 16.

7. Vezi Doctrină și legăminte 59:12. Înainte de a fi răstignit, Domnul i-a învățat pe ucenicii Săi despre împărtășanie în cadrul praznicului Paștelui (vezi Matei 26:26–28; Marcu 14:22–24). Domnul înviat a instituit împărtășania în rândul poporului de pe meleagurile Americii din vechime în amintirea ispășirii Sale (vezi 3 Nefi 18:1–12; Moroni 4:1–3; 5:2) și a restaurat-o în perioada modernă (vezi Doctrină și legăminte 20:77, 79). Luând din împărtășanie reînnoim legământul pe care l-am făcut la botez de a ține poruncile Sale (vezi Doctrină și legăminte 20:68).

8. Vezi Doctrină și legăminte 20:37, 77.

9. Vezi Matei 12:8; Marcu 2:28; Luca 6:5.

10. Vezi Exodul 31:13; Leviticul 19:3, 30; 26:2; Doctrină și legăminte 68:29.

11. Vezi Ezechiel 20:20; 44:24.

12. Vezi Exodul 31:13; Ezechiel 20:12, 20.

13. Doctrină și legăminte 59:9–10, 13, 15–16.

14. Vezi Leviticul 26:2–4.

15. Vezi Doctrină și legăminte 128:15–18.

16. Doctrină și legăminte 68:25; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, Moise 6:58–62.

17. Scrisoare din partea Primei Președinții, 11 feb. 1999; citată în *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.4.1.

18. Doctrină și legăminte 88:77–78.

19. Vezi Isaia 61:1; Doctrină și legăminte 128:22; 138:57–59.

20. Vezi Matei 25:35–40.

21. Isaia 58:13–14; subliniere adăugată.

22. Vezi Mosia 2:21.

23. Vezi 1 Timotei 4:12.

24. Moroni 10:32–33.

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Vorbitor	Relatare
Neil L. Andersen	(119) Vărstnicul, pe atunci, Thomas S. Monson îi spune lui Neil L. Andersen că Domnul deschide uși și înfăptuiește miracole. Credința unui cuplu din Thailanda rămâne puternică după ce soțul paralizează. După ce se întâlnesc în Coasta de Fildeș, două cupluri de sfinți din zilele din urmă clădesc împărăția lui Dumnezeu acolo.
Wilford W. Andersen	(54) Un indian american îi spune medicului că îl poate învăța să danseze dacă medicul poate auzi muzica.
David A. Bednar	(46) Micuțul David A. Bednar se teme că va merge la închisoare după ce a spart vitrina unui magazin.
Linda K. Burton	(29) Un tată le spune copiilor săi că vor fi în siguranță dacă nu vor trece de gardul, făcut dintr-o sfoară, care înconjură curtea casei. Domnul o îndrumă pe o soră să creeze, împreună cu soțul ei, un cămin în care Spiritul este binevenit.
Gérald Caussé	(98) După ce a locuit 22 de ani în zona Parisului, familia Caussé și-a dat seama că nu vizitase niciodată Turnul Eiffel. Trei bărbați africani au parcurs peste 480 km pentru a participa la o conferință de district, a plăti zeciuiala și a obține exemplare ale Cărții lui Mormon.
D. Todd Christofferson	(50) D. Todd Christofferson o încurajează pe o femeie care consideră că nu este o mamă foarte bună și se roagă pentru ea.
L. Whitney Clayton	(36) O fetiță în vârstă de șapte ani, care supraviețuiește prăbușirii unui avion, merge cu greu spre o lumină pe care o zărește în depărtare până când ajunge în acel loc ce-i oferă adăpost.
Quentin L. Cook	(62) Unchiul lui Quentin L. Cook este ucis în misiune în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Un membru samoan al Bisericii, care dorește să se roage pentru a se însănătoși, consultă un medic pentru a afla diagnosticul.
Cheryl A. Esplin	(8) Cheryl A. Esplin participă la o adunare în care surorile învață că adevărul și Duhul Sfânt dau căminelor și familiilor puterea de a se opune. Sora străbunicului lui Cheryl A. Esplin simte un imbold puternic să-și împărtășească mărturia.
Henry B. Eyring	(17) Duhul Sfânt aduce alinare și tărie părinților îndurerăți ai unui băiețel decedat într-un accident. (22) Henry B. Eyring se simte binecuvântat pentru că, probabil, donația sa de post îi ajută pe sfinții din Vanuatu, care au avut de suferit în urma furtunii tropicale. O soră își exprimă recunoștința pentru donațiile de post care i-a susținut pe ea și pe membrii Bisericii în timpul unui război civil din Sierra Leone. (84) În timp ce Henry B. Eyring, în vârstă de 13 ani, strângea donațiile de post, un bărbat îi spune să plece. Henry B. Eyring este inspirat să binecuvânteze un copil rănit pentru a trăi. Duhul Sfânt îl inspiră pe un bărbat aflat aproape de moarte să slujească în chemarea sa și îi permite să simtă povara grea a episcopului său.
Larry M. Gibson	(77) Tatăl lui Larry M. Gibson îi dă un dolar de argint care să-i amintească de destinul lui etern. Larry M. Gibson parcurge pe jos, împreună cu fiii săi, 80 de km în 19 ore.
Jeffrey R. Holland	(104) Un tânăr îl salvează pe fratele său mai în vârstă când acesta era să cadă de pe peretele unui canion, prinzându-l de încheieturile mâinilor și trăgându-l în loc sigur.
Thomas S. Monson	(88) Ca diacon, Thomas S. Monson se simte binecuvântat când duce împărtășania unui bărbat bolnav. Thomas S. Monson ajunge să îndrăgească scriptura Cartea lui Mormon după ce vizitează mormântul lui Martin Harris. În timp ce se afla în Forțele Maritime, Thomas S. Monson i-a dat o binecuvântare a preoției unui prieten și acesta s-a vindecat. (91) După ce se roagă în templu cu privire la revenirea sa în misiune, un tânăr primește confirmarea de la un misionar revenit din misiune care a slujit în aceeași misiune.
Brent H. Nielson	(101) Brent H. Nielson și membrii familiei sale arată dragoste îndelung răbdătoare unei membre a familiei mai puțin active, ajutând-o să revină la Biserică.
Bonnie L. Oscarson	(14) În anul 1850, o tânără din Italia înfruntă o gloată. Fiica lui Bonnie L. Oscarson apără calitatea de mamă în cadrul unei lecții ținute la școala copiilor ei.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer așteaptă lângă clasa viitoarei sale soții, Donna Smith, pentru a-i da o prăjitură și un sărut.
Kevin W. Pearson	(114) Președintele Heber J. Grant se roagă să poată rămâne credincios până la sfârșit. Kevin W. Pearson își părăsește locul de muncă pentru a accepta chemarea de președinte de misiune.
Rafael E. Pino	(117) Copiii lui Rafael E. Pino învață să aprecieze perspectiva dintr-un spectacol de televiziune și un joc. Un băiat îl întreabă pe Michelangelo cum a știut că chipul lui David se afla într-un bloc de marmură.
Dale G. Renlund	(56) O mamă din Africa de Sud își învață fiica ce înseamnă toleranța. Un misionar are un sentiment care îl ajută să fie răbdător cu colegul lui.
Michael T. Ringwood	(59) Michael T. Ringwood învață în misiunea sa și la seminar că slujirea care contează cel mai mult este recunoscută, de obicei, numai de Dumnezeu.
Ulisses Soares	(70) Un diacon își avertizează colegii de clasă cu privire la pornografie. Ulisses Soares învață în misiunea sa că răul nu poate înăbuși puterea mărturiei unui ucenic.
Joseph W. Sitati	(126) Joseph W. Sitati se ridică singur din situația umilă dobândind o educație bună.
Carole M. Stephens	(11) Carole M. Stephens stă de vorbă cu o soră americancă nativă din Arizona, SUA, care se consideră bunica tuturor.
Dieter F. Uchtdorf	(80) Un guvernator din Rusia adună țărani și ornamează fațadele magazinelor pentru a-i impresiona pe ambasadorii aflați în vizită. Conducătorii de țărâși stabilesc obiective care se concentrează asupra slujirii lor.
Rosemary M. Wixom	(93) O soră mai puțin activă își reaprinde credința după ce studiază Evanghelia, citește Cartea lui Mormon și este sprijinită de familie și membrii episcopiei.
Jorge F. Zeballos	(123) Tatăl lui Jorge F. Zeballos, care avea atunci 12 ani, îi permite acestuia să se alăture Bisericii. Un cuplu credincios acceptă voința Tatălui Ceresc când copilul moare.

Să facem din conferință o parte din viețile noastre

Gândiți-vă să folosiți unele dintre aceste activități și întrebări ca punct de pornire pentru discuții în familie sau cugetări personale.

Pentru copii

- Vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, vorbește despre teama pe care a simțit-o după ce a spart din greșeală vitrina unui magazin de lângă casa sa (pagina 46). Apoi, el ne învață că, atunci când privim spre Isus Hristos și Îl urmăm, simțim pace, nu teamă. Ce puteți face în fiecare zi pentru a vă ajuta copiii să privească spre Salvator? Cum îi puteți învăța să continue să aibă credință în Hristos chiar și atunci când trec prin perioade grele?
- Sora Linda K. Burton, președinta generală a Societății de Alinare, a vorbit despre o familie care s-a mutat într-o casă nouă, care nu avea gard în jurul curții (page 29). Tatăl a marcat limitele curții cu sfoară și le-a

spus copiilor că se aflau în siguranță dacă nu depășeau acea linie. Copiii s-au supus, chiar și atunci când o minge a trecut peste sfoară. Cum îi pot ajuta părinții pe copii să fie în siguranță? Ce binecuvântări avem când ne ascultăm părinții? Ce limite stabilește pentru noi Tatăl Ceresc?

- Episcopul Gérald Caussé, primul consilier din Episcopatul care prezidează, ne-a spus o poveste despre trei bărbați din Africa; ei au mers pe jos două săptămâni, pe cărări noroioase, pentru a participa la o adunare de district (pagina 98). Ei au rămas acolo timp de o săptămână pentru a putea lua din împărtașanie înainte de a porni spre casă. Ei au transportat, plasându-le pe capete, cutii pline cu exemplare ale Cărții lui Mormon, pentru a le da oamenilor

din satul lor. Vă gândiți că Evanghelia este un lucru minunat? Ce sacrificii sunteți dornici să faceți pentru a trăi conform Evangheliei?

Pentru tineri

- Multe cuvântări din cadrul acestei conferințe au subliniat importanța familiei și căminului. De exemplu, sora Bonnie L. Oscarson, președinta generală a Tinerelor Fete, le-a cerut membrilor Bisericii să „[apere] căminul ca pe un loc pe care numai templul îl întrece în sfințenie” (pagina 14). Ce puteți să faceți pentru a vă apăra căminul? Cum puteți ajuta la transformarea căminului dumneavoastră într-un loc sacru?
- Vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat că atitudinea noastră și comportamentul nostru în ziua de sabbat sunt semne între Tatăl Ceresc și noi (pagina 129). Pe măsură ce citiți cuvântarea vârstnicului Nelson, vă puteți gândi la următoarea zi de duminică și vă puteți adresa întrebarea: „Ce semn doresc să-I transmit lui Dumnezeu?”
- Vârstnicul Ulisses Soares, din Cei Șaptezeci, a vorbit despre un diacon care a urmat exemplul căpitanului Moroni (pagina 70). Când tânărul i-a văzut pe unii dintre colegii săi privind imagini pornografice pe telefoanele mobile, el le-a spus că greșesc și că trebuie să înceteze. Unul dintre prieteni s-a oprit. Cum putem primi tărie să alegem ce este bine? Cum știm care sunt lucrurile de care ne putem bucura?
- Dispozitivele electronice vă pot da sentimentul că sunteți puternici pentru că asigură accesul la informații și media aproape nelimitate. Dar v-ați întrebat vreodată dacă nu cumva vă controlează *ele* pe *dumneavoastră*? Vârstnicul José A. Teixeira, din Cei Șaptezeci, a spus: „Este odihnitor să ne punem deoparte, un timp, dispozitivele electronice” (pagina 96). Încercați! Alegeți o zi, cât mai curând,

în care să nu folosiți dispozitivele. Vi s-ar putea părea că este ultimul lucru pe care ați dori să-l faceți, dar veți fi surprinși să constatați că veți petrece mult mai mult timp vorbind și clădind amintiri cu prietenii și familia.

- Postul este unul dintre cele mai bune moduri de a aborda cu seriozitate puterea spirituală. Președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, ne-a amintit că postul și rugăciunea L-au întărit pe Isus împotriva ispitelor lui Satana în timp ce Salvatorul S-a aflat în pustiu (pagina 22). În următoarea duminică de post, încercați să urmați exemplul lui Isus și să postiți cu un scop. Veți primi ajutor și protecție divine.

Pentru adulți

- Mai mulți vorbitori din cadrul conferinței au abordat tema importanței căsătoriei și familiei în societate și în planul salvării. Ați putea răspunde la cele cinci întrebări pe care le adresează sora Burton la pagina 31 și să meditați, rugându-vă, la moduri în care îi puteți înălța pe cei care vă sunt cel mai aproape și în care le puteți arăta dragoste. Discutați, împreună cu membrii familiei, cum îl puteți pune pe Isus Hristos în centrul căminului dumneavoastră și cum vă puteți sprijini mai bine unul pe altul.
- Președintele Thomas S. Monson ne-a amintit binecuvântările pe care le aduce preaslăvirea din templu, inclusiv spiritualitatea, pacea și tăria de a birui ispitele și încercările (pagina 91). „Când mergem la templu”, a spus dânsul, „putem dobândi un nivel de spiritualitate și un sentiment de pace care vor transcende orice alt sentiment care poate veni în inima omului.” Ce puteți face pentru ca vizitele dumneavoastră la templu să fie mai pline de însemnătate?

- Credința în Isus Hristos este un principiu al acțiunii. „Noi nu vom ajunge să credem în Salvator și Evanghelia Sa în mod accidental, tot așa cum nu ne vom ruga sau plăti zeciuiala în mod accidental”, a spus vârstnicul L. Whitney Clayton, din Președinția celor Șaptezeci. „Noi alegem în mod activ să credem.” (pagina 36) În timp ce citiți cuvântarea sa și cuvântările vârstnicului Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli (pagina 32), a lui Rosemary M. Wixom, președinta generală a Societății Primare (pagina 93), a episcopului Gérald Caussé (pagina 98) și a vârstnicului Kevin W. Pearson, din Cei Șaptezeci (pagina 114),

gândiți-vă să faceți o listă cu moduri în care vă puteți întări credința în Isus Hristos și Evanghelia Sa. Apoi, întocmiți o listă cu binecuvântările care ni se promet când avem credință sporită.

- Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat că ispășirea și învierea Salvatorului constituie „cea mai frumoasă manifestare a dragostei pure care va fi arătată vreodată în istoria acestei lumi” (pagina 104). Cum pot gândurile, cuvintele și acțiunile dumneavoastră să reflecte mai bine aprecierea dumneavoastră față de ceea ce a făcut Salvatorul?
- Președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, a explicat darul miraculos al harului și importanța supunerii și pocăinței. „A încerca să înțelegem darul harului lui Dumnezeu cu toată inima și mintea noastră ne oferă și mai multe motive să-L iubim și să ne supunem Tatălui Ceresc cu blândețe și recunoștință”, a spus dânsul (pagina 107). Gândiți-vă să continuați studiul despre har citind: Romani 3:23; 6:1-4; 2 Nefi 25:23, 26; Mosia 2:21; 5:2; 27:25; Alma 34:10, 15; Eter 12:27; și Moroni 10:32. ■

amplasat pe aceeași insulă, acel templu este la aproape o zi distanță.

Templu Abidjan, Coasta de Fildes

Coasta de Fildes are mai mult de 27.000 de membri ai Bisericii într-o națiune de aproximativ 20 de milioane de oameni. Munca misionară a început în mod oficial în anul 1988. Cel mai apropiat templu este Templul Accra, Ghana, care se află la o distanță de 540 de kilometri depărtare.

Templu Bangkok, Thailanda

Thailanda are mai mult de 19.000 de sfinți din zilele din urmă într-o națiune de aproximativ 67 milioane de oameni. Biserica a fost organizată în Thailanda în anul 1966. Templul din Bangkok, Thailanda, va deservi atât sfinții din zilele din urmă din Thailanda, cât și pe toți cei din Asia de Sud-Est. Acum, cel mai apropiat templu este cel din Hong Kong, China, care se află la mai mult de 1.600 de kilometri depărtare.

Știri privind templele

Pentru anul 2015 au fost anunțate „case deschise” organizate pentru prezentarea templelor, manifestări culturale și datele de deschidere a cinci temple în Córdoba, Argentina; Payson, Utah, S.U.A.; Trujillo, Peru; Indianapolis, Indiana, S.U.A.; și Tijuana, Mexic. Templul renovat din Mexico City, Mexic, va fi, de asemenea, rededat în anul 2015.

În ultimii doi ani Biserica și-a concentrat eforturile asupra finalizării templelor anunțate anterior. Pe lângă cele trei temple noi, există 144 de temple în funcțiune, cinci care sunt în curs de renovare, 13 în curs de construire și alte 13, care au fost anunțate anterior, în diferite stadii de pregătire înainte de începerea construcțiilor. ■

Au fost anunțate trei temple

În timpul sesiunii de duminică dimineață, președintele Thomas S. Monson a anunțat că vor fi construite trei temple noi în următoarele locuri: Port-au-Prince, Haiti; Abidjan, Coasta de Fildes; și Bangkok, Thailanda. În fiecare dintre aceste cazuri, va fi primul templu construit în țara respectivă. Amplasamentele exacte ale templelor vor fi anunțate ulterior.

„Ce binecuvântări minunate îi așteaptă pe membrii noștri credincioși

din aceste zone, precum și din toate locurile din lume în care există temple”, a spus președintele Monson.

Templul Port-au-Prince, Haiti

Haiti are mai mult de 20.000 de sfinți din zilele din urmă într-o națiune de aproximativ 10 milioane de oameni. Munca misionară a început în mod oficial în anul 1980. Cel mai apropiat templu este Templul Santo Domingo din Republica Dominicană. Deși este

Noi conducători susținuți

În timpul conferinței generale, au fost susținute cinci autorități generale pentru a sluji în Primul Cvorum al celor Șaptezeci. Ei sunt vârstnicul Kim B. Clark, vârstnicul Allen D. Haynie, vârstnicul Von G. Keetch, vârstnicul Hugo Montoya și vârstnicul Vern P. Stanfill.

De asemenea, a fost susținută o nouă președinție generală a Tinerilor Băieți. Stephen W. Owen va sluji ca președinte, Douglas D. Holmes ca primul consilier și M. Joseph Brough ca al doilea consilier.

A fost susținută o nouă consilieră în Președinția generală a Societății Primare. Mary R. Durham a fost chemată să slujească ca a doua consilieră. Rosemary M. Wixom va continua să slujească în calitate de președintă iar Cheryl A. Esplin, care a slujit ca a doua consilieră, va sluji acum ca prima consilieră.

Biografiile noilor lideri care au fost chemați se pot găsi la paginile 140-144. ■

Președintele Eyring la summitul din Vatican

Președintele Henry B. Eyring, primul consilier a Primei Președinții, a făcut apel la „renașterea căsătoriilor fericite” în timpul unui summit interconfesional găzduit de Biserica Catolică, la Vatican, în data de 18 noiembrie 2014. Evenimentul, intitulat „Complementaritatea dintre bărbat și femeie”, a reunit lideri religioși reprezentând 14 credințe din 23 de țări.

„Un bărbat și o femeie, uniți prin căsătorie, au o putere extraordinară de a crea fericire pentru ei înșiși, pentru familia lor și pentru oamenii din jurul lor”, a spus președintele Eyring. ■

Cartea lui Mormon tradusă în 110 limbi

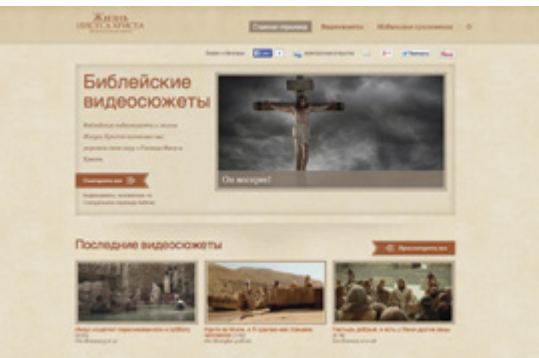
Odată cu publicarea recentă a Cărții lui Mormon în limba kosraeană, Cartea lui Mormon este acum tradusă în 110 limbi. Kosrae este o insulă care face parte din Statele Federate ale Microneziei.

Exemplarele tipărite ale Cărții lui Mormon în limba kosraeană vor fi disponibile în luna iulie 2015. Versiunea digitală este disponibilă pe LDS.org și, de asemenea, pe aplicațiile Gospel Library și aplicațiile mobile ale Cărții lui Mormon începând cu luna martie. Concomitent cu trimiterea textului cărților pentru tipărire, Biserica lansează acum variantele digitale ale scripturilor. Acest lucru face posibil ca scripturile traduse recent să fie puse la dispoziția membrilor mult mai devreme.

Mai multe traduceri noi ale scripturilor vor fi anunțate în următorii doi ani. Trei traduceri noi ale Cărții lui Mormon, pe lângă alte cinci traduceri ale tripticului (Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț publicate într-o sin-

gură ediție) vor fi publicate în anul 2015. Membrii care vorbesc acele limbi vor fi anunțați când variantele digitale vor fi publicate. ■

Întărirea credinței prin videoclipuri inspirate din Biblie

În acest an, puteți ajuta la întărirea credinței dumneavoastră - sau a altora - în Isus Hristos vizionând și împărtășind *The Life of Jesus Christ Bible Videos (Videoclipuri despre viața lui Isus Hristos)* care se găsesc pe BibleVideos.org și pe aplicația Bible Videos.

Aceste resurse care au ca scop întărirea credinței sunt oferite cu generozitate altor biserici într-un efort de a împărtăși mesajul Salvatorului pe o scară cât mai largă în întreaga lume, pentru a ajuta telespectatorii să simtă dragostea Sa și să-i inspire să dorească să devină mai asemănători Lui.

Dintre cele 92 de videoclipuri pe care Biserica le-a produs de-a lungul ultimilor trei ani, mai mult de jumătate au fost traduse din limba engleză în limbile spaniolă, portugheză, italiană, franceză, rusă, germană, coreeană, japoneză și chineză. ■

Î&R cu vârstnicul și sora Bednar

Tinerii din întreaga lume sunt invitați să participe la o sesiune de întrebări și răspunsuri, interactivă, față în față cu vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, și soția sa, Susan.

Vă puteți alătura discuției interactive la data de 12 mai 2015, la ora 6:00 p.m. OVM, urmărind transmisiunea în direct pe LDS.org, pagina de Facebook LDS Youth, site-ul Youth Activities (lds.org/youth/activities) sau Mormon Channel pe pagina de Youtube. Transmisiunea va fi, de asemenea, tradusă simultan în următoarele limbi: spaniolă, portugheză, italiană, germană, franceză, rusă, coreeană, japoneză și chineză.

Tinerii sunt încurajați să trimită întrebările lor pe site-ul Youth Activities atât înainte, cât și în timpul evenimentului;

ei pot, de asemenea, să urmărească conversația folosind LDSface2face.

„Îi încurajăm pe tineri ca, în timp ce se pregătesc pentru acest eveniment, să caute îndrumarea Spiritului atunci când meditează asupra întrebărilor pe care le vor adresa”, a spus vârstnicul Bednar. „Când avem Spiritul cu noi, vom învăța, toți, împreună.” ■

Adunare de devoțiune pentru tinerii adulți

Vârstnicul Lynn G. Robbins, din Președinția celor Șaptezeci, va vorbi în cadrul adunării de devoțiune pentru tinerii adulți din întreaga lume, care va fi transmisă sâmbătă, 3 mai 2015, la ora 6:00 p.m. OVM. Transmisiunea este cea de-a doua dintre cele trei transmisiuni ale adunărilor de devoțiune în întreaga lume planificate pentru anul 2015.

Sunt invitați să participe toți tinerii adulți (în vârstă de 18-30 de ani) și elevii în ultimul an de liceu sau o formă de învățământ echivalentă. Transmisiunea va fi transmisă prin sistemul de transmisiuni prin satelit al Bisericii, prin Internet și prin alte media. Alte materiale cu privire la adunările de devoțiune sunt disponibile, de asemenea, pe devotionals.lds.org. ■

Site-urile Web ne vorbesc despre acte de slujire

Ce fac sfinții din zilele din urmă pentru a îmbunătăți condițiile comunităților în care trăiesc? Aflați accesând MormonNewsroom.org. Iată câteva exemple din postările recente pe site-urile redacțiilor de știri din lume.

Noua Zeelandă și Vanuatu

Când ciclonul Pam a lovit mica insulă din Pacific, Vanuatu, sfinții din zilele din urmă din Auckland, Noua Zeelandă – cu ajutorul Serviciilor umanitare ale Bisericii – au muncit împreună pentru a-i ajuta pe cei care au suferit pierderi din cauza furtunii. Ei au împachetat 2.000 de cutii cu mâncare, pentru a ajuta cât mai mulți oameni posibil. Fiecare recipient era plin cu făină, orez, conserve de fructe, fasole, carne de vită, pește, biscuiți, stafide, fidea, lapte praf cu ciocolată și un instrument pentru deschiderea

conservei. Recipientele puteau fi folosite, de asemenea, și pentru alte scopuri, cum ar fi, pentru a căra apă.

Republica Dominicană și Canada

În Republica Dominicană și Canada, femeile din zilele din urmă s-au adunat pentru a aniversa Ziua Internațională a Femeii, un eveniment sponsorizat de Națiunile Unite. Mai mult de 1.200 de femei s-au adunat în casele de întruniri ale Bisericii din mai multe zone ale Republicii Dominicane să onoreze femeile pentru contribuțiile pe care le aduc în lume. Lideri religioși, civici și militari au participat la acest eveniment care a inclus un program de muzică și discursuri. În Canada, femeile sfinte din zilele din urmă au marcat ziua împărțind

informații despre Societatea de Alinare, notând faptul că aceasta este „un mod extraordinar de a sluji pe întreg globul”.

Marea Britanie

Țelul lor inițial a fost ca femeile să confecționeze 100 de rochii pentru copiii nevoiași din Africa, dar, când au terminat, femeile din Episcopia Coventry din Anglia făcuseră mai mult de 230 de rochii. Rochiile simple, făcute din fețe de pernă, sunt ușor de realizat. Una dintre surori, care nu cususe niciodată, a putut să facă 3 astfel de rochii.

Arkansas, S.U.A.

Mai mult de 600 de persoane, incluzând reprezentanți ai Bisericii Catolice, Metodiste, ai comunităților islamice și o personalitate din cadrul unui post de radio evanghelic, au participat la o adunare de devoțiune interreligioasă pe tema libertății religioase, găzduită de Țărușul Little Rock, Arkansas. Evenimentul interconfesional a inclus un mesaj video din partea guvernatorului statului și o rugăciune de încheiere rostită de un senator al statului, ambii fiind baptiști. Organizatorii au spus că evenimentul a clădit „poduri de înțelegere”. ■

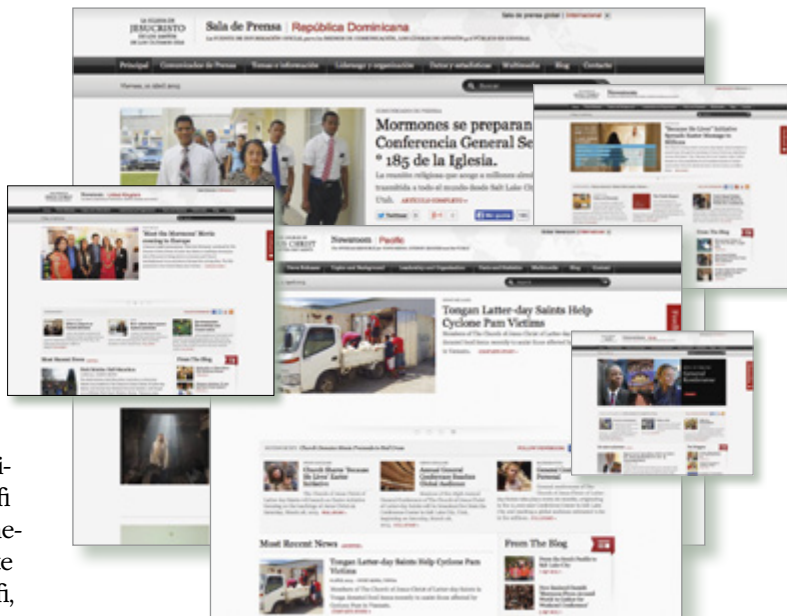
Un mod mai ușor de a utiliza LDS.org

Începând din luna mai a acestui an, LDS.org va avea un meniu cu o nouă structură și o navigare simplificată, reprezentând ultimele dintre îmbunătățirile continue făcute de Biserică pentru ca site-ul său oficial să fie mai ușor de personalizat și utilizat.

Dezvoltatorii și proiectanții au combinat comentariile și sugestiile

făcute de utilizatori de-a lungul anilor cu cercetări suplimentare pentru a crea un meniu mai intuitiv. Testele au demonstrat că noua navigare face găsirea conținutului și a resurselor semnificativ mai ușoară.

Un tur video pentru LDS.org este, de asemenea, oferit pentru a ajuta membrii să se acomodeze cu noua organizare. ■

Relatări ale Primei Viziuni

Patru relatări originale ale Primei Viziuni, scrise de Joseph Smith, sunt acum disponibile în 10 limbi. Ele pot fi accesate la josephsmithpapers.org, unde un program de vizualizare on-line oferă, de asemenea, acces la documentele și jurnalele originale. ■

Învățăături pentru timpul nostru

Din luna mai 2015 până în luna octombrie 2015, lecțiile Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare din a patra duminică din lună trebuie pregătite dintr-una sau mai multe cuvântări din cadrul Conferinței Generale din aprilie 2015. În octombrie 2015, cuvântările pot fi selectate fie din cadrul Conferinței Generale din aprilie 2015, fie din cadrul Conferinței Generale din octombrie 2015. Președinții de țară și de district pot alege cuvântările care vor fi folosite în zona lor sau pot încredința această responsabilitate episcopilor și președinților de ramură.

Cei care iau parte la clasele din a patra duminică sunt încurajați să studieze înainte cuvântările selectate. Cuvântările de la conferința generală sunt disponibile în multe limbi pe conference.lds.org. ■

Vârstnicul Kim B. Clark

Primul Cvorum al celor Șaptezeci

Oviață petrecută în sistemul de învățământ – ca student și profesor – îi va aduce beneficii vârstnicului Kim Bryce Clark în noua sa chemare în cadrul Primului Cvorum al celor Șaptezeci. Susținut în data de 4 aprilie 2015, vârstnicul Clark va începe slujirea sa la câteva săptămâni după încheierea însărcinării sale de președinte al Universității Brigham Young – Idaho.

„Am fost la școală de la vârsta de cinci ani”, a spus noul numit în cadrul Celor Șaptezeci. „Îmi place să învăț și să predau.”

El s-a născut în Orașul Salt Lake din Utah, în data de 20 martie 1949 în familia lui Merlin și Helen Mar Clark, el fiind cel mai mare dintre cei trei copii. Și-a petrecut copilăria în Orașul Salt Lake până la vârsta de 11 ani, când tatăl său a primit o slujbă în Spokane, Washington.

Deși plănuia să urmeze cursurile Universității Brigham Young din Provo, Utah, în clasa a unsprezecea a simțit nevoia de a explora alte opțiuni și s-a decis să solicite înscrierea la Universitatea Harvard din Massachusetts – un loc care urma să devină, până la urmă, casa sa timp de mai mult de trei decenii.

După primul an de studiu la Harvard, vârstnicul Clark a slujit în Misiunea Sud, Germania, între anii 1968 și 1970. După întoarcerea sa, el a urmat cursurile UBY unde a întâlnit-o pe Sue Lorraine Hunt din țărâșul său. Ei s-au căsătorit câteva luni mai târziu, în data de 14 iunie 1971. Dâșii sunt părinții a șapte copii.

Imediat după ce s-au căsătorit, cuplul s-a mutat în Boston, Massachusetts, unde vârstnicul Clark s-a înscris, din nou, la Harvard. Acolo, a obținut o diplomă de licență, o diplomă de master și un doctorat – toate în economie. Vârstnicul Clark a devenit membru al facultății Harvard Business School în anul 1978 iar, mai târziu, în anul 1985, a fost numit decan al facultății. În anul 2005, el a fost numit președinte al UBY – Idaho, unde a slujit aproape un deceniu.

Vârstnicul Clark a slujit în calitate de președinte al Cvorumului Vârstnicilor, secretar executiv de țară, consilier al episcopului, episcop, înalt consilier, consilier al președintelui misiunii din cadrul țărâșului și în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Allen D. Haynie

Primul Cvorum al celor Șaptezeci

Vârstnicul Allen Decker Haynie a fost susținut ca membru al Primului Cvorum al celor Șaptezeci în data de 4 aprilie 2015.

Vârstnicul Haynie s-a născut în data de 29 august 1958, în familia Van Lloyd și Sarah Lulu Lewis Haynie.

El s-a născut în Logan, Utah, dar și-a petrecut mare parte din tinerețe în alte orașe din nordul statului Utah și în Silicon Valley din California. El a urmat cinci școli primare diferite, două școli gimnaziale și în cele din urmă a urmat liceul în Bountiful, Utah.

Această diversitate de experiențe „m-a învățat o lecție importantă despre modul în care să-i apreciez pe toți”, a spus el, „deoarece se părea că, în fiecare an, schimbam locul și trebuia să-mi fac prieteni din nou. Unul dintre lucrurile pe care le iubesc în Biserică este faptul că ne dă ocazia de a ne asocia cu oamenii și de a găsi valoare în diferitele lor culturi, experiențe, talente și abilități”.

El a slujit în Misiunea Cordoba, Argentina, între anii 1977 și 1979.

După ce și-a luat licența în științe politice la Universitatea Brigham Young, vârstnicul Haynie a obținut doctoratul în drept la J. Reuben Clark Law School, din cadrul universității, în anul 1985.

El a îndeplinit un stagiu de un an ca funcționar în cadrul U.S. Ninth Circuit Court of Appeals din San Diego, California, înainte de a se alătura firmei de avocatură Latham and Watkins practicând avocatura în afara biroului din San Diego. În urmă cu cinci ani, el și fratele său și-au deschis propria firmă de avocatură.

Vârstnicul Haynie a slujit în calitate de președinte al Cvorumului vârstnicilor, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, învățător la seminar, înalt consilier, episcop, președinte de țară și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

A cunoscut-o pe Deborah Ruth Hall în timp ce studia la UBY iar cei doi s-au căsătorit în data de 19 decembrie 1983 în Templul Salt Lake. Dâșii au șase copii.

Când a vorbit despre mărturia sa, vârstnicul Haynie, emoționat, a spus că a citit și a marcat pentru prima dată Cartea lui Mormon la vârsta de 12 ani. „Nu-mi amintesc să fi fost momente în care să nu cred; nu-mi amintesc să fi fost momente în care să nu mă rog.” ■

Vârstnicul Von G. Keetch

Primul Cvorum al celor Șaptezeci

Momentul care a adus o schimbare profundă în viața vârstnicului Von G. Keetch a fost cel în care a încheiat practica judiciară pe lângă judecătorul șef Warren E. Burger și judecătorul Antonin Scalia de la Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite, pregătindu-se pentru a profesa avocatura.

El ar fi putut lucra în oricare oraș din Statele Unite pentru o multitudine de firme mari de avocatură. În schimb, el și soția sa, Bernice Pymm Keetch, s-au rugat pentru a primi inspirație pentru a ști ce să facă. După o perioadă de căutări, cuplul s-a întors în orașul Salt Lake, Utah, unde el a lucrat pentru firma de avocatură a lui Kirton McConkie.

La acea vreme, vârstnicul Keetch s-a gândit că ar putea sacrifica abilitatea sa de a lucra pentru cazurile juridice de ultimă oră pentru a fi mai aproape de familie. În calitate de consilier juridic principal pentru Biserică, vârstnicul Keetch a susținut probleme constituționale și cazuri privind libertatea religioasă. El a reprezentat aproape fiecare cult major din țară. „Mi-a plăcut să lucrez pentru un client atât de important și pentru ocazia pe care am avut-o să lucrez la asemenea probleme majore”, a spus el.

Născut în data de 17 martie 1960, în Provo, Utah, în familia lui Gary și Deanne Keetch, vârstnicul Keetch este cel mai mare dintre cei patru copii. Familia sa a locuit în Orem, Utah, înainte de a se muta în Pleasant Grove, Utah – unde el și viitoarea lui soție au slujit împreună în comitetul seminarului din cadrul liceului lor.

Vârstnicul Keetch a slujit în Misiunea Dusseldorf, Germania, și a ajuns să iubească poporul german. După ce s-a întors din misiune, s-a căsătorit cu Bernice Pymm, în Templul Salt Lake, la data de 21 noiembrie 1981; dâșii au șase copii. Vârstnicul Keetch a absolvit Universitatea Brigham Young în anul 1984 cu o diplomă în științe politice și a primit o diplomă în drept din partea universității în anul 1987.

De-a lungul timpului, vârstnicul Keetch, care a fost susținut la data de 4 aprilie 2015 în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, a slujit în episcopate, în înalte consilii, ca președinte de țară și ca autoritate a zonei – Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Hugo Montoya

Primul Cvorum al celor Șaptezeci

Vârstnicul Hugo Montoya a fost vizibil copleșit când a fost chemat să slujească în Primul Cvorum al celor Șaptezeci. El și-a găsit liniștea în cuvintele blânde ale președintelui Thomas S. Monson în timpul unei întâlniri de pregătire a noilor autorităților generale: „Sunteți aici deoarece îl iubiți pe Salvator”. Vârstnicul Montoya a simțit bucurie știind că noua sa chemare l-a plasat în lucrarea Domnului.

„Îl iubesc pe Salvator și voi merge acolo unde mi se va cere să merg”, a spus el. „Voi face ceea ce mi se va cere să fac. Voi spune ceea ce mi se va cere să spun.” Vârstnicul Montoya a fost susținut în cadrul sesiunii de sâmbătă după-amiază a celei de a 185-a Conferințe Generale BIANUALE.

Vârstnicul Montoya își găsește tăria, de asemenea, și în credința familiei sale. Străbunicul său Rafael Monroy este o figura remarcabilă în istoria Bisericii din Mexic. În anul 1915 fratele Monroy și un alt membru, Vicente Morales, au fost arestați de un grup de revoluționari în timpul Revoluției mexicane. Ambilor bărbați li s-a spus că vor fi eliberați dacă, printre alte cerințe, ei vor renunța la religia lor.

Cei doi au refuzat și au fost omorâți prin împușcare.

Vârstnicul Montoya a spus că exemplul străbunicului său a avut o influență puternică în viața sa. „Am învățat că sentimentele de frică pot fi depășite prin sentimente de credință și mărturie atunci când știi că faci ceea ce trebuie.”

Vârstnicul Montoya s-a născut în data de 2 aprilie 1960, în Fresno, California, în familia lui Abel Montoya și Maclovia Monroy. El a trăit cea mai mare parte a vieții în Mexic.

S-a căsătorit cu Maria del Carmen Balvastro în Hermosillo și au fost pecetluit în Templul Mesa, Arizona, la data de 6 aprilie 1983. Ei au cinci copii.

După ce a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Nord, Mexico City, între anii 1979 și 1981, el a slujit în calitate de președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, înalt consilier, episcop, președinte de țară, revizor contabil zonal și autoritate a zonei – Cei Șaptezeci.

A absolvit Universitatea de Stat Sonora în anul 1986 cu o diplomă de inginer agricol și a lucrat în mai multe posturi de conducere în firma Xerox și ca învățător la Institutul Bisericii. ■

Vârstnicul Vern P. Stanfill

Primul Cvorum al celor Șaptezeci

Vârstnicul Vern Perry Stanfill nu crede că există coincidențe. El crede că, în această viață, legăturile dintre oameni au un scop și că Domnul îi poate inspira pe copiii Săi în așa fel, încât ei să fie o binecuvântare pentru alții.

Vârstnicul Stanfill se bucură să slujească oamenilor prin Evanghelie, în special să lucreze cu oamenii în mod direct.

El s-a născut în data de 8 august 1957 în familia lui Jed și Peggy Stanfill și a crescut la o fermă de vite lângă Townsend, Montana. A înțeles valoarea muncii asidue și și-a dezvoltat o mărturie despre Salvatorul Isus Hristos. Fiind al treilea copil din cei patru ai familiei, el are doi frați mai mari și o soră mai mică; ei au slujit în Biserică.

„Mâna Domnului este prezentă în viața noastră în ciuda slăbiciunilor noastre”, a spus el. „Soția mea și cu mine nu suntem oameni perfecți. Nu avem o familie perfectă. Suntem doar oameni obișnuiți care au încercat să-și trăiască viața de la o zi la alta lăsându-l pe Domnul să facă parte din ea.”

După ce a slujit în misiune cu timp deplin în Toulouse, Franța, și a obținut o diplomă în economie agricolă la Universitatea Brigham Young, el a cunoscut-o pe Alicia Cox și s-a căsătorit cu ea. S-au căsătorit în data de 17 decembrie 1980 în Templul Salt Lake.

După absolvire, familia Stanfill s-a mutat înapoi în Montana pentru ca el să poată ajuta la gestionarea fermei familiei sale ocupându-se de bovine, fân și operațiuni cu cereale. El a vândut afacerea în anul 1998 și a început să gestioneze un portofoliu de activități imobiliare și instrumente financiare precum și să organizeze acțiuni caritabile și să administreze proprietăți personale.

Vârstnicul Stanfill a fost implicat în aviație atât pentru afaceri, cât și de plăcere și deține atât un avion, cât și un elicopter.

Pe lângă creșterea celor patru fiice, împreună cu soția sa, vârstnicul Stanfill a avut ocazii de a sluji în Biserică în calitate de președinte al Cvorumului vârstnicilor, episcop, președinte de țară și autoritate a zonei – Cei Șaptezeci. În momentul în care a fost chemat să slujească în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, el slujea în al Șaselea Cvorum al celor Șaptezeci. ■

Mary R. Durham

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

În timp ce se străduiește să creeze un echilibru între cerințele vieții de acasă, ale chemărilor din Biserică, ale carierei și altor responsabilități pe parcursul vieții sale de femeie căsătorită, Mary Richards Durham a observat că, atunci când ea și soțul ei se concentrează în primul rând asupra Domnului, orice altceva nu pare să aibă o importanță mai mare. „Este un lucru minunat. Dacă aveți încredere, Domnul vă va binecuvânta”, a spus ea.

Este o temă pe care ea a văzut-o repetându-se de multe ori. Ea a fost chemată să slujească în calitate de președintă a Tinerelor Fete la nivel de episcopie, în timp ce soțul ei slujea în cadrul președinției de țară. Mai târziu, ea a slujit alături de soțul ei în timp ce acesta a fost președinte al Misiunii Tokio, Japonia, din anul 2000 până în anul 2003. Acum, ea va slui ca a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare în timp ce soțul ei a început să slujească în președinția zonei – Cei Șaptezeci.

„În timp ce colaborăm strâns unul cu altul și cu Domnul, totul este mai ușor”, a spus ea.

Mary Lucille Richards s-a născut în data de 15 martie 1954, în Portsmouth, Virginia, în familia lui L. Stephen Richards jr. și Annette Richards. În timp ce tatăl munea pentru a obține diploma de medic, familia s-a mutat în Minneapolis, Minnesota, înainte de a se stabili în Salt Lake City, Utah.

Hrănită spiritual de credința și dragostea părinților ei și de o familie numeroasă, ea a ajuns să cunoască faptul că Evanghelia este adevărată. „A fost o experiență fericită să trăiesc conform principiilor Evangheliei. Nu a fost greu. A fost amuzant”, a spus sora Durham.

Ca tânără fată, ea a înțeles că găsirea unui tânăr demn pentru a se căsători este o problemă importantă și, pentru aceasta, s-a rugat zilnic și a postit în fiecare săptămână. După terminarea liceului, ea a urmat cursurile Universității Brigham Young, având o bursă pentru dansuri, și l-a întâlnit pe Mark Durham, care urma cursurile Universității Utah. „I-am recunoscut imediat bunătatea”, a spus ea.

Cei doi s-au căsătorit în iunie 1974 în Templul Salt Lake. Dâșii au șapte copii.

Sora Durham a slujit ca președintă a Societății de Alinare la nivel de țară, consilieră în președinția Societății de Alinare la nivel de episcopie, instructor pentru Doctrina Evangheliei, președintă a Tinerelor Fete la nivel de episcopie și, cel mai recent, ca membră a Comitetului General al Societății Primare. ■

Stephen W. Owen

Președintele general al Tinerilor Băieți

Când Stephen W. Owen avea 14 ani, vecinul său l-a angajat să tundă iarba din grădina sa spațioasă și să curețe buruienile din grădină în fiecare săptămână. „Mi-a luat trei zile să tund acel gazon”, a spus zâmbind fratele Owen, care a fost susținut ca președinte general al Tinerilor Băieți în data de 4 aprilie 2015.

Când tânărul Stephen a terminat în sfârșit, angajatorul său înțelept l-a rugat să-l însoțească la o plimbare prin grădină pentru a-i arăta câteva buruieni care au fost trecute cu vederea.

„Mi-a spus că trebuie să smulg fiecare buruienă”, a spus el. „Asta a fost prima mea slujbă și m-a învățat ce înseamnă să-ți îndeplinești bine responsabilitatea.”

Fratele Owen a învățat în acel an lecții care au însemnat mult mai mult decât a tunde gazonul și a avea grijă de grădină. De exemplu, el a descoperit faptul că satisfacția vine atunci când lucrurile grele sunt făcute într-un mod corect. El a învățat, de asemenea, care este valoarea mentorilor.

Vecinul său aștepta tot ce era mai bun de la Stephen. „Era ca și cum mi-ar fi spus «știu ce poți deveni și vreau să te ajut.»”

Fiecare tânăr băiat din Biserică, a adăugat el, are nevoie de astfel de mentori pentru a-l ajuta să devină cel mai bun deținător al preoției. „Am multă empatie față de tineri”, a spus el. „Îi iubesc și știu că acesta este un moment important care va stabili modelul pentru tot restul vieții lor.”

Fratele Owen a slujit în misiunea San Antonio, Texas, iar mai târziu a slujit în calitate de conducător al unui detașament de cercetași, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, episcop, înalt consilier și președinte de țară.

Născut în orașul Holladay din Utah, el a prezidat asupra Misiunii Arcadia, California, între ani 2005 și 2008, unde a slujit împreună cu soția sa, Jane Stringham Owen. S-au căsătorit în data de 28 decembrie 1979, în Templul Provo, Utah. Dâșii au cinci copii.

S-a născut în orașul Salt Lake, Utah, în familia lui Gordon și Carolyn Owen. A absolvit Universitatea Utah cu o diplomă în finanțe și este președintele companiei Great Harvest Bread din Provo, Utah. ■

Douglas D. Holmes

primul consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

„Această generație de tineri are o capacitate de asupunere mai mare decât oricare altă generație anterioară. Eu cred că acest lucru face parte din planul de pregătire stabilit de Domnul pentru zilele în care trăim și de momentele alese de El”, a spus fratele Douglas D. Holmes, care a fost susținut ca primul consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți la data de 4 aprilie 2015.

Fratele Holmes s-a născut la data de 27 februarie 1961 în orașul Salt Lake, fiind fiul lui Dee W. și Melba Howell Holmes, și a crescut în Cottonwood Heights, Utah.

După ce a slujit în misiunea Glasgow, Scoția, între anii 1980 și 1982, fratele Holmes a obținut diploma de licență în știința familiei în cadrul Universității Brigham Young în anul 1986 după care a obținut diploma de master în administrarea afacerilor din cadrul Universității Marriott School of Management.

După absolvire, a fost consultant în management timp de trei ani, apoi a avut o carieră de succes în industria de telecomunicații, devenind vicepreședintele executiv pentru strategie și dezvoltare corporativă pentru Media One group. Din anul 2000 până la chemarea sa ca președinte de misiune în anul 2010 și din nou din anul 2013, a lucrat ca independent în domeniul investițiilor și al dezvoltării activității imobiliare.

Și-a dedicat timpul și talentele organizațiilor non-profit, slujind în consiliile United Way of Davis County, Utah; Parents for Choice in Education; the Safe Harbor Women's Shelter din Davis County; și Academy for Creating Enterprise.

A slujit în calitate de conducător al muncii misionare din episcopie, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, episcop și, cel mai recent, a avut funcția de consilier în președinția episcopiei. El a prezidat asupra Misiunii Michigan, Detroit, între anii 2010 și 2013.

S-a căsătorit cu Erin Sue Toone la data de 22 iunie 1985 în Templul Salt Lake. Dânșii au șase copii.

„Noi am văzut puterea cuvântului în viețile noastre, fie că a fost cuvântul profetilor sau cuvântul din scripturi sau șoaptele Duhului Sfânt”, a spus fratele Holmes. ■

M. Joseph Brough

al doilea consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

În timpul celor trei ani în care M. Joseph Brough a slujit ca președinte al Misiunii Centrale, orașul Guatemala, Guatemala (din 2011 până în 2014), și-a pierdut atât tatăl, cât și socrul.

Deși soția sa putea să se întoarcă în Statele Unite pentru funeralii, cuplul a hotărât, în ambele cazuri, ca dânsa să rămână în Guatemala și să continue munca misionară. „Am știut că era mai bine să rămânem și să lucrăm cât de bine puteam”, a spus fratele Brough, chemat la data de 4 aprilie 2015 ca al doilea consilier în președinția generală a Tinerilor Băieți. „Acest lucru era exact ceea ce s-ar fi așteptat atât tatăl ei, cât și tatăl meu să facem.”

Fratele Brough s-a născut în Orașul Salt Lake, Utah, în data de 11 decembrie 1963 în familia lui Monte J. și Ada B. Brough. El și-a petrecut tinerețea în Farmington, Utah, și în Robertson, Wyoming. Familia s-a mutat în Minnesota când tatăl lui Joseph, care avea să slujească mai târziu ca membru al Celor Șaptezeci, a fost chemat să slujească ca președinte de misiune. Joseph era în ultima clasă de liceu când tatăl său și-a încheiat slujirea ca președinte de misiune. În loc să se întoarcă la liceu, Joseph a dat examene de echivalare și s-a dus direct la Universitatea de Stat Weber din Ogden, Utah.

Cu toate acestea, părinții lui au insistat să absolute seminarul cu un certificat de patru ani. În timp ce urma cursurile seminarului la liceul Davis a cunoscut-o pe viitoarea sa soție, Emily Jane Thompson. S-au căsătorit în data de 25 aprilie 1985, în Templul Salt Lake; dânșii sunt părinții a patru copii.

Înainte ca cei doi să se căsătorească, fratele Brough a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Quetzaltenango, Guatemala. Președintele său de misiune, Jorge H. Perez, a devenit „cel mai influent om din viața mea”, a spus el.

Fondator și deținător al companiei Rotational Molding din Utah, el și-a obținut diploma de licență în finanțe și diploma de master în administrarea afacerilor în cadrul Universității Utah. În Biserică, el a slujit ca episcop, președinte de al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie și înalt consilier. ■

Înainte Ta, Doamne, de Annette Everett

*„Nainte Ta, mă plec, Doamne,
Mulțumind, azi, pentru toate.
Vibrează-n cânt sufletul meu
Când e prezent Spiritul Tău.
Dulce-i cuvântul auzit!
Fii ghidul meu, o, Domn iubit.
Eu, răbdător, îmi fac partea,
Țin cuvântu-n inima mea.”*

(Imnuri, nr. 101)

„Fie ca Tatăl nostru Ceresc să ne binecuvânteze ca noi să avem spiritul preaslăvirii în templu, ca noi să ne supunem poruncilor Sale și ca noi să călcăm cu atenție pe urmele Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos”, a spus președintele Thomas S. Monson în timpul celei de a 185-a Conferințe Generale Biannuale a Bisericii. „Depun mărturie că El este Mântuitorul nostru. El este Fiul lui Dumnezeu. El este Cel care S-a ridicat din mormânt în prima dimineață de Paște, aducând cu El darul vieții eterne pentru toți copiii lui Dumnezeu.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

4

4